

فقر و تصوف، عشق و مستی

باد گلگون

یعنی 5780

لیلیٰ مجنوں

ترجمان تصوف

(دائم اقبال دائم قادری)

مقصود پبلشرز، فسٹ فلور سرور مارکیٹ، چوک اردو بازار لاہور

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

81206

نام کتاب	.....	بادۂ گلگوں
مصنف	.....	دائم اقبال دائم قادری
با اہتمام	.....	راجہ عبدالوحید قاسم
نظر ثانی	.....	صاحبزادہ حسن اختر احسن
حسب فرمائش	.....	صاحبزادہ شمیم اقبال شمیم، چودھری محمد صادق
نگران طباعت	.....	محمد ریاض راجی (پنجند اکیڈمی لاہور)
سال اشاعت	.....	جولائی 2005ء
قیمت	.....	150/- روپے

ملنے کے پتے:

مقصود پبلشرز فسٹ فلور سرور مارکیٹ چوک اردو بازار، لاہور

دائم اقبال دائم اکیڈمی منڈی بہاء الدین

نوشاہی میوزک سنٹر، میونسپل مارکیٹ گوجر خان

پرنس میوزک سنٹر، چوک پنڈوری، راولپنڈی

عمران میوزک سنٹر، کہوٹہ

سمال بک سٹال، کمز شل مارکیٹ، دینہ

Marfat.com

Marfat.com

Marfat.com

دیباچہ

از قلم جناب سائنس علی محمد صاحب عارف ربانی سکند جانی چک نزد ڈنگہ، گجرات

خدا دی خدائی تے جناب محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم دی ہدایت اقل تو یکے اخیر تک رہی ایں۔ ایہہ دُنیا اک عجیب و غریب قدرت و انظارہ اے۔ اگر ایدہ یعنی ایں تخلیق دی کتاب دا دل دیاں اکھیں کھول کے مطالعہ کیا جاوے تے اہدا کوئی بھی نقطہ حکمت دے نکتے توں خالی نہیں ایہہ سروایاں اکھیں تے دیوے باجھول اپنے گھروں بھی راتیں کوئی شے نہیں دیکھ سکدیاں پر دل دیاں اکھیں بڑی دور تک جھات پاندیاں نے۔ ایہہ اکھیں تے اتنا ہی کر دیاں نے کہ شیشہ پڑیا تے اپنا ہی منہ تک لیا۔ اہ بھی کسے ہوو رہی دی برکت نال۔ ایسے واسطے حضرت علامہ اقبال فرما گئے نے بہ

ظاہر کی آنکھ سے نہ تماشا کرے کوئی ہو دیکھنا تو دیدہ دل واکرے کوئی

حضرت ابوعلی قلندر پانی پتی نے دی ظاہر دی اکھ واکرے توں ایہہ پتہ نواں لایا ہے کہ

آنچہ تو در آئینہ بنی عیاں پیر اندر خشت بسیند جاوداں

ہُن ایہہ پتہ کرنا ایں ایہہ دل دیاں اکھاں کوں روشن ہوندیاں نے تے کھڑے شہر و چوں ایں کم دے امتداد ملدے نے اہے بارے سانوں حضرت مولانا رومؒ دا اک نازک جہا اشارہ ہی تبیرا ہے

گر تو سنگِ خاراء مرمر شوی چوں بصاحب دل روی گوہر شوی

ہُن کوئی اوہلا یاں شک تے نہیں رہ گیا۔ ایڈے وڈے مرد قلندر دی ایہہ بول کوئی گل رکھدی اے۔ بغیر مرشدِ کامل توں، اصلی درویش توں بغیر مرد فقیر توں ایہہ سودا نہیں لگدا۔ مولوی ہرگز نشد مولائے روم تا غلامِ شمس تبریزے نشد بس بھائی گل گئی۔ ہُن جس جس ایہہ سودا خریدناں ایں خرید لئو۔ روحانیت دے شہر دیاں وایاں کولوں دل دیاں اکھیں روشن ہوندیاں نے

ایہ اتلی بوش تے عقل تے علم باطن دے اسرار نہیں پاسکدے جدول تک عشق نہ آوے تہوں تک ہی ایہ عقل دے دیوے بدینے
جدول حضرت عشق ہوری پیرا پاں تے پھر رومی جہیاں ہتیاں لوں بھی منج کے یاد مانا ہی پیندائے ہ
عشق آمد عقل او آوارہ شد صبح آمد شمع او بے چارہ شد

جھلیاں تے کھلیاں ہوناں ہی پیندائے۔ علامہ اقبال ہوری دی اپنے روحانی ساز دی ایوئے تے ایوای مژدہ جاندے دسدے نے
ہ کیا پیدا کن از مشق گئے بوسہ زن بر آستانے کالے

جدول ایس روحانی شفا خانے نہیں دلایاں اکھیاں بن جان تے فیہ معرفت دی راہ وی دسن لگ پمیدی اے تے فقر دی کئی تے
ذوق تے سوز و گداز دے نظارے ظہور کر دینے۔ اکھاں داسدھا و کھناں تے دل دازندہ ہوناں ہی اصلی فقراے۔

ہ پیت فقراے بند گان آب و گل یک نگاہ راہ میں یک زندہ دل — اقبال
فیروزے وچوں سورج دسدائے قطرے وچوں سمندر، خار وچوں پھل پتھر وچوں موتی، ظلمات وچوں آجیات تے کفر وچوں ایمان تے
رات وچوں دن، پروانے وچوں شمع تے خاک وچوں نور بندے وچوں رب دی ذات ہ

ہست معشوتے نہاں اندر دلت چشم اگر داری بیا بنائمت اقبال
میں کوئی ایہ گھاں خوش اعتقاد دی واسطے نہیں کیتیاں تے ناں اپنی سوچہ بوجھ تہاں واسطے میں تے ایس کتاب یعنی باوہ گلگول رن
لیلی مجنوں دے پڑھن دلیاں دے بھدے واسطے کیتیاں نے۔ کیونکہ ایہ کتاب ایسے روحانیت دے رنگ وچہ رنگی ہوئی اے تے ہ
نوشترن باشد کہ ستر دلباں گفتہ آید در حدیث دیگرال (ردم)

دے مصلق اے، ایس کتاب دے مصنف بناب دائرہ صاحب دی طبعی تے فطرتی حالت ہی ایہو جہی اے کہ کوئی کتاب بھی لکھن تے اپنی
اند دی تار ہی وجدی اے۔ آپ نے پتہ نیاں کتاباں دی پنجابی بولی وچ لکھیاں لے ساریاں فارسی دیاں شاعرانہ موفیاں دے خیال نال کرکھن دیاں نے
تھوڑے تے معرفت دادیاں موبال پیا مار دائے۔ دائرہ صاحب ایہو جہیاں نوکھیاں کتاباں تہہ جے کیوں لکھی جاندے نے آپ ایس روحانیت
دے شہر دے بن لے تے اپنے پیارے پیر مرشد حضرت بابا اشد میاں صاحب مستوار کوول فیضیاب نے ایویں شاعر ہی نہیں ہ

شاعری ایل نیست اسرار خداست روضاں از شاعری ہاں جد است (بوعلی)
ایس کتاب نوں دلایاں اکھیں نال پڑھن والے مجبور ایہ پکار اٹھن گے ہ ایل سعادت بزد بازو نیست : تانہ بخند خداے بخشندہ

میں ارج ادھی رات ویلے ایہ کچھ لکھیاے۔ فجر عید الفطر ۱۳۶۶ھ اے۔ ارج تربیہ رمضان دی ہی ایہ کتب مصنف نے ختم کیتی اے
تیں بھی کول ہی بیٹھیاں میں امید رکھناں کہ ایہ کتاب پنجاب دیں وچہ اپنا وکھرا رنگ کڈے گی۔ خدائے پاک دی مہربانی نال زیادہ تعین
زیادہ مقبول ہووے۔ آمین۔

سائیں علی محمد جانی چک والا

انتساب

میں فقیر قادری اپنی یہ کتاب جناب فیض مآب غریب النواز بابو
عبدالرشید صاحب خلیف الرشید قبلہ الحاج میاں فضل الہی صاحب دہام
اقبالہ پور پرائیمری سرکھل فیکٹری کچہری روڈ سیالکوٹ وڈھا کہ کے نام نامی سے
منسوب کرتا ہوں۔ امید ہے کہ وہ اس ہدیہ انتساب کو اپنے ہادی و پیشوا
جناب سید لال حسین شاہ صاحب کی طویل قبول فرمائیں گے
گر قبول افتد زہے غزو شرف

مصنف

”پہلی گل“

شعر نہیں! ایہ پتے پکیرے تیرے میرے گھر دے!
 جُن جُن نال اکھیں چک ہونسا موتی خون جگر دے!
 دائم اک اکارا رہیں، آہیں اک اکارا!!
 تیرے ہاجھ نہ کوئی تیری ساسا تھی یار پیارا!

دائم

حمدِ باری تعالیٰ

تھے منزلاں فنی لبثوق دیاں عین شین تے قاف کلام تیرا
 فرش عرش اُتے عرش فرش اُتے بے مثال کمال نظام تیرا
 تیری بیعت بتخانید ابت خانہ بیت بیت اے بیت الحرام تیرا
 صبح تیری شام شام تیری روم روم تیرا شام شام تیرا
 میم درِ تیمم امام اعظم جس تے سدا درود سلام تیرا
 بحر بکراں کیا جس خلق سیتی قطرے قطرے نول دے پیغام تیرا
 دھرے نیر اجزائے تاج گلی جوہر عرض جزو کل اکرام تیرا
 دارِ عمر تمام خیام حوراں جلوہ ویکھیا عمرِ خیام تیرا
 عشق قید منصور جندیہ کیتے بے صدر وچہ ابراہیم تیرا
 ایسے خاک دی وچہ اندھیر نگری لائال ماردا ماہ تمام تیرا

کے انت نہ پایا نہ پادنا میں ذوالجلال والا کرام تیرا
 ساقی باقیامت مخمور کردا کائنات محفل آدم جام تیرا
 شک شک یقین یقین تیرا کفر کفر اسلام اسلام تیرا
 خاکروب تیرا تاجپوش تیرا نیل گوں تیرا گلغام تیرا
 ہم آغوش جانی کملی پوش تیرا مہذات سہراز مہتمم تیرا
 لامکان مکان مکین ہادی عین دسیا پتہ مہتمم تیرا
 نغمے سُننے نے مست قلندر لال دے سارے نام تیرے کوئی نہیں نام تیرا
 حافظ شیرازی جامی بسطامی شمس معنوی روم حسام تیرا
 ابراہیم خلیل گھنڈ نہ کھول لی جلوہ دار تے چمکیا عم تیرا
 کرے ندی بندراں گھٹ اگو اک اک عاشق تشنہ کام تیرا

تیری کہنہ بعید مزید عقول حیدر دل پارا سرار دابام تیرا
 ایہ تمام عالم اہتمام کر کر وائے انت نام کام غلام تیرا

۱۔ فنی لبثوق۔ قرآن شریف کی ہفت منازل کا پہلا پہلا حرف ہے۔ یعنی جہاں سے منزل شروع ہوتی ہے۔ پہلی منزل فاتحہ سے ت۔ دوسری منزل مائدہ سے م۔ اسی طرح تمام حروف مل کر فنی لبثوق بنتا ہے ۲۔ (مصنف)

قدرت دے نظارے

شہنشاہ دے شاہی نگارخانے قدرت روپ انوپ سجائے ہوئے نے
 تابریز جمال کمال دے تھیں شمس قمر غریب شرمائے ہوئے نے
 چشم قلب دا دیکھئے لاجپتہ خط و خالدے خط بھی آئے ہوئے نے
 سانوں سبق قدیم استاد اکبر کتب عشق دے بیٹھ پڑھائے ہوئے نے
 خونیاں اکیاں نے سرخوش لشکر گج و ج میدان چڑھائے ہوئے نے
 ساقی سخی سلطان مستان پرور کوئی اوپرے ڈھونڈے ہوئے نے
 یہ قدرت پیارے بھرن لگیاں امجد و ارشاد فرمائے ہوئے نے
 جہناں عشق دی پڑھی حدیث تفسی معنی عین قرآن دپائے ہوئے نے
 جہناں قامت نول وچہ صفات جانا تہاں نیاں وچہ بن ملے ہوئے نے
 رکھا بھیاں مظلومات اندر گوہر تھیراں وچہ ٹکائے ہوئے نے
 کسے مہر حراب دی بڑی ستھ کسے تلک سندھور لگائے ہوئے نے
 بے پرواہ کوئی مست الت پھر دے کسے در و شور بچائے ہوئے نے
 کوئی دھپھیاں پئے دین بانگاں اکاں مندیں مل کھڑکائے ہوئے نے
 اک بول مٹھا شربت گھول دیندے اکاں حلاں منہ سجائے ہوئے نے
 بن کے پیر کوئی ٹٹ مرید کھاں جھگے اپنے کسے ٹٹائے ہوئے نے
 کسے نیکیاں دے پائے ہار گل سپہ کے پاپے بھار اٹھائے ہوئے نے
 کوئی منبریں و عطا تقریر کر دے کسے عقل تے ہوش گوائے ہوئے نے

کنت کنز انقاب آثار کے تے دیوے نور حضور بگائے ہوئے نے
 گزرگاہ ساڈے بادشاہ دی اے تے راہ دیوہ وچھائے ہوئے نے
 موتی جھاراں درو دیوار حکمگ رحمت نور دے پھل برائے ہوئے نے
 ازلی قاری سخیل معانیانڈے حروف حروف اتے نیم لائے ہوئے نے
 شاندار شانے فکر حق دے تھیں گیسو قلم عرفی سلجھائے ہوئے نے
 ڈھول ڈھال کے تے ڈھول مار رنڈاں ناہنگھڑ ڈال غپائے ہوئے نے
 پیش خاک ملاں پاکبازاں سر سجداں وچہ جھکائے ہوئے نے
 انا خیرا دی مار قیا یاں نول سر تے لعنی ٹوکرے چائے ہوئے نے
 صاحب عرشے فرش تے لاڈیرانگ رنگ درو پھائے ہوئے نے
 کسے تاج محل تے جنگلاں وچہ بستر بوریے کسے جھائے ہوئے نے
 لے کسے نول موڑ مہار یا ہی سجن جھولیوں کسے کھڑائے ہوئے نے
 تاج پن کوئی تخت نشین ہوئے اکاں انگ بھوت رمائے ہوئے نے
 کسے وچہ ماتم سینہ چاک کیتا کسے عیش دے ساز دجائے ہوئے نے
 اک عمل کر دے حروف حروف اتے اکاں طوطیاں و انگ بچائے ہوئے نے
 کدھرے ٹیل پئی چمکدی گلاں اتے کدھرے خزاں چمن جھائے ہوئے نے
 کوئی وچہ عدالتاں حکم کر دے سولی سار تے کوئی ٹکائے ہوئے نے
 کسے ہر پار دی شمع بالی کسے ظلم تندور تپائے ہوئے نے

آپ اپنی پئی ہوئی ساریاں نوں آپوا اپنے کاج بچائے ہوئے نے
اللہ وایاں دے بڑے پارہ داکم جنہاں میں دیا چلئے ہوئے نے

مناجات بدرگاہِ مجیب الدعوات

ایں کوڑ مکان فنا اندر بہن کل بھی نہیں تے اج بھی نہیں
چلے کتیاں مالکائیں خالی کوئی ناز خرا سچ دھج بھی نہیں
اپنے کرم تھیں کریں معات بنوں عرضاں کرن مالک پرچ بھی نہیں
دنیا دین اندر تیرے باجھ کوئی پردا بندے داسکدا کج بھی نہیں
جے میں وجہ گناہ مشہور ہو یا تیرے فضل جہاں کدھر دج بھی نہیں
اللہ پاک تے باجھ بھول عربی کسے دم دی رکھنی لج بھی نہیں

میرے پاپ نہ صبا کریں ننگے کوئی میں درگاہ کج بھی نہیں
تھالی روزے نماز زکوٰۃ کولوں کیتا مکے شریعت دارج بھی نہیں
تال میں زندگی دا کوئی قدر جانا سنی موت دے شہر دی کج بھی نہیں
کویں روڑ تھیر دالاں دایاں تھیں میرے ہتھ غفران اپرج بھی نہیں
تیرا کھانا تیاں حکم تیرا ایذا ہو کوئی داغ تے نج بھی نہیں
ایاں منہ کالا لیکے بوجھے تیرے میرے جہاں کوئی ہو رنج بھی نہیں

نعت مختار کوین سرکارِ اعظم صلی اللہ علیہ وسلم

ادنیٰ خادم اے روح الامین حیدر العلیٰ آمنہ دا اوہ امین عربی
ساڈا دین ایمان قرآن کعبہ کعبے دا اے داہا ہی مبین عربی
رکھدے دل دے آئینے دیوچہ عاشق کشور ذات داعین آئین عربی
سر سٹ بیٹھے فصحاء عالم بولی آپ دی شہد شیرین عربی
گویا بولدائے آپ رب سائیں جدوں بولدائے شاہ دین عربی
بستر فرش اُتے سیراں عرش اُتے عرش فرش دی خاں کین عربی
نکے وڈے نوں شان انوان بخشی کیتے اک کین مہین عربی

والی وارث ہر دکھی مسکین دائے نبی رحمۃ اللعالمین عربی
اوہ گل تھیں نور حضور روشن تاج سدا ختم المرسلین عربی
مانا خاص سلطین حسین دائے خوش جمال جمیل حسین عربی
روم شام تے جام بسطام روشن ہند سندھ تے حسین باپین عربی
تاہیں پاک کتاب قرآن اندر بولے پیارے اللعالمین عربی
گنت کنزادی کان دایم اللہ بمشال اے درخشین عربی
برکت اپدے نور تھیں نور چشمہ جم جم پے دم دم زمزم میں عربی

قرب قاب قوسین تے ادا دنی اپنے پلکوپہ عرش برین عربی
عقل فکرتے ہوش بیہوش اوتھے جتھے بجا دجائی اے بن عربی

نبی ولی ملائکہ لاجتھے لامکان مکان مکیں عربی
اشمس قمر رخسار تھیں ہوئے روشن خوشبو بھری اندر یاسین عربی

لازوال شاہی ماہ تابماہی خاتم حق نے نور نگین عربی
اول آخر ظاہر باطن مہیم منظر دائم طہ منزل یسین عربی

یا حَبِیبُ اللہِ یا رَسولَ اللہِ صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم

کسی پوش آقا نامدار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
بیٹھے لاکے راج دربار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
خفی جلی تمام اسرار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
اودھر عرش بیں تھیں پائی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
کر دے دشمنال نال پائی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
اول آخر حضور مختار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
بریم اولیائے افتخار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
غنوار شافعی مددگار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ

کائنات اندر تاجدار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
منظر حق دے میری سرکار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
ایہ صریح اُتے نور بار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
اگال بلدیاں کرد گلزار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
چادر اپنی دیو کھلار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
بارغ حق دی سد بہار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
کل مرسلاندے سردار تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ
دائم عاصیاں دے بخشہ تسی یا حبیب اللہ یا رسول اللہ

شان چہار بار

شاہنشاہ دے شاہی دربار اندر اہل نظر دلدار منظور چارے
قوری شمع رسالت تے ہر صدر قے نور حق تھیں ہوئے بھر لور چارے
تاہیں پہنچدے چوہاندے رتہاں نول عقل ہوش آدراک شعور چارے

ابوبکر تے عمر عثمان حیدر اُپر در حضور حضور چارے
چمکے حسن محمد دافود سینے گویا مونداندے کوہ طہ چارے
پی کے ساتی ازل تھیں جام رحمت ہے لکھدے مہر سر چارے

سینے صاف انصاف دے پاک چشمے چار کوٹ اندر مشہور چاہے
چاہے جام اکرام انعام والے یار است است نمود چارے

باقبال چاہے باکمال چاہے باتو قیر چاہے بادستور چارے
محفی کنز انقیس در تہمید خبر دائم اوسدے نور دا نور چارے

شان اہلین حضرت حسن و حسین علیہم السلام

احسن حسن حسین جمیل دوجے شاہ حسین علیہ السلام سید
مائی فاطمہ دے نور العین سوہنے نبی پاکدے حسین اکرام سید
پڑھدے ٹٹے مدنیوں طرف کربل ذوالجلال والا کرام سید
توڑے حرص ہوں دے بت ہل صادق حافظ بیت الحرم سید
ستی خزلل بیدار ناشاد کیتے نازک بال معصوم کلام سید
دے کے سیں تے لکھدے وچہ سینے اللہ پاکدے پاک کلام سید
دیکھے امت مرحوم نول مار نعرہ اللہ نبی و انخاص پیغام سید
لکھے عشق دی دار دیدار پایا دیکھ زلف و لیل دی لام سید
خاص انخاص سہنے خالص عام کار فیض عام سید فیض عام سید
توڑے دے نول مہر شفا کر گئے عالی مرتبہ عالی مقام سید

مرحبا امیر فقیر سید پیر پیشوا ولی امام سید
دونوں ویرنے بدر منیر روشن زندہ باد شہید اسلام سید
دکھ دردیاں تپدیاں تھلاں اندر پی گئے پور شہادت جہم سید
دگ گئے سحراب دچہ خون دریا بے آبے بے طعام سید
چڑھ کے نیرے دی نوک بھی رہے کر دے نالے پاک سند احترام سید
صبح شام فریاد فریاد اچھی فخر صبح صادق پہنچے شام سید
جلوہ بار و بار الوہیت ہن تاج لبت ادا م سید
کر گئے پار بڑا کپڑا قہر و چوں یکے رب رسول دانا م سید
پاکے خیر داپسونا گئے نے اندر کر بلا دار السلام سید
صبر عشق دی ختم کتاب کہہ کے لکھ گئے دائم والسلام سید

مدح سرکار غوث الاعظم قدس سرہ العزیز

سید پیر عبد القادر جیلانی حسنی اتے حسینی سلطان میراں
زندہ باد بغداد و باغ نوری بارغ فقر دے نے باغبان میراں
لکھ کر دم دادان حیاں کر کے وچہ مریاں دے جہان پان میراں

قطب اہل غوثاں دے پیشوا غوث اعظم محی الدین حسین ذیشان میراں
لطفول چوراں نول قطب بنان میراں بنے دبیلاں بڑیاں لان میراں
صاحب راز شہباز پہنا کر کے آن نان اندر عرش جان میراں

سوسالہ دل جگان مُستے جاگ لال میر خواجگان میراں
 بھالوں لوح قیس و ہد طوفان بھلے کشتی پار کھڑے کشتی بلن میراں
 الوصلح دے تخت جگر صالحو صالحین دے فخر عیان میراں
 ساقی مست الست قلندرانے بادے راز نیاز پان میراں
 باز دان مکان مکان سندے لامکان مکان مکان میراں
 مبنی عاشق معشوق نے صوفیانے اللہ دایانے مان تان میراں
 ادیبے بدل تحریر تقدیر میراں و تنگی میراں پاسبان میراں
 کل پیرانے پیر سبحان اللہ غوث پاک محبوب سبحان میراں

والی دین دوان دے دین والے صدر محترم فقر دیوان میراں
 علی مشکل کشا دے لعل سُچے کرن مشکال سب سہان میراں
 اویاے کرام آرام پاؤں جام نام النعم و زمان میراں
 بقیر اطالب الطمینان باؤں لا تخت مریڈی فرمان میراں
 محرم دین ایمان قرآن سندے تے بکیانڈے دارالامان میراں
 دیدار معینہ دی عید رحمت موجاں مار دے بحر فیضان میراں
 کرامات درجات دی حدناہیں ذات سپہ صفات علین میراں
 دائم ماہ تمام دوام روشن معرفت دالے آسمان میراں

باراں امام

نور محمد طحانی بخشی مرتضائی شان اچیاں شیر پزدان دیاں
 صابر پیر شبیر امام تیجے ترسیاں ادکھیاں سمجی جوان دیاں
 بحر درویشان العابدین سید رمزاں کھولیاں عشق عرفان دیاں
 بعض صادق سرکار امام چھیویں دس ارشاد صلیق ایمان دیاں
 من لئی بقدر رضا موسیٰ جھکال مہر تاباں سربان دیاں
 محمد تقی ذی شان امام دشوین میراں لُندے حق بستان دیاں

حضرت حسن امام دوجے ڈھال سدا رہن راز دان دیاں
 ہر شے وار کے کھیاں کیتیاں نے جس دین ایمان قرآن دیاں
 پنجویں عالی مقام امام باقر آساں ہن شاہی خاندان دیاں
 موسیٰ کاظم جناب امام ستویں موبال موبو بحر فیضان دیاں
 شاہ تقی جناب کتاب حکمت نابلی طاقتاں شرح بیان دیاں
 حسن عسکری شاہ عساکراں دے ییاں بازیل عشق میدان دیاں

برکات مومناں دے سینے پکیاں نے ہادی مہدی آخر زمان دیاں
 پنجتن پاک تے چوداں معصوم دائم خاص زینتاں دو جہان دیاں

اولیائے کرامؑ

رکھیا علیؑ سرتاج ولایتاں دا مصطفیٰ ختم الانبیاء ہادی
دور فقر نبوت دی کان وچوں بخشے آپ محبوب خدا ہادی
بنے حسن بصریؑ شاہ منصور استیخوں تے جنیدؑ شبلیؑ پیشوا ہادی
بایزیدؑ عطارؑ تے شاہ شمسؑ حضرت رومؑ روحی راہنما ہادی
بو حنیفؑ شافعیؑ مالکؑ اے حنبلؑ منزلِ فتنہ اند پڑھیا ہادی
شکر گنج فریدؑ مخدوم صابرؑ لٹاں مار دے ارض سما ہادی
نظام الدینؑ محبوب الہی اعلیٰ فیض بارے صبح مساب ہادی
میاں میرؑ میر فقیر طالب دیوے دلاندی اس پہنچا ہادی
ابراہیم ادھمؑ تے پیر نوشہؑ دیوے قلب دے دین جگا ہادی
شاہ دولہؑ گجرات پنجاب والے دگے فیض جھان دریا ہادی
بابا شاہ گلابؑ رسول نگر می کرے عشق حضور عطا ہادی
خواجہ حمیدؑ غریب النواز چشتیؑ شاہ مقیم حجرے ملقا ہادی
شرف شاہؑ پُران کھوار والے سُنے کھنٹی وچہ سیج وچھا ہادی

تے طالب ہال صادق ال عاشقان نول معرفت دے جام پلا ہادی
ازلی نور حضور دا خفی جلی استدا ہادی انتسا ہادی
حضرت ابو سعیدؑ تے غوث اعظمؑ پیر پیر اندے شکل کشا ہادی
شاہ عثمانؑ ہارونی کاشانی افضلؑ جامیؑ اے غزالی صفا ہادی
پیر سحر معین الدین خواجہؑ گنج بخش داتاؑ دریا ہادی
بختیار کاکیؑ قطب الدین خواجہ دہلی شہر بچھے چھنڈے لا ہادی
شرف الدین بوعلی دی گلی اندر بیٹھے ہوئے کئی بسترے پا ہادی
شیخ احمد مجدد الف ثانیؑ مرشد لاثانی ناصح ہادی
کامل عارف احوال سلطان باہوؑ ہو ہو دی دھوم مچا ہادی
خواجہ شمسؑ سیال شریف لالے اک نگہ تھیں دین بنا ہادی
میاں شیر محمد صاحبؑ شہر قیوری شہر قریبؑ بے ریا ہادی
پیر شہ شاہ قلندرؑ اے کھڑی اندر دھڑی والے بحر ہادی
بابا شاہ دیوان سجان اللہ درد مند عاشق با وٹا ہادی

۱۔ سید سجاد علی عرف بابا گلاب شاہ صاحب رسول نگر ضلع گوجرانوالہ۔ آپ ستوار فقیر گزرے ہیں صنف کے دادا پیر ہیں ۲۔ حضرت میاں شیر محمد صاحب
رحمۃ اللہ علیہ شہر قیور شریف اپنے زمانے کے بے مثال طلب تھے ۳۔ قید سید حمید شاہ صاحب جلالپوری آپ خواجہ شمس سیالوی کے مرید تھے۔ ایک
بکمال ہستی تھے پیر شہ شاہ قلندر علاقہ کھڑی ریاست جموں میں تھے ہیں جنکے مرید بیابا محمد بخش صاحب عارف سیف الملوک کے صنف تھے ۴۔ بابا دین شاہ صاحب
ست و مجذوب ولی تھے اپنی ذاتِ نورانیہ میں مریع چمک معمولی نزد چلیا نوالہ ہوئی تھی، آپ شرف شاہ صاحب سے فیض یاب تھے۔

جنگوشاہ تے سخی سرکار حاکم رنگ رنگ دے کرم فرما ہادی	اجے صدقہ محمد داکھال ہون لکھال گئے نے ملک بقا ہادی
نوری جیلوے حضور دے حُسن دے نے پاکباز شہید اولیا ہادی	گنبد خضریٰ دے تاج محل دالہ کھوے رحمت دے دار الشفا ہادی

مدح بابا صاحب

الذمیاں دی پاک جناب پھول کال دی حضرت میاں خان بابا	مستھے مہر محراب گلاب شاہی شمس صالح داجانی جان بابا
پدے کجا گندیاں منیاں دے مہر کرم سیتی مہربان بابا	زندہ دل دریا لہراں مار دائے راہ فقر دے شیر جوان بابا
درد سوز گداز نماز اندر محرم راز نیاز عرفان بابا	وطن دیس پروار و سار کے ہو یا حق دے راہ روان بابا
دنیا چھوڑ خرید یا عشق بقی سر پیر تک صدق ایمان بابا	گو نمل بار بھلانا نوچہ ڈیرا بیٹھا لا مکان مکان بابا
دوجی مٹھیک سٹھوڑی نے بییاں تے تھلا نوچہ گویا گلستان بابا	راجگان پے پس بھکان دے مت اپنے وچہ دھیان بابا
کھا کھا ٹھوکرال عقل بیکار لیتھے پردا پوش اے راز نہان بابا	مُونہوں چپ تے اکھیوں نہر تھیم تھیم فاصل و انگ جس لیا کچان بابا
مٹی پاک تے پاک پوشاک نوری عالی مرتبہ اے عالی شان بابا	بسر تے سجے قلندری تاج لپکی زنداں مشرباں وچہ سلطان بابا
داسو دسیا دھوم پنجاب سالے میری قلم دالے نگہبان بابا	بھلے وقت سال ٹلے تے جا چڑھیا ملیا گورو گلازار فیضان بابا

بہر حق دی بھری تفسیر سینے کردا نظر تھیں شرح بیان بابا !

ٹریا راہی پنجاب داعرب دے دالہ مشکال کسے آسان بابا

مصنف داسرماہ

بنو کچھ کاتب قدرت نے لکھیاے اسال وچہ بھولی لیا پاکھیا	آیا نظر جو جو دل دے وچہ شیشے پھر کے قلم تے جا بجا لکھیا
بسے ناز تھیں گلاں دی وچہ خدمت گیا پہنچ بردوش صبا لکھیا	تختی فکر تے مکتب عشق اندر حرف حرف سوہنا دلربا لکھیا

اے سید حاکم شاہ صاحب گیسو داز چشتی دریاچال دالہ نزد ونگہ بڑے صاحب کمال تھے۔

سرتے صل علی دانا ج روشن میم تے دال سجا لکھیا
 حُسنِ عشق گویا خود بخود اپنے حُسنِ عشق سدا ماسر لکھیا
 کمل پوش تے دستِ تفسیرِ یوسف فیروز شاہنامہ کر لکھیا
 ابراہیم ادھم بکال مہتی حالِ مست تے پنج دریا لکھیا
 نقالِ کافیاں رنگِ برنگ دھڑے حنِ حنِ پندار لکھیا
 کھلے دے ہے اسرارِ نکات بھانویں مثلِ طفلِ نادان آباتا لکھیا
 جاگ دہری شبِ تاریک اندر اختراعِ چراغِ جگا لکھیا

غمِ نول خوشی تے فرقتِ نول وصل لکھیا ٹبے ہوئے نول ناخدا لکھیا
 دھماں پایاں پنجاہ دے لیں گھر گھر دائم لا دے نال بکا لکھیا

کیتا جویں ارشادِ اکبریم الف دے نال بلا لکھیا
 ادب کیش دلریش ادیبِ فطرت شوقِ لبِ سلیم جھکا لکھیا
 سوہنی گھڑی آہی صورت ویکھ سوہنی قصہ سوہنی داسوہنا چا لکھیا
 سستی ہیر سیال تے شاہی منزلِ سطر سطر نول نیروگا لکھیا
 شاہ شرفِ قلندر دی مثنوی دہندی ترجمہ نظم بنا لکھیا
 قلم پھریاں عقل دی دھوڑا دی جو کچھ لکھیا بوشش سودا لکھیا
 مرگِ ابد تشاعرِ ناقلاں نول سازِ لایموت و جا لکھیا

میلی محبوں دے بارے

فضل شاہ اتے وارث شاہ وانگوں ڈٹھے بہت بلند خیال تیرے
 تھلیں تڑپوں ہو تیم سسی دل دے درد ورج ہیر سیال تیرے
 سوہنی سنگ جھناں دیوچہ رٹھریوں بندے عشق دے انگ مہینول تیرے
 شاہی منزلوں منزل لاں طے ہون دیدے تھکے رستے بھال بھال تیرے
 بھلے قالیال قال مقال کوٹے جادو ڈالیا حایبِ حال تیرے
 پتھر ہون پانی جھول لنگھ جاناں پچھے پی ہوندی بل بل تیرے

بھیجے خط کئی عارفانِ سخندان چرچے دائم اچ وانگ اقبال تیرے
 محرم ہون بیت بیت اندھونی جگ دے تیرے مال تیرے
 کمل پوش کتابِ سبحان اللہ گوہر سخن سچے لازوال تیرے
 مستوار قطارِ تاریاں دی شعر شعر روشن خط و خال تیرے
 روشن بد مذہب تفسیرِ یوسف لکے مصر کنعانِ جمال تیرے
 تارل ساندیاں تڑپن وجد اندھے نغمے چھیر دے جدولِ قہال تیرے

لے لا بقا میں کمال صنعت ہے ایک تو یہ کہ فنا سے بقا ہے دوسری صنعت میں "لا بقا" سے اقبال کی نود ہے یعنی ل۔ لب۔ ق۔ ل۔
 یہ پانچ حرف ہیں۔ ا لے پڑھو تو "لا بقا" سے اقبال بنتا ہے۔ یعنی دائم اقبال ۳۷ کتاب

تنگ طرح نول کریں عطا وسعت جدت اختراع دیکھ لیں تیرے
 دل بین وکن بین قایل سے نینال مچھ موتی سخن لال تیرے
 کیوں نہ مجھ کو محفوظ رکھن را کھے سریتے عورت ابدال تیرے
 عربی حسن سے عشق دیو پیہ پر دے ہو دن اپنے جوش ابال تیرے
 بوبے سیال سے بچ کھال رچھ بن کے غم دود منظور سوال تیرے
 مجنوں بکھیں لیل لیل لیلی، لیلے سامنے شمع مثال تیرے
 جن عشق سے ڈھول تے زند شرب اس پاک پے پان بھال تیرے
 بے کے لکھ کتاب شرا بنی نے ہو دن جام حرام، حلال تیرے

العشق نارتیری اصل فطرت نور بات کنگال نقال تیرے
 لٹی کئی لٹیریاں طر تیری اور کٹ لٹ لے جاہ و جلال تیرے
 لیلی مجنوں را واقعہ لکھ جائیں شالہ رہن خیال بجال تیرے
 رُل کھان جنگلیں قس آویں مجنوں مارن بازیان بین غزال تیرے
 آسن لائیں نجد پہاڑ اُتے والی میم سے میم سے دال تیرے
 پوے گونج بستی کوستان صحرا پہنچن کو بچ کر لاٹ پتال تیرے
 اندر سبک لیلی ہو جاؤں تیلی اکو رنگ نہال سیال تیرے
 بچال ذائم لچ پال دے لے سہا قی پیر کال نال نال تیرے

عربی آواز

جاگ جاگ مسافر دور دیا کیوں راہ تے سبج و چھانی ہوئی آ
 پاکے پیریل بنا گلشن اک نفس مرود چھانی ہوئی آ
 دید باز کی ہو گیا دیدیاں نول دلبر زخوں نقاب اٹھانی ہوئی آ
 ہیرے مندراں پاکے نیم دیاں الف را بچھنے شکل و رانی ہوئی آ
 اے جناب ہوا دے لگ آکھے سپند دوی دی ہیر تے چانی ہوئی آ
 سجدے پے جاو چہ محراب ذاتی بانگ عشق بلال فرمائی ہوئی آ
 مے پیتی آفتاب مفت شاید اج نیجا ندی گلی سبحانی ہوئی آ
 پتھر کھادناں تیری غدا شہری نال موتیاں دے آشنائی ہوئی آ
 اود یوانیاں دیکھ دیوانگی دی ہیدے واسطے حد مکانی ہوئی آ

کھاول ٹھوکرال ویں بدیں کثرت وحد ذات تدم بھلائی ہوئی آ
 یوسف بادشاہ ماہ معانیان دے ہستی چاہ حرور کھپائی ہوئی آ
 کنت کنز دے ہو گیاں سپہ محفل سخن اقرب دی بین و جانی ہوئی آ
 تاجدار گلی خاکی پس جلی جزی شہر تیرے کلی پانی ہوئی آ
 خشک زابا دیکھ ایمان داری رنداں کھڑ دی جھوک دہائی ہوئی آ
 خاکپوش مجاہداں فتح پانی انا انت وی ختم لڑائی ہوئی آ
 مجنوں اودیاں مہیوں دین دھاراں عقل مند چھل لائی ہوئی آ
 نازک بدن شانہ را دیا عرب دیا شرق غرب تک مصوم دھائی ہوئی آ
 دائر محل نشین ہورات پھیلی لچ وچہ واسو لیلی آئی ہوئی آ

مُصَنَّف دے ارادے

کفر دین تے شک یقین مندی اداؤ کے دھوڑا ادا دیئے
 خاطر عشق مجاز پرواز کر کے ڈیرے دشت حجاز لگا دیئے
 حسن عشق دے درس وچہ قیں لیلیٰ خاطر معرفت پڑھن بٹھا دیئے
 لیلیٰ پڑھے مجنوں مجنوں پڑھے لیلیٰ ذاتی قاعدہ حفظ کرا دیئے
 الحمد قیں لے والناس تودی صورت اپنی آپ دکھا دیئے
 زلف نگہ تے رٹ دوپہریلے اک رات اندھیری پا دیئے
 کئی قیں دی رگ قیقال جلے گھر میں لیلیٰ دافصد کرا دیئے
 ہوئے نجد پہاڑ نول و جد طاری لیلیٰ لیلیٰ رباب و جا دیئے
 مستحاشق پہاڑ دینال لاکے دھاراں متھیل خون دکا دیئے
 زابد ہون شہید شرا بخلنے اکھیں پٹ بے گھٹ پلا دیئے
 بن کے رچھ کمال دھمال پائے غجر غج کے جگ نچا دیئے
 لیل نل نہار واللیل لیلیٰ لیلیٰ اسلے داشور مجا دیئے
 اکی الف دے روپنے یے تائیں بندے بندیاں داغ مٹا دیئے
 عشق پاکدی ہن پوشاک ٹیے پاک خاک تے خاک پہچا دیئے
 لیلیٰ مجنوں دے عشق دا چھیر قصہ قصہ باطنی فیض ورتا دیئے

امر من کے مست قلندر ال دے پڑے اندراں دے دیں چا دیئے
 بول بچلے بول بلی دے گل شاخ است مہکا دیئے
 کے صورت دو صورتاں اک ہودن دوی دود کر اک بنا دیئے
 پہلی پی تختی پہلی پی تختی تخت بخت تے تاج بھلا دیئے
 نین پاہ تھیں میل سیاہ سوہے شرم پاہ سیاہ دکا دیئے
 اک لگ جائے رعد دے بلال نول رو رو اکھیل مینہ برسا دیئے
 ذرا کھول کے تے نیم خواب چشماں نیم شب خورشید چمکا دیئے
 وحشی بن مجنوں بن بن وچہ پھرئیے عرب غرب سب دھما دیئے
 دریا دی خاک نول خاک ہو کے چم چم کے چم سکا دیئے
 ایسے جوش جنون دے بال بھانبرستی بستی متاع جلا دیئے
 کتے نکدیاں گلی مجوبدی دے پیر چمچے سیس نوا دیئے
 کس کے منہ کا لاگلوچہ پارتنہ خیر گھن سلام دعا دیئے
 ٹھوٹھ بھن کے درد لدا رتے آپے راز نیاز سمجھا دیئے
 کدی میم لکا ویسے الف اندر الف تمیم وچہ کدی لگا دیئے
 کلی تاج محل اے بیت اللہ کلی زیرائے جگمگا دیئے

ونجیں ہاتھ ہمندین خضر بن کے کئی وچھڑے ساتھ ملا دیئے
 دلدا فتویٰ اے طبع منصور تائیں داکٹر دارا نکا رٹا دیئے

لسلی مجنوں لکھن دا زمانہ

ساقی مست قلندر نوں یاد کر کے مچھل سخمندے رنڈ بھائی اے ارج
 اُنی سوچھو بھجن غلیسوی اے تے اکتوبر تار سچ ستانی اے ارج
 دل کے نہر سوئی دے دیباں نے ٹھنڈے پانی نوں اگ لگائی اے ارج
 راہی شوخ تے راہنا ساٹھے منزل تریپی ہی ترہائی اے ارج
 پیپ چاپ اے بند زبان کعبہ بُت خانیاں دھپ دھائی اے ارج
 جلیں گیا غریب تنگ عاشق شمع بھونڈ رقیب بھائی اے ارج
 روناں اپنا دتوں ہوئے صا درج دماندی رہی شہنائی اے ارج
 میرے ہوش نے ہوش خواں لٹے مستی زاباں صوفیاں پائی اے ارج
 فطرت رکھیا سودا سرتاج و حرشت دھکے لکھندی پی غل دمانی ارج
 طائر طبع نوں پاک پرواز دیکھے قدرت عربے پس لائی اے ارج
 ذرے ذرے دھپ نور حضور دلائے حج اکبری شمع جگائی اے ارج
 صدقے صاحب ہجرت دی غار اگے گردن میرے تصویر جھکائی اے ارج
 پتھر کھا کے موتی برائے ایتھے تک تک شتم غل بھرائی اے ارج
 کج نوں اتے کج نوں مجنوں سٹ دتے بھل چک تمام بختائی اے ارج
 شاہی تدج محل دے زیرائے دلم گودھی شوق وچھائی اے ارج

مر جا عی

حوت حوت ہے بد مزہ بیرون شمشاد سکر دی آئی اے ارج
 تیراں سوچھو تر اے سن بھری ماہ صفر المنظر دی بالی اے ارج
 اسرنبیاں اتے برطانیہ دی شروع بصرے نال لڑائی اے ارج
 ڈاکٹر خان جوان وزیر اعظم پاکستان وچہ دھوم مچائی اے ارج
 دھڑے بندیاں قتل نسا دگھر گھر دفن گوردھہ صلح صفائی اے ارج
 صبح ماتم حسین دے پاک خانے عید شام یزید منائی اے ارج
 شکوے چھوڑ وحشی جیدی کل سہی بس اوسیدی ساری صفائی اے ارج
 میرے ساقی جناب شراب کوثر بھر کے نینا دے جام پلائی اے ارج
 عربی لیلیٰ داتذکرہ لکھنے لسی مجنوں ہو کے قلم اٹھائی اے ارج
 پردا چک مصوٰر ازل رنگیں بے نظیر تصویر دکھائی اے ارج
 بیوں رب دا گھر پیا دس دے کیدی ہی دی کر مفرائی اے ارج
 سجدہ گاہ زمین ایہ قد سباندی میرے فکر دی جتھے برائی اے ارج
 مرقہ معائنہ آئینا منظر بخت اعلیٰ نوں ملی مینائی اے ارج
 مسکن سلیمے عرش الہی دھرتی بھرا قیس تفکر سودائی اے ارج
 سنگ سود خوش تنگ میزاب رحمت برافندس مدت سرائی اے ارج

جے کرکنا ایں اکھیں بند کر لے جھپکارنا ایں زاباں سی لے
 میرے غم نوں دیکھ بے غم ہوا میری موت نوں دیکھ تے سدا جی لے

ہوش والیا پنہ بد گوش ہو کے سُن لے ہوڈ دایسے ساز دی لے
 تیری مَن لیناں میری مَن دالیں نماز پُھنناں تیں شراب پی لے

عرب شریف

سایہ عرب و ساری زمیں آتے گزرنے جھکے تے لہما عربوں
 مشرقین توڑی مغربین توڑی گھر گھر پہنچیا عربی قرآن عربوں
 رکت پاک حریم کوئین دیاں ہویاں مشکلاں سب آسلان عربوں
 جہدوں لیائے نشریت سرکار عظم لدھی تلموں توحیدی کان عربوں
 سائل ہو کے لیائے جگ سارے علم و فضل تے ادب عرفان عربوں
 الانسان ستری و اکنا سترہ اصل بنے انسان انسان عربوں

قسم الفت ای میم مقیم صورت سو کے حکم کیا نور یدان عربوں
 علیٰ سبکی خلیل یعقوب آدم پایا چانناں ماہ کنعان عربوں
 سرتلے تے رکھ روان ہو یا اللہ والیل واکاروان عربوں
 ایں ججیاں کفر تے شرک دیاں ٹھہریا رحمت تھیں ابرہیمان عربوں
 رندال مشرباں مست قلندران نے پایا لامکان مکان عربوں
 معرفت نہال عیاں ہوئی ماری ٹاٹ تھوڑیہ فیضان عربوں

لگا سدا حیات دربار شاہی لکھاں پتہ ہن بھی درجے پان عربوں
 واکم شرح نے جملن پتنگ بن کے عاشق کدی نہ نگہ پرتان عربوں

نبی علی داراج

اندر عہد خلافت علی مولا کوٹ کفر غرور دا پور ہو گیا
 شان مصطفائی شان کبریائی چرچا مرتضائی دور دور ہو گیا
 خدائی کوئی نہ سخی تھیں کدی پرتے ہر اک سائل دربار منظور ہو گیا
 پور ابوطالب ناخدا سید لکھاں ڈبیاں دا پار پور ہو گیا
 علی منظر العجایب سبحان اللہ منگتا گلی دافین گنجر ہو گیا
 دوسے نور دانور سرکار سادھی جہرا ذات نور تھیں نور ہو گیا
 مویاں دین اسلام دیا اندر سارا دین وچہ سورج سرور ہو گیا

نال نیکیاں نیچے سرکار دینی تھیں عرب دیں تمام بھر پور ہو گیا
 عادل شیر خدا دی بے ریا فی شیر بکری ہن دستور ہو گیا
 شاہ سنے مہار قطار خٹن ہر دکھی نوں سکھ ضرور ہو گیا
 بزم فقر دے مشکل کشا ساقی کا سہ پی ہر دلی مخمور ہو گیا
 کہم رب دار رخ پر نور اتے راضی آپ تے آپ غفور ہو گیا
 شہر علم دے باب جناب عالی بو تراب خطاب مشہور ہو گیا
 یسلی مجنوں دے حسن تے عشق سدا ایسے نور دے وچہ ظہور ہو گیا

روشن نام فردوسیؒ تے گنجویؒ دا چہن آوچہ شب دیجور ہوئیا
شعر شعرا اندھا لکھ نشہ معنی حرف حرف مثال انگور ہوئیا

قیس پر شہبیر ہم عمر اکھن رقم دچہ تارخ مذکور ہوئیا
لیلیٰ عین تجھرا ذات ربی سینہ مار مجنوں سینا طور ہوئیا

مجازی عشق

آکھے باز نہ کدی پرواز کرنول جہان باز شہباز حقیقتاں دا
ہر ہر حرف صورت اندر ذات معنی باعث عشق مجاز حقیقتاں دا
انخے و انگ نہ لکھیال مار زہد بے عارفان ناز حقیقتاں دا
جھوٹہ لعین دیاں شاہ منصور کیا شبلیؒ ویکھ انداز حقیقتاں دا
عشق وستی دے پار جہاز ہوئے ہوشوں پار مجاز حقیقتاں دا
جلی قلم تھیں خفی نول جلی کردار وکی انشا پر داز حقیقتاں دا
دام بزم مجاز وچہ آن بیٹھا سانی حق نواز حقیقتاں دا

بجے بتاں دانام نشان نہیں سی سنبیل روحاں ساز حقیقتاں دا
کئے عقل تے نیڑیوں مک جاندا سفر دور داز حقیقتاں دا
مگر ٹھکرنے شور و طغیال دے ہے مجاز مجاز حقیقتاں دا
مجنوں کو کیا جدول انا لیلیٰ لیلیٰ کھویا راز حقیقتاں دا
حسن خضر پکار دا بارستی رستہ عشق نماز حقیقتاں دا
دنیا دین تھیں بے نیاز عاشق پاکے راز نماز حقیقتاں دا
راگورات بندال سرتے چکے اندا بھر باخم شیراز حقیقتاں دا

رندانہ غزل

پانی فتح توحید شراب بخلنے مار دوئی دا مار کے پی گیا میں
پونل رکھ کے ساقی دی معرفت داعین نشہ تار کے پی گیا میں
سرٹ کے ٹٹ ڈانٹ سارا تھلے تائیں سنوار کے پی گیا میں
نگر ترور گرد لب وچہ سرٹ کشتی خطر موت اتار کے پی گیا میں
لال پی دے رخ گلغام آتوں دیرو تر م نول دار کے پی گیا میں

بندہ بھرے ہوئے نینال دے سرخ ساغر عقل ہوش دیا کے پی گیاں
حام خاص دا اتار وپ اکو نقل اصل دی ہمبیری پی کر دی
پاپا پی پی دی گوک تھک پیاں پی پی بھی نہیں تریہ دی اک پھر بھی
قطرہ قطرہ شراب داوچہ شیتے بحر بکیراں دادم مار داسی!
آئی گھٹاتے توبہ دے ہوئے توئے سجنوں تسی زور کے کھوہ تے

سہ فردوسیؒ اور نظامی گنجویؒ نے فارسی میں میلی مجنوں نظم کی ۱۰

جگے صبح صادق مست خواب غنچے سازِ مباحیں چن چن و جہداری	اللہ حسین فضا اندر حُسنِ مینا سنگار کے پی گیا میں !
پھر یا چک صراحی سر شہسارے مہنی لک کے کم نکاریاں دا	ڈھول کُفر داما را ایمان سیتی اچھی بانہ لکار کے پی گیا میں
پڑھ کے منبر تے کیوں دشنام کرنا میں میرین دی تہوں کی پیر پگٹی	اے کھاں تیر کوئی واعظ آبا حقہ بھڑائیوں ہار کے پی گیا میں
کے تو سے رہیں سجود کردا مُنہ کالا ای شیشہ تے دیکھ مورو رکھ	
دامِ لک وچہ لک کے دارا تے لَنَا الْحَقَّ پکار کہی گیا میں	

مصنف دی گل

دل دے چشمیوں میں ایان بھر کے خونی ہنواں تھیں داغ دھوپا	آپے پن سے اپنی جبین اُتے سخن پھلاں تھیں سہرا پرو اپنا
مٹی کشت اندر اے ہمتاں فطرت فصل فصل باری بیج بو اپنا	رج و غم تیرا بھن سمجھ دالے رنج و غم اپنا سوگ سو اپنا
ہیکر سر کشا کید انہیں ہوندا نہ ہو سوداری لے پر ہو اپنا	سُنے بے نیاز نہ سُنے پرتوں کرے سازِ نیاز دا جو اپنا
قاتل پوت پایا آوند ارہ ایسے ہر ہمتاں دھپہ پکڑ کھلو اپنا	دامِ لیلیٰ تے مجھوں دے دھپہ قصے بل لیم اللہ روناں رو اپنا

توہیں والی زمین دا خاک پوشا توہیں رسد سے عرش بریں ایں توں !
اک طہ کی لکھاں کہ طود شہر دے تیرے جلو یوں اوہ حسین ایں توں !
کدی آپا آپ بھی دیکھ مجھوں لیلیٰ وانگ خود محل نشین ایں توں !
سارے وقت قلندر گواہ دامِ بادشاہ اندر دنیا دین ایں توں !

رباعی

عامر عربی دا حال

نیڑے کچے شریف دے نگر حتیٰ عرب لیں اندلاں مار دے	صبح و شام روشن خاں عام آتے فضل عام مدنی تاجدار اے
ہو کے دین اسلام دے ملے اُچے نور چمکیا نی محنت ادا دے	بنی عامر قبیلے ایمان آندا ہویا کرم کریم ستار دے

معنی عامر دے کہے کہ باد چہڑا عامر نام سوہنا غم خوار دے
یا امیر یا مبدی شیخ عامر ہر اک ادب دیناں پکار دے
گویا آسرا ڈھانسانے تکیہ دکھی سکھی فقیر سردار دے
نرال مال محل مکان دافرا کی گھائیوں ہوش دسار دے
ہو یا پیر اخیر جوان عالی سارے پیر فقیر چنتا دے
ہو گئی ریش مفید امید ایسے قیدی فکر دی قید و پیم ہار دے
دم دم تو پدا گوشتہ نشین دالہ چیم چیم اکھیوں مینہ ملہار دے
(سادن)

عامر نام سردار وقار وال بھر یا صدق تے مہر پیار دے
سارے عامری اوسدا امرنن رعب دار والی اقتدار دے
مرد فرد ہمدرد پدرد عامر نامی شیر سخاوتی بار دے
علم ناضل درویش دلش ممکن شوق نفل نماز گزار دے
بیٹا بیٹی اولاد نہ کوئی گھر وچہ ہو یا مٹہ سیلابے قرار دے
اوہدے بھاہوئی دنیا دار قاتل ایو حال بھائی دنیا دار دے
دن سنج محل مکان ویڑے ہانے مال متاع کس کار دے

عامردی کے وجہ تریاد

صدقہ صفت حجاج دالاج رکھیں میرا کریں سوال منظور اللہ
کالے پتھر دالصدقہ دہیلال موتی اک فرزند دل بند ضرور اللہ
بیٹا بخش محبوں بھاویں ہوئے محبوں مینوں پھٹکے عقل شعور اللہ
سکا لکھ دیکھ ماریا کریں سدا تیرے فضل نصیب تصور اللہ
رکھیں لکھ میرے نیال لکھ درتے دارال لکھ نصیب عود قصور اللہ
دن چاہڑا جج دادن سوہنا چھائی نگر دی شب دیجور اللہ
نیں تے انا الحق دالغور مارچا بھید بھنساں بالی مجبور اللہ

دل حاجیاں جج گزار عامر کے وجہ کو کے یا غفور اللہ
صدقہ پال رسول مقبول جہڑے تیرا نور اللہ تیرا نور اللہ
اج جج بہاڑے بھج آباں پرے کج سے کج مستور اللہ
ہو دل قصداں دیوچہ دریا جاری ہووے امر نصیب سوز سرور اللہ
لکھ لکھ ہووے لکھ لکھ ہووے تیری حکمتوں لکھ نہ دور اللہ
حی دہیہ میں میت حال عامر یا حی و قیوم حضور اللہ
ہستے دل جلوہ سادساہ کرے ہوئی ساری دینی کوہ طور اللہ

پردے غیب آثار کے کھلی ہوئی اسے میرے سامنے روح منصور اللہ
نور پور سینے فیض پور بخش دالغور بار ہووے پہلے پور اللہ

شہنشاہ قلندر دے دربار

شاہنشاہ قلندر اکریں مدد ہمار فتح دہار کے لئے آواں اپنے آپ دی سدا حیات تائیں اپنے آپ نول مال کے لئے آواں لاکے نشے دے کھنڈاں ساقی عرش لیلیٰ انار کے لئے آواں لامکان میں زند مکان تیرا توں تلے اسار کے لئے آواں	بہرے چک جنوں داکار خانہ عقل ہوش و سار کے لئے آواں چھڈ قال تائیں مال حال سدا مال مال پکار کے لئے آواں تیرا مال قد مانوچہ سوہنرا مجنوں سو سوار ہر دار کے لئے آواں دائر کفر ایمان دہو کا فر حسن عشق سنگار کے لئے آواں
---	---

سلی دی پیدائش

نامی ملک التجار امیر سرور جس دے گھر جی عرشی سور لیلے جتنے جتیاں قیس آویں ثانی او سے نگر وچہ کیستا طور لیلے سٹرسن کمی حکیم پننگ بن کے لاناں مادی لے شمع طور لیلے سلی لا الہ الا اللہ اشہد ان محمداً اللہ لیلے نخن اقریب اے بڑی قریب لیلی رول پائیے بڑی دی لیلی پر مستور مجبور تھا بھی اے کرے لٹ مقدور مجبور لیلے پاکباز پٹے گوگردے ہار بازی فتنہ خیرتے ہے ضرور لیلے اوہلا غضب بھی فضل تے کرم رتی ایور سم آئین دستور لیلے اک، دو، تن، پیار، پنج، چھ گزے سال ستوں مست محمور لیلے	ماہ رجب تے لیلۃ القدر آئی کہاں الہی وقت سور لیلے دائی وکیہ اکھے لگی حسن دانی کرسی سودائی پر شعور لیلے پہلے بانگ تھیں پڑھی نماز زاہد متھا ویکھ محراب حضور لیلے محض عشق شراب پلان کارن پھلی حسدی ویل انگوڑ لیلے لکھیا تھی لبثوق کتب اندر ستاں منزلاں دچہ مستور لیلے سجدے ہو پے لکھاں نمازیں نول دید بازیا نوچہ شہور لیلے مست ناز دو عالم دانوں کر کے اللہ اللہ پھر بھی بے قصور لیلے کالی رات حساب کتاب والی گویا روزے روز نشور لیلے سلی پیچ پچال تھل اتجد ہوز عشق پیر کید گنجور لیلے
---	--

صورت بے صورت ہمیشہ دی اے چشمہ نور حضور بھور لیلے

حائر دے کے نقد خدا مجنوں کر لئی ادھار منظور لیلے

لیلیٰ داحسن و جمال

اپنے درس و پرکھول کتاب اپنی اپنی آپ ہی کہے تفسیر لیلے چہدی نگہ تھیں بد منیر روشن اوہنوں کے کیوں بد منیر لیلے رکتے زلف نہ بخیار سیر کیتے تاج سلطان امیر لیلے دلربا لیلے راہ نما لیلے مرشد پیر لیلے دستگیر لیلے زبور اندر ہر پیر پیر کے کیتے زید صغیر لیلے مشرقین تائبین مغربین تائبین روشن و چہ کونین تنویر لیلے موتی چیر جگمگ کا ہکشاں دستہ چیر چیر دی سمجھ نغیر لیلے بھٹی لا مکان مکان دالحد کو کہے اپنی آپ تعمیر لیلے	دس سال سچ ایہہ کدی مصوری اسے کچی اپنی آپ تصویر لیلے سولج چن تالے آپ چاہر کے تے آپے ویکدی لاطیر لیلے عاشق زار مجنوں پھل مجھ دے لے شالہ مالے پئی نینا تے تیر لیلے کیسے گردول سر پر فیر لکھاں بھر کے وچہ سر پر تاثیر لیلے بے نیاز آغاز دانا و جبیکر کیوں نہ آکھئے فخر اخیر لیلے بھڑی روحاں امت دے وقت ڈھٹی لوں خواہدی کہن تعبیر لیلے گیسوار کالے مارا تے مہر مہر خون آ شام شمشیر لیلے برسن پاک بان تھیں سخن موتی کوں ہر شیریں شیریں لیلے
--	--

لیلیٰ دے جلوے

پری اڈوی ڈگ زمین اُتے دام زلف دالبیل دی پھدی آ پاکے جہات ستا نری صبر فیاندے عقل علم شعور نوں کھدی آ ٹک ناگتی زلف سیاہ بیک شمس قمر دے کالجے ڈس دی آ دالحد شہر طپتی مجنوں سوئے باجھول لیلیٰ اپنا آپ نہ دس دی آ	برسن نور تجلیاں حسن دیاں سیال نال دل کھیدی ہدی آ خونی ویکھ کے مین دو عین عربی فوج روم ابران دی نسی آ عارف کو کہے لیلیٰ تے وپ اند گویا رب دی ذات پئی دس دی آ لیلیٰ لیلیٰ فریاد فریاد اچھی ہر گھڑی ہر س بے کس دی آ
---	---

حضرت حسن

عقل فکر ضعیف نجیف خستہ حضرت حسن دی کی تعریف کیئے اکل سخن تھیں ہمہ شعرا صدقے نے قافیے اتے دلیف کیئے	الف ہم نکتے بیکتا رو دیا کوں ختم قرآن شریف کیئے نکتہ خال دی گئے نہ صفت دآم بھانویں بلکہ کتب تصنیف کیئے
---	---

ملی تے مجنوں اک درس وچہ

بہترے دس دیوچہ امیر سرور بیٹی سیلے نول ان بھایا اے
 پئی قیس دی بیلی تے نظر پہلی نذر نظر دی ہو وکایا اے
 پئی نیناندی نیناں دے نال جندی دل دے وچہ سکایا اے
 قیس ویکھ کے قامت الف لیلا الف الف داشور مچایا اے
 پردے شرم حیا دے وچہ رہ کے پہلا قاعدہ دوہاں پکایا اے
 جیلوہ سورت مژمل دا ویکھ نورسی دوہاں ادب تھیں سیں نوایا اے
 الحمد تھیں رے والناس توڈی نکتہ عشق استاد کرایا اے
 نرے حروف سکے پڑھن ڈایاں نے معنی داراں نوں داغ لکایا اے
 جڑ کے بن تے تکرے ہن مڑ مڑاں شرم حیا بھلایا اے
 ایسے شہر اندر شہر یاہ ملکہ مل کے وکھرا شہر و سایا اے
 گھڑی بعد ایوں مڑ کے دل بیٹھے رو رو اکھیاں مینہ برسایا اے
 ات چاہی حاسدال حیل خوالاں پر داز باز دا چایا اے
 اگے چھ گھر گھری شہر سارے شکوہ گلہ طوفان جھلایا اے
 بوکے المشہور جناب مجنوں قدس آپ خطاب فرمایا اے

اوسے درس وچہ باب سردار عامر اپنے قیس نعل بھی پڑھن پرایے
 ڈٹھایلی بھی قیس دل کھول چشماں عشق حسن ثانی نظر آئے
 اکھ الف الف آتے قیس بچہ سہتہ پھیر استاد فرمایا
 دلدی تختی تے لاء فناہ مخمول الف کاتب عشق لکھوایا
 ہستی ختم کر شروع قرآن کیتا دیوا طہ یسین جگایا
 ہمارا ہم سبق ہمدات ہمدم بن کے وہاں نے اک دکھایا
 ایلویل دس اندر دو تن بوس گئے جوں دس بے ترس کھڑکایا
 کتنی وار لڑکے چلی چان لڑکے ملی اقیس تیکس گویا
 یسی اقیس لکھے لکھے قیس یسی ایہاں پیار دا پنہ چلایا
 سن سن حال اُستادنا شاد ہو یا مار دوہاں نول دکھ بہایا
 لکھ ماریاں لکھ نہ وکھ ہوندے دُھڑن ہنہاں نول رب ملایا
 ہذا قیس مجنوط الخواس مجنوںک مجنوں مجنوں پکار بلایا
 قیس ابن عامر مجنوں دیوانہ مجنوں مجنوں دا ڈھول دجایا
 داکھ عقل سیا پڑا دودیا ندا پنڈا عشق حضور مکایا

مجنوں کی دادیوانہ !

بنیت مالک امیر منیر علیؑ، جہد اقدس، مخون سدان لگا	بہڑے دس مانند سیلی اسبق پڑھدی اٹھے دس اند لوہ بھی جان لگا
---	---

تختی تک اُستاد چھڑی اریہ کی کمیا کسب کمان لگا
قبلہ لیلیٰ میں صاف صحیح لکھاں مجنوں لیلیٰ دل ویکہ فرمان لگا
بھیجہ شرع دربار وچہ عشق مجنوں کرن شرح بسیط بیان لگا
کھلا الف سر آخری یے دے لیلیٰ ادا شود مچان لگا
ہذا لیلیٰ ہذا لیلیٰ بیت اللہ حالہ میں دیوانہ جھکان لگا

لکھ دے لفظ انشا عرفی مجنوں لیلیٰ دی مشق پکان لگا
علم و فضل تے دب متاع اقدس کوں تے وشت دی ندی وکان لگا
لام یے لام یے ابہ الف اُتے نو غنظ مٹر لکھ وکھان لگا
لام لیلیٰ ہمارے یاد لیلے دسن لام دوجی لا مکان لگا
کرو تسی اُستاد جی کم اپنا طالب اپنے وچہ دھیان لگا

صفت ایمان

وَكُنِّيْهِ وَرُسُلِهِ لعل مونہوں جیکریں سچا مسلمان مجنوں
وَالْقَدْرُ خَيْرٌ وَالشَّرُّ مِنْ اللَّهِ تعالیٰ پہچان مجنوں
اُمّت بلیلی اُمّت بلیلی لگا اُپرے شور مچان مجنوں
وَجَلَالِهِ وَنُورِ حَمَالِهِ بس ڈھٹی لیلیٰ دی اُپرے شان مجنوں
دالہ کفر ایمان دے سارے تنبو بیٹھا لیلیٰ دے لامکان مجنوں

پڑھ اُمّت بِاللّٰهِ وَمَلٰئِكَتِهِ مَآل کبیا ابہ صفت ایمان مجنوں
وَالْيَوْمِ الْآخِرِ پڑھ اُگول جاسیں غیثا شرمیدان مجنوں
پڑھ وَالْبَعْثِ بَعْدَ الْمَوْتِ تاہیں ہوون مشکلاں کل اسان مجنوں
وَزُفْرِهِ وَحَيْنِهِ وَوَجْهِهِ کوکے وخالہ ودر زبان مجنوں
مَآل کفر دافتوے لا دتا اُگول ہس کے لگا فرمان مجنوں

مجنوں دی محویت

الکن گھڑ دیاں گھڑ دیاں قلم ہو یا رخ بلی وچہ مخو خیال مجنوں
تختی اتے کڑنہ خون خون ہوئے تاڑے لا بیٹھا ہوشاں گال مجنوں
ہتھ جوڑ کے لیلیٰ دے پیش رنالاں سنجوں ڈول کے بیل لال مجنوں

حسن عشق نسبت حسن عشق اکو بڑے بیٹھا لیلیٰ دے نال مجنوں
چھڑی قلم تے نالنگی قلم کر لئی اے پرنکہ رکھی اوے حال مجنوں
لیلے اکھدی اہو بیاد ہند رانی دے قول کچھ تے ہوں سنبھال مجنوں

تینوں ویکھاں یا اپنا آپ دیکھاں تیرا نفی ہو کراں جمال مجنوں
دالہ کراں مجنوں صبح شام مجنوں میرا قال مجنوں میرا حال مجنوں

میلی تے مجنوں دی رسوائی

چکی کتب کثرت و سہ ذاتِ محدث ترفوں کل معنی بمیثال ہوئے
 میلی جان مجنوں مجنوں جان میلی گزرتاں مقال تھیں حال ہوئے
 صبح شام اتہام دشنام غوغا خاتم ظروت ساسد الٹی چال ہوئے
 گلی گلی گلاں گھر گھر ایہ وقتے میلی مجنوں دے غلط خیال ہوئے
 داکم دین گئی جواب غافل جہل قبر دیو پیہ سوال ہوئے

سٹھرت نول عشق و چہ مرت ہوئے نول نولوں مجو مال ہوئے
 عشق صاف صاف لڑت انصاف کیسا تو کھ تھیں پتھے لال ہوئے
 کھا کھا تھار طحلال ہال ہال پانی مڈھوں خار بھی پھلنے نال ہوئے
 گھر ربدے بیٹھ پرت پانی اندر دین ایمان زوال ہوئے
 مال باب استاد اخوت تھیں بے ادب شرم کمال ہوئے

مجنوں لیاں تنکائیاں

کچی عقل والی رکھ تاڑ پکی اوہدی اکھ وچوں اکھ چاوندی نہیں
 خط و خال نے مست مخمور رہندی خط لکھدی سبق پکاوندی نہیں
 قاضی جی ہو ری مارا تھکے تن اوردی پیر پر تاوندی نہیں
 پوجے بے بت سیت دیو پھہ بہکے خوت لب جبار تھیں کھاوندی نہیں
 ٹل شرک دانشگر گل کھڑکے بین دین امین وجاوندی نہیں
 عربی برق رشک برقی آسمانی کیوں تختہ زمین جلاوندی نہیں
 فرسوشیانہ تھیں قید ہو گئی بلبل گل میناق تے گاوندی نہیں
 ساڈے شہری زیر اجبین میلی سدھا اک بھی پیراٹھاوندی نہیں
 ساڈے پھہ ہندی ساتھوں کھ ہندی کدے لولدی نہیں ملاوندی نہیں
 دن دین دالہ مجنوں یاردی لے نال غیر دے مین ملاوندی نہیں

ہو یا قیس جٹی مجنوں دیوانہ شرم میلی نول بھی لکھ آوندی نہیں
 جھنڈی پاڑدی ملی نال مجنوں کوڑیاں منگ لکے گھر جی وندی نہیں
 کوڑیاں نہ تھیں میلی کی ہو یا کائی دیدی کھول سناوندی نہیں
 میلی کسے پئی ہو دی پگ چٹی اہنوں مال بھی کچھ سمجھاوندی نہیں
 ہوئی کافرہ کفر دی راہ میلی واحد ذات نول سیں نواوندی نہیں
 حیرت زدہ جی بستی گھوک سٹی غیرت گرج کے کیوں جگاوندی نہیں
 اوہ بلا میلی دے ویڑے دی ہن بیڈاں نول کیوں ڈراوندی نہیں
 اندھ بھروسے بے نیاز فطرت کوئی مسخط تقریر فرماوندی نہیں
 شہر سٹرن جس تھیں پتھر ہون پانی اتھراک بشیرم دگاوندی نہیں
 بچہ ہن ساڈا بھی چلیا تیر لکھ آہ بھی لکھ تے زلف لکھاوندی نہیں

قول حضرت مولانا روم علیہ رحمۃ اللہ

گفت لیلیٰ را خلیفہ کال توئی
ازدگر خواباں تو افزوں نیستی
دیده مجنوں اگر بودی نزا
ہر دو عالم بے خطر بودی ترا

ترجمہ

قاضی دس دے لیلیٰ نوں کیا اکدن مجنوں کو کدے بار بار تینوں
توں کوئی ہو زناں دے ناوں نہیں سہنی کیوں یاد کردا لگا تار تینوں
پڑھیں صحت پر جاندا نہیں معنی دین کوئی مڑھل اسرار تینوں
بستہ بند کس کے ہو کے دست بستہ دیکھے پلک اندر سوسو وارتینوں
لیلیٰ اکھدی چپ کہ قاضیاں اے ایس رمزدی کچھ نہیں سار تینوں
اکھیں مجنوں دیاں یکے دیکھ دآئم میر سحر حسن دالو پے جھلکا رتینوں

مجنوں دیاں نظراں وچہ لیلے

کے کیا اکدن مجنوں کس گلوں ایڈی اک تول جگتے بالڑی اے
کنتی وار میں دیکھ تحقیق کنتی ایویں لیلیٰ اک بھولاڑی بھالڑی اے
نال تے خوش آواز اے انگ کوئل نال تے مو وانگوں مست چالڑی اے
مجنوں سندیاں کیا معاذ اللہ تیری اتھیاں عقل رذالڑی اے
زلفاں لیل و لیل نازاں غچشمال متھے نور حضور دی لالڑی اے
اپنے وانگ بمیل نول بھیا نی تیری مڑ دیا چور سپالڑی اے
کچھ سوچیا دیکھیا بھالیا نہ ایویں جندڑی کملیا گا لڑی اے
زلفاں کاباں لیاں نین کالے نالے رنگدی بھی کچھ کا لڑی اے
ساڈے وانگ اک خاکدی ہے پتلی کوئی جنس نہ ہو رالڑی اے
میری لیلیٰ ذیشان سبحان اللہ اللہ سجدے پھیول ڈھالڑی اے
دو نویں نین حرمین حرم قدرت لیلیٰ دچہ کوئیں اُجالڑی اے
الوہل کینے دے نال دیا تیری اکھ ناہیں دکھیں والڑی اے

جھتھول گزردی عالی سرکار لیلے ہوندی خاک بھی مست متوالڑی اے
دآئم لا الہ الا اللہ لیلے راج دو جگ دی پالڑی اے

مجنوں دیوانہ

صاحب خاکدافرش لپٹ نیلی چادر فیر نہ سرستے تانہی ایں
کالی کھلی اکھدا جگ جنوں زری نور حضور دی چانہی ایں
یہلی صفت اکرن جمال دائم نہماں بدی ذات پچھانی ایں

یوہ قشق شتابا نعام والی گل حق دی حق ہی جانی ایں
عارف لولدے نے موتی پتھر ایں متھ نفی اثبات دی چھانی ایں
موتو قبل ہو عاشقان صادقان نے موج لاہوت دی مانی ایں

مجنوں دیوانہ

حسن میخانہ نظرال پیمانہ مجنوں مستانہ وحشی دیوانہ
ہو گئے صید صیاد مکان والے لامکان شہباز دا آشیانہ
عشق پٹ اکھیں لٹ پٹ لیندا ناز عالمانہ نحرافا ضلالت
صاحب تاج تاراج ہو پھرن جوگی مٹ موت تنختے تخت شامانہ
اج اکندر قلندر دے بوجھے بیٹھا ہمتہ وچہ پکڑ کچھول فقیرانہ
دائم عشق پیارے پی بھر بھر ساقی کھویا حسن دا میخانہ

قیس اکبری حج دل رین پاوے کعبہ معنوی سیلی دا آستانہ
پہل پیا جھاز دے دیس اندر بے نیاز سرکار دا کارخانہ
مجنوں سیلی دے حسن دربار شاہی ہو یا نظر حضور دا اندرانہ
کردا چہ ویرانے دے آبادی کدی وچہ آبادی دے ویرانہ
شکرے مومن بھی دے نے تھانے متھ تلک لکھیکے کافرانہ
بڈل دل دیوچہ دلدار دے آپے کھل دیال نے رنزال عارفانہ

سیلی تے مجنوں دی پریت

پنج ست سال گزے ایسے حال اندر پیادس وچہ درس دیدار پائیا
اک من دواں دواں اک ہو کے اپنے آپ تائیں سرول پار پائیا
اٹھے لائیں ناں چوٹ سجنوٹ تائیں رولا ویریاں نے بیٹھا پار پائیا
رہی تیری پریت اچھل سدا بھانویں رولن سدا سو سو خار پائیا

مجنوں سیلی دے نال پیار پائیا سیلے مجنوں دے نال پیار پائیا
حسن عشق دے گلیو چہ مار پائیا عشق سندنے گلے وچہ مار پائیا
کدی سیلے پکڑ کے پیر مجنوں رور و واسطہ پیا ہزار پائیا
سیلی اکھدی جی و قیس مای تھیں ویدھ میں دکھ آزار پائیا

پیا انج ڈولے ہوئے ڈنگناں سوساڈے محل چہلے نول کی ہویا
نی کوئی لٹ کے تے پیرٹ گیا میرے حسن نظرے نول کی ہویا
دائم صبح دی پی اڈیکنی آں سدر شام نیارے نول کی ہویا

کی مکھلے گرگ ساڈے ایس جگ باکے نول کی ہویا
اینی قیس میر اکھول کیں کوکاں کتھے گیا وچلے نول کی ہویا
اوہنوں کہن مجنوں منوں کہن کلی سدھ بدھ وچلے نول کی ہویا

سیاں دے جواب

پیا عشق باہیں باہیں لکھ سرتے آہیں پیا بھر داتیرے واسطے نی
مجنوں آپ بنا کی پھپھنی ایں لیلی لیلی کرداتیرے واسطے نی
تیرے عشق دی نیت نماز سچھی سجدے میں صبر داتیرے واسطے نی
کیتی چاک پوشاک ناں رہیا پیتا دولت مل زرداتیرے واسطے نی
سکھ واسکے ہوش و سار دائم پیا دکھ جرداتیرے واسطے نی

سیاں دس توں کیوں پی جیونی ایں قیس پیا داتیرے واسطے نی
کالی رات ڈراؤنی پھرے مجھنڈا مار نہیں ڈرداتیرے واسطے نی
اٹھے چھڑ سدریاں ناز نخرے ہویا نفر داتیرے واسطے نی
تدی ہنجواندی ڈب ڈب کے تے مجنوں پیا ترداتیرے واسطے نی
تھر بھی لاہ پودا ادا ہا شرم والا گیا اڈ پرداتیرے واسطے نی

لیلی دی گریہ زاری

قیس سودانی لیلی دیوانی پی کے عشق دی لال شراب دونوں
ای جیونڈیاں قبر تے حشر والا دیندے پے حساب کتاب دونوں
نہ کوئی پتہ ادا ناں کوئی سارا وہدی ساڈے لئی جہان خواب دونوں
دائم مین را کھ دینا دین اندر بی پاک تے ابو تراب دونوں

خیریں پیا دے سار جگ سیو اسی روندے حال تراب دونوں
کائی پڑھیاں پڑھیاں چار پے گئی خون وینے پے بیتاب دونوں
میاں درد نہ میاں الم آتش اکو وصل فراق عذاب دونوں
پاے حرف تروٹ کے مغز معنی نور فات خورشید مہتاب دونوں

سہیلیاں دی ممت

دھوڑاں اڈیاں عقل تے ہوش دیاں جڈل عشق پلاؤ ندام لیاں

پیا جڈل دائیں خطاب مجنوں ہویا جگ روشن تیرا نام لیاں

بنال دید دلبر ہندی عید ماتم بناں شام ہندی صبح شام یلاں
کھنڈ علم دے فرش تے اوڈھندے کچا عشق داعش مقام یلاں
شرق غرب سارے ملل مار دانی جسیدی عرب اندر دھوم دھام یلاں
اک یار کادن ہو جا اک کر کے دنیا دین نعل ست سہم یلاں
دکھ آسرا جہدے اٹاٹے تھیں ٹکڑے ہو گیا ماتم یلاں

جند وایاں سداحیات محل موتوں نسیاں موت حرام یلاں
عشق ذات شاہی مذہب عاشقاندا کو رنگ چہ کفر اسلام یلاں
ٹمک ٹمک حرف کھانے کم طوطیاں نما اللہ اللہ کدھرے رام رام یلاں
جنہوں کن مجنوں مجنوں لوگ ملے سمجھ سہرے آتاج اکرام یلاں
دائعہ مہم مقصود قرآن دانی ہو جا لا اندر الف لام یلاں

یلاں دی پکار

قاف قبر اندر پتے یاد کرساں سین سرے دے قیس تاج سیتو
میں پی دی حضور تے کراں سجدے مکے جاوندے ویکہ حجاج سیتو
پتھر صلیح کے عشق دی فوج خونی پگئی عقل تے ہوش نول حجاج سیتو
جگمگے بھاگ میرے لگی بھاگ میںوں سندھ قیس میرا بھاگ راج سیتو

نی معراج دالالا یختاج سوہنالیسی رکھ محتاج دی لاج سیتو
سدا درد سید درد دا سنگنی آں ایس درد دارد و علاج سیتو
ذکر فکر محبوب بن لکھ لعنت وحشی گندہ اکرن اناج سیتو
بادشاہ نوشہ دامن بار باقی پاوال بھٹھ نانی داون راج سیتو

مجنوں دیاں دھماں

منصف عشق نول کیدا کی پالا سچ کوڑ تار نول نہیں رہندا
جامہ حیر کے تے لیر لیر کردا سر تے سواد کھلا نول نہیں رہندا
دے پڑ کتاباں دے ساڑ دفتر و لیس وحشے دھار نول نہیں رہندا
عشقاں مجنوں دینا وار کے تے بازی نین بھی مار نول نہیں رہندا
صدقہ لیلی دے پیراں دی خاک ہندا اپنا ریس اتار نول نہیں رہندا
دیکھ اڈ دے نین غزل تیرے شیر جنگلیں چار نول نہیں رہندا

لکھاں لکھ تھکے مستوار مجنوں تیرا نام پتار نول نہیں رہندا
باہیں چک دھی راہیں تاریاں نول تیرا میں دے مار نول نہیں رہندا
عشق واناگ خلیل حکم ربی خانہ کعبوں اُسا نول نہیں رہندا
ندی ہنواں دی ڈب ڈب کے تے بیری بینا دی تار نول نہیں رہندا
لنگھی واناگ چرائیکے تن مجنوں تیری زلف سنوار نول نہیں رہندا
مٹی دھپہ رلا لیکے آپ تائیں تیرا حسن سنگار نول نہیں رہندا

سرل پار مجنوں ملک الموت نوں بھی نعرہ مارو تگار لوں نہیں رہندا
دائم لا الہ الا اللہ ایسے ایسے پکار نوں نہیں رہندا

سلی دیاں عرضاں مجنوں اگے

ایسی کپڑا کھلی گلی اندر اک دن نگھدیاں جان بھپان مجنوں
ضامن سمجھ ایں حسین صورت شاہد عین لعین سران مجنوں
دے میں داریاں طنبیاں مینا ندے جھل گئے نی سر لٹوان مجنوں
کلی موتی نگیموں کوں کمرے کے ایڑا حوصہ شیر جوان مجنوں
گھر بار مکان دیران کر کے کیا ہو گیوں لا مکان مجنوں
سدا من اماں لمان نیری سیماں کرے گی جان قربان مجنوں
جندو راہ کے توڑ چڑھاں اوکھا پہلوں سوکھڑا نوڑا لان مجنوں
مارال کھانیکے کھوہ بھتیں نکل بیٹھا تخت مصر دے ماہ کنعان مجنوں
میرنے اسطے ہو بنیا ندھ تائیں آج اکھدا سب جہان مجنوں

میری جان تے دین ایمان صدقے میری جان مجنوں تیری جان مجنوں
نہیں ترسدے بوسدے بس اندر کیوں چھڈیا پڑھن پڑھان مجنوں
سانکھاں چک بھڑا تیرے نالے نوں جتنے ہے ساڈا خاندان مجنوں
ایوں نظراج عیمہ دے چن وانگوں ہیوں لکھا کھڑے سماں مجنوں
لیندے ہن سچین دے نین ڈاؤد کیکر زلف کھٹکی پریشان مجنوں
سینے پی بندی توڑے پی بندی جیو کر وہ بند بند یوان مجنوں
سوئی پار عاشق کھتی ہن جہڑے اُپر تلی دے سیس ٹکان مجنوں
وڑے چھہ دیو چہ خلیل وانگوں کر سی رب بہارستان مجنوں
تیری ماں دائم دنیا دین اندر گور غارتے حشر میدان مجنوں

مجنوں دی فریاد

بدل گئی اے ذات صفات میری تیرا دیکھ کے حسن جمال سیلی
ہو کے دیوانہ وحشی اتے مجنوں کیوں نہ بچدا پھراں کنکال سیلی
پہلے پر اسی منہ تے ملی شاہی تیرا دیکھ کے شاہی اقبال سیلی
بچے نہ توں ہندی مہربان میری مجنوں ہوں دی کی جمال سیلی
ایک خاک اے پاک پوشاک تیری پاک نام تے پاک خیال سیلی

کل قیس تے آج فقیر مجنوں میرے عشق دا ایہو کمال سیلی
تو بہ ایہ وی کوئی گل اے کہ نوالی عقل ہوش جہن تیری جمال سیلی
تیرے حال کی کچھ میرا حال کتیا تو میں حال جانیں صاحب حال سیلی
میرے دل اندر تیرا حال ڈیرا مونہوں بول کی کراں سوال سیلی
تیرے میرے پیار دی حد کئی لالو لال مجنوں لالو لال سیلی

ایہ مثال تپک مثال والی بے مثال سیلی
اندازات صفات پر بھات شامی پات پات کالی تری بھلی سیلی

کتاب انل دے پڑ کے قلم قدرت مجنوں لکھ دیتا تیرے نال سیلی
دام خضر تھیں چھپدے پتہ میرا بھلی پے فراق وصال سیلی

سیلی دیاں مٹھیاں گلاں

اک گل پار تھیں چھپنی آل دے تول مجنوں دیوانہ کیوں ہو یوں
بھدا کدماست بیہوش وحشی ہو کے ایڈ سبناڑا کیوں ہو یوں
ہو کے بخت والا راج بھاگ والا اڑیا ایڈ نمانڑا کیوں ہو یوں

مٹر ٹری تیر و تول تکنی آل اکھیں پھیر ستا نڑا کیوں ہو یوں
مہر کم دیاں و سدیاں چہ میراں سک مک کے کاڑا کیوں ہو یوں
وے میں گھول گھتی اکھیں پٹ دام سرٹ ستا نڑا کیوں ہو یوں

مجنوں دا جواب

ایہ کی کھپنی اس عاشق زار کو لول اپنے خندی عالی سرکار تھیں کچھ
جس پرچ پائے میرے سپہ سینے سیلی زلف کالی پچاڑ تھیں کچھ
جس کیتاے فیس دا رنگ پیدا اپنے پھل گلاب رخسار تھیں کچھ
سیرا دوناں نساں ہو وحشی اپنی مست خرام فرستار تھیں کچھ
میں مٹر مجنوں نہ ہوندا تے کی کردا اپنے علم بحر بے کنار تھیں کچھ
تحتوں لاہ کس پائے زورخت ایڈے بے پرواہی دشاہ مو تھیں کچھ

میرا جھلیاں کلیاں ہو بھیر نال خوئی نینا ندے راج دربار تھیں کچھ
ہو گیا کیوں سک سریر کا ناں اپنے سر قامت نو بہار تھیں کچھ
میرا خون پی لیا سو سمجھ شربت اپنی تیج ابرو آبدار تھیں کچھ
میرا چپ کر کے سرٹ رونال سیلاں اپنی شیریں گفتار تھیں کچھ
کیدی دھوم دچہ جنگلاں بتیانے شربہ لیکے اپنے دیدار تھیں کچھ
اپنے فضل سے کرم دل و کچھ دام ناں اعمال نامہ گنگار تھیں کچھ

سیلی و تول تسلی

سیلی ہس کلچرے لا اکھے مجنوں میرا دے ہن رو ناہیں!
اج تیک ایہ داغ فحبتاں دارو رو کسے لیا دھو ناہیں!

تیرے کندڑے پھل گلاب نیوں بیا سجاواں مار پرو ناہیں!
ایہو رسم قدیم ریم نگری جاندا کیریاں والٹرا سوناہیں!

بادشاہ ہوئے یا جلاہ ہوئے عشق کیدی بھی کروا رو ناہیں
 لے میں ہاں تیری تے توں ہیں میرا منوں توں تے میں کوئی و ناہیں
 رکھ ہوش حواں سنبھال کنس جھوناں جھلیاں والو ا جھوناہیں

ہوہ میں سارے سارے رام تو لے مر گئے با جھوں ڈھکے ڈھوناہیں
 میرے توں بیایا رب ضامن رکھ فکر اندیشہ کو ناہیں
 زیری خیر سا بن گئی وریاں دی دامن رکھ ا جواہ کھڑ ناہیں

مجنوں واسی لکے تولا

مجنوں چمکے لیلی دے پیر اکھے تیری خیر ہوئے منوں روں کوں
 تیرے ہجر دھپ میرا داغ پھر یا اڑیے داغ کھینچے نا دھون کوں
 سُرھ بدھ تیری سدا سکھ دے منوں تھلیاں کلبیاں ہون دے توں

گلی اپنی دھپ سرکار میری سدا سُن دا گھڑی کھون دے توں
 ایہ لے تیغ اقبیس دی جھک گئی گردن ڈھو آک لبار دھپھون دے توں
 تینوں بھلاں دی سیج نصیب دامن لڑی سجدی منوں روں کوں

مجنوں دے جالے

دیکھ چاکھ لیلی اندوار ہوئی جانی سنی دل دی نالے کس گیا
 ماری کدی دیوار دے نل کتر کدی کنڈیاں دے دھپ پس گیا
 دیکھ روندے نل گیا رو کوئی کوئی ہند توں دیکھ پس گیا

روو کے تے ہس ہس کے تے مجنوں تاریاں مار داس گیا
 پیریں پے پھالے وڑوڑ کے تے متھا بھدے کینڈیاں گھس گیا
 کدی شہر تے عشق دا گج بدل جاکے نجد پہاڑ تے وس گیا

عقل ہوش نوں کھس جنون غالب پاسرے تے کھہ تے بھس گیا
 بس بس دامن دیکھ پس ناہیں اوہ دے بس کی اسے ہدا و س گیا

شاعر دی گل

کے تسم تے لوہے دی تیغ چتے ٹکڑے اک دو کر پھک کردی
 ہندی نال عربی رومی نال عیشی دوئی پھک اکو وڈنگ کردی

جیتھ چلیدی عشق تلوار اس پر دھتہ ٹکڑیاں نوں میں اک کردی
 کارپار دی مشرق مغربی دے اکو تھی دھپ لاندے پھک کردی

کوٹھی کوٹھے ہو دو چہ دنے رائیں گھڑی انگ نہ ہندی ٹک ٹک دی
بے نہیلی دھپ ہونڈ کشی کشی دھم کوں قس نوں کیاں بک دی

لوکاں دیاں شکایتاں لے دی ماں اگے

لوکاں اکھیاں لے دی ماں تائیں اپنی دھی لوں تھب سمھائے نی
وٹے نال نی بی تینوں دس دتا عزت رکھ کے ہتھ بچلے نی
کھلی پھرے نوبل عیار نہ دھی اہنوں سترے پھ بھلے نی
گھر گھری جھیرے گلے گلے گلاں موہرائی تے رکھ کے کھلے نی
انہیں تے سنے لیل ملنوں انگ نوں بھی ڈیو اجد پھاڑے لالے نی
کالی رات ڈھکا نفس چور کا لادیا ذکر تے فکر جکاسے نی
ہن تے عمر پھل پھلی رات جاگیں رو رو کے نیر وگلے نی
بہر نکلے جوگ نہ رہی یاس توں میں وجہ سمجھ کاسے نی
انت شہر خوشاں دے جا تیری بھانویں اچرے ڈھول بجالے نی

پل دیکھ پئی لیاں گئی پٹی ہو رنختے سرت پڑھائے نی
تس عامری نی گئی آہو لیاں کوئی اپنی واہ چلائے نی
پانی شرم جیاد اڈال کے تے لگ گئی آگ بھائے نی
چمکے جگ تے نگ امیر تر تو ادھی پگ دا جگ بھلے نی
دم قدر اچھو نکیا شیخ نجدی ورد اعوذ لاحول پکاسے نی
بیر بیر اٹکے خطرہ خیر دانی لیلی لال ایمان چھپائے نی
پئی بھلے قبر اڈیک دی آ نام رب رسول دھلے نی
دنیا کو مکان فنا دانی کوئی نیک اعمال کما لے نی
دھم وانگ لکھ بچدے پھرن بھنوں شرم تھ نک سلی دے پالے نی

ماں واسی نول بھاناں

ماں لکھ دی لیلکھ نار ستریں پاوئی قدر نہ ربدے نور دانی
سٹ قدری ماریا دچہ سردے سرسٹ پیا باپ جھو دانی
خبردار کوڑے چکنا پور ہو سیں تینوں تہ نہیں عرب دستور دانی
تیرے دھچرل تھیں عمل گندے اتوں حمیکہ لکھ جیوں سور دانی
علم ادب لکھ نہ اثر تینوں پڑھیا سبق توں حبیب شہر دانی

قس عامری نال کی جھڈ تیرا سارا شور سنیاں نیرے دود دانی
مرحان دیول جمدی تے توں بے نہ ہوندا ظہور حنف دانی
وچل تھوہر کڈ نب تھیں پکڑی ایں تو جھاڈ لاویل انکوردانی
نگ لکھ پناہ پکار تویہ شکل آدمی دی کسب سور دانی
ٹٹ جاویں پتلے کچ دے چکیں بھار نہ ناز غرور دانی

کہتے اپنے آؤ سن انت اگے کھلا منہ ای زک تند و روانی | دامن دانگ یا کینتی کوئیں گی بویا و جنا عیش سرور دانی

سلی دا جواب

مے مار نہ بولیاں قیس دیاں قیس ہو گئی آں میں | ہمدی چھڈوسی بن دچہ لاڈیرانکے قیس مجنوں لٹ لٹی آں میں
شالہ کرن منظور حضور عالی ہمدے دچہ درگاہ سے ہی آں میں | ساتی درس چہ درس شراب غمشی بی کے پی تھیں مست نشی آں میں
دوئی دور کر کے یا من اگو بھئی کر پچی اک سہی آں میں | گزرتھرم حیا تھیں من دامن تھتی کسلی باوری قسقی آں میں

مال و تول

بھلا دس میوں دوئی دود کر کے کھڑے اک لوں اک توں من بیٹھی | وہد غشب عطا دے شجہ دے تھیں کوئی چاہر تول او پرچن بیٹھی
پتوں کھری درگاہ سے دچہ ہمدے کدول حرص دابت تول من بیٹھی | کھڑے مونہوں اولیں دامن ماریں ایہ کوئی ہوا رفتیر من بیٹھی
ایویں جھیلیاں کیلیاں ہونڈیاں سے تول نے دانگ دہی بن ٹھن بیٹھی | تیرے دین ایمان دا کوچ ڈیرا تیرے دچہ دنیا مکہ زن بیٹھی
اڈ جائیں گی موت طوفان اندر تھگی پا اُتے ان بن بیٹھی | بیٹھی اک دی اک نہ من تیرے دامن دانگ بیوں لاکے کن بیٹھی

سلی دی بولی

میرے سائیں رویش فقیر مجنوں نہاں یاد کرے ہڑے بلو کر دے | مرد بدے شک و سواں کدھن باطن دی زن برباد کر دے
دنیا حرص ہوا دے پنجرے تھیں بلبل روح مجروح آزاد کر دے | دس پے لہاڑ دے دچہ بیٹھے لکھاں اُجڑے شہر آباد کر دے
تار قلب ستارہ دی پھیر دھکے جاک پھلی رات صواد کر دے | برکت عشق حضور حضور والے دور گئے بھی پے امداد کر دے
کی کے دپے وگاڑنے ہاں ساڈا جیو کیوں لوگ ناشاد کر دے | گند اپنے عمل دا کرن دفتر ہڑے گلہ پے آد جگاد کر دے
دکھی اپنے جگر دی رت پندے سکھت بھی کھن عناد کر دے | دامن پاندے انت مراد مونی اپنا آپ جڑے نامراد کر دے

ماں و توں

کھڑا قیس دیوانے دا چھڈ دے تینوں ربد او اوسطہ پال سیلی	تیرا باب میرا عظم جہدی دھوم گراں گراں سیلی
نمک نمک اندھ شہر اندھ گلی گلی اندھ تھاں تھاں سیلی	کرشم حیاتے من میری ادھک ہاں میں تیندی ہاں سیلی
ہوندی ہمارے توں مجنوں مگر پھر ناں تیرا کدھی رکھدی ہاں سیلی	مونوں لاہ پردانی توں پھر پھر بھوندی گھیاں چہ واں سیلی
ایتھے لڑے پیر پارناہیں دینا رات دی رات سرائی سیلی	کریم مان نہ روپے ٹیکرے آدھندی عمر جواڑی چھاں سیلی
تیرے پٹھرے چارے دیکھ کے تے تے جھوندی دھرتی کال سیلی	انت روز قیامتے یاد رکھیں ہوسی عدل انصاف نیاں سیلی
تینوں غضب دی ملے سزا عجب میں مولا علی دے بوجے تے جال سیلی	شر سونپی آل اپنا منہ کالا لانی میں کسے توں کی دکھاں سیلی
نی توں غزتاں روہڑیاں ہن لمیں کدے جال تے کی بناں سیلی	ہوئی دھی کواردی جگ پاپی اس گل نالیل موہر اکھاں سیلی
رہی نہیں ایہ گھوک لاریاں دی ٹٹو سیانچہ دی لال سیلی	تینوں دانگ دامن موت باؤناہیں بون پے سر کالے کل سیلی

میری دا جواب

بھڑے علم تھیں عشق نہ ہتھ آوے اس علم توں پڑھن پنج مائے	بھوکاں ماریاں کدی نہ رکھینے بل شقہ تے چھے نی گج مائے
میں تاں مست الست دے ڈیرے دی کی کھنی این مینوں اج مائے	میری پیادو لوانڈے نال بھٹی عقل ہوش گئے نس بھیج مائے
سیلی سیلی راندال یار پائیاں بستی بن ہے ڈھول و ج مائے	جھڑا ساڑ پرے پھر داسودانی اوں لئے میرے پرے کج مائے
بھیج بھیج کے نگریوں بھیج گیا ڈھولن یار نہ دیکھیا رج مائے	رج حجاباں دے کبے سپہ ہون میرا بادی گلی اے رج مائے

دانے روڑ کنکر و کھوکھ کیتے تھیں پڑ پریم دا بھیج مائے
عین حق دا حکم سنا گیا حضرت عشق دامن فاضل رج مائے

ماں و لوں

میں تے بھلے دی تہ نہ نول مت دتی اگل لہل کے سار نہ لکھ دھیا
ماں باپ سندی جہاں ہک مائی دنیادین نہ ہاں گے سکھ دھیا
جنت مال دیاں پراں دے پیٹھ ہوندی سارے جانے نیک منکھ دھیا
ہائے کچھ تیار نیے شرم کرنی جند نک آئی جھکے جھکے دھیا
پتنگی بھلی ہواں جہاں ہو کے کریں پی کاہنوں اکھ اکھ دھیا

دچو دچو لپٹ پئے پین مینوں میری کلچرے رکھ دھیا
بد عملیاں تے دلوں بند بوے ایچھے دکھ دھیا اتھے لکھ دھیا
نن والے حشر دی دھب اندر من و نچ چھانوں طوبی رکھ دھیا
دیکھیں اپنا مکھ تے سکھ پاویں کسے مکھ دی رہ نہ جھکے دھیا
دائم کمرے سنگ نہ ہو کسلی کچھ رکھ پس پکھ پکھ دھیا

لیلی دا جواب

عشق دس گیا میرے من ناہیں شاہ حال دے ب سول مائے
سکھ چین آرام حرام ہوئے چڑھے ہجر فراق دے طول مائے
سارے درد و آہناں نول درد کیا جڑے خشک بیلے بھول مائے
پک پیادی یاد نہ کن دیندی اٹھن وچہ کلچرے سول مائے
میرے یار نول لکھدا جگ مجنوں مرہاں مگر نہ مٹاںگی بول مائے

بھلے علم حساب کتاب سارے نوسر تے فقہ اصول مائے
عشق فضل خدا داسد رحمت طعنے مار دے لوگ فضل مائے
علم عقل تے ہوش فرغ فانی عشق دواں جہاں دامل مائے
بھٹھ چا تر تہی پیب دے طوطی دیر دتیاں وصل وصول مائے
دائم جیہے چا تر پاواں لکھ چلے جھلا کمر اقیس قبول مائے

ماں دی کاوڑ

پھوی قہر دی ابروں ترٹ بدلی ہیں دسے ساں ٹھاٹھ باٹھ تھیں نی
ہو یاد دم کلچرے پھوٹا دھا آیوئی شرم ناہیں پیو راٹھ تھیں نی
جہن جوت راہی اتے مان گودا گز پتے مٹی دے کاٹھ تھیں نی

ہن بچناں سخت مجال جاپے سر تے مہنیا ذی جھلی باٹھ تھیں نی
من رنوں سچ تے نچ قہر واصل کچ کچے پوجا پاٹھ تھیں نی
دائم واگ عجب اپنی خیر چاہیں چاہیں پیر نہ باہر موٹاٹھ تھیں نی

لیلاں دا جواب

مجنوں یاردی نگہ توار خونی ماری گئی آں میں انجھول مائے
بولی مارنا میں گل حق دی آہ بولی حق دی یار دے بول مائے
پاواں شور تے چپ جہان ہمارا کراں چپ تے وجدے ڈھول مائے
لکھ مار سنگل کریں قید بھانویں پانی رمز نیا رڑی رول مائے

افسوں یے تک نوں ظہور دہر سارا عرنی قاعدہ دیکھ پھول مائے
اوہدی بھات تھئی سینے پیر اٹھی تاہیں پھراں گتھی لٹھیاں کھول مائے
دیکھ عشق دی چال اٹھری نول عقل ہوٹ دے رست گتے تول مائے
غمن اُقرَب من حبَل اُورید اُم میر ڈھول مائے

ماں دیاں ممتاں

اج کل بچھاویاں ڈھل جاناں عمر کوڑ دوپہر دی خواب کڑیئے
فجری وچھیاں مائی صفال جتھے راتیں وجدے لے باب کڑیئے
نت لویں سول چڑھا مار لاٹاں نت ڈب جاند آفتاب کڑیئے
کدی خاکنیں کدی پھل پتے کدی شیب تے کدی شباب کڑیئے
پھر دا دیکھ چر خرا قدرتاں دا کھلن راز نیاز دے باب کڑیئے
پڑھ پڑھ وچھیت محراب منزل تیرا ہویاے حال خراب کڑیئے
دفتر احسن تقویم والا دقوی دین ڈونگھے ڈوب ڈاب کڑیئے
تیرے دیکھ چالے بھج بھج کے تے میرا ہویاے جگر کباب کڑیئے

لکھاں ہونے مٹی اوڑک نال مٹی ملک میر سلطان نواب کڑیئے
تیرے مٹی اشارے عین رمزاں پھول فکر دی ممتا کتاب کڑیئے
کدی باغ بہشت دلیل پیر دی کدی مٹھے چہ بھابھاب کڑیئے
کدی تجناہ کدی بیت اللہ کدی عیب تے کدی خواب کڑیئے
ایتھے ہود دا ہود نظارے تینوں تیرھی لے ہور شراب کڑیئے
توں بھیل دیہے دے چائے تھہر چھڈ چھڈی دیہہ گلاب کڑیئے
بٹی بٹی دی پی ایں بھل کے تے اللہ پاک دی پاک جناب کڑیئے
روز حشر دے کوکبیں انگ تے اُم یا لیتنی گنت رباب کڑیئے

لیلاں دی بولی

جلے پیش ناہیں ٹے کی دساں جو کچھ دیکھیاے دسن نہیں ہوندا

دل کھس میرا گیانس ماہی ہن مجھ کو لوں کھسن نہیں ہوندا

لوکی ہمدے تاڑیاں مار میرے لگے نین تائے سنن نہیں ہوندا دسے یار اجاڑ اجاڑ دوستی اُبڑ گئی کو لوں و سن نہیں ہوندا خونی عشق شمشیر سر پر حتی تیر کٹھری تھیں کسن نہیں ہوندا	اٹھ دی ہاں دی زلفت دی چپہاں ہن ہون بھاری بھسن نہیں ہوندا ڈنگ لنگھ جاسن صبر ڈنگ کٹے ویری پے مارن ڈسن نہیں ہوندا فَایْنَمَا تَوَلَّوْا فَنُتِمَّ وَجْهَ اللّٰهِ دَائِمٌ کسے پاسے سنن نہیں ہوندا
--	---

شاعر دی گل

ساز و جدا بے نیازیاں دا حسن عشق جدوں سُراں میلے نے سُکھ بُدھ نہ کنڈھیاں تنال دی ٹیپے چا اڑ تنوں ٹھیلے نے تسے دل دیا مستانیاں دے کدوں رجہ دے نال تریلے نے	پودے شرم جیادے ساڑکے تے دیہی در دے ویلے نے عاشق مست دیوانے مار لہرے چڑھکے سویاں تے ڈنڈ پیلے نے دائم ہاں دیاں پیراں سپہ پے سجے عاشق سر اندیاں بازیاں کھیلے نے
--	--

مجنوں نول باپ دا سمجھاوٹاں

لخت جگر میرے نور چشم میرے لے قیس سچے گوہر لال میرے نول نول میرے پیراں جاگ پیاں ہوں گئے نے نخت اقبال میرے اکھا ہو گیوں ویکھ جمال بلی قیس بھولے بھاڑے بال میرے علم ادب سا رخواد ہو یوں ہے ہو رشے ہوہ خیال میرے میرے قیروچہ پیر نے خیر ہو وی سڑے روہڑ نہ بجز زوال میرے بچہ لیلال دانت قبیلہ ائی دُکھ جھل ناہیں سُکھ بھال میرے	میری غرت دے محل فوں مارٹھو کراہی کی کیتیوئی بچہ نال میرے تیرے عشق مجازی گل سُنکے عقل ہوش دے فکر اں گال میرے کنول ال تیرا خوشی حال بھیناں کوکاں ماریاں تے وال وال میرے بچہ ہوش کراہے بھی ویڑانی نام ریدے من سوال میرے ایہ کی حال تیرا مال مال کر کے نہ گنوا اڈیا ماضی حال میرے سدھے راہ قدیم دے چل دائم نویں گل بلا نہ ڈال میرے
---	---

مجنوں دا جواب

مجنوں تدوں دابلیا خطاب مجنوں ائی درس سپہ حدوں ہی جھال لیلی	بارکات ساری ہوو اڈتے پئی وری نور برسات لیلی
--	---

و جداریاں نل طامی بلجھن چہ تن من تن من جہاندار ہاں میں
 لکھ لکھ ناہیں کوئی خزاں آکھے باغوں و چھری ہونی بہار ہاں میں
 کسے شوخ حیاٹ کھڑی تو یہ ماسہ شرم ناہیں شرمسار ہاں میں

یسی توں مجنوں مجنوں توں سیلی ہو کے مست کامل ہوشیار ہاں میں
 یا آبت رانی ڈنگھے کھوہ سکو مصر روح سندا تاجدار ہاں میں
 بے پرواہ میرا بادشاہ دامن بے گناہ ہو کے گنگار ہاں میں

بیوہ دے ہاڑے

لخت جگر میرے بنو دریا پالے نور چشم اسے عمر دراز بچہ
 سرسبز نہ مار سرتھہراں تے قلعہ دل سر کر سر سراز بچہ
 عشق باز میرے عشقوں باز آجاتیوں پیر کھاسی عشق باز بچہ
 ٹپ ٹپ ہودے پھرے تھیں کہ بجایا روح پرواز بچہ
 سرنے سہ تے چاک پوشاک تیری کہ صبر گئے تیرے خیرے ناز بچہ
 صدقے ویریا اپنی جان دیا ہو یوں مجنوں جنوں نواز بچہ

رہو بچ کے اصل حقیقتاں دا بھانویں عشق مجاز بچہ
 کراں لکھ تو لے نیں لکھ ناہیں اصول روٹھ بیٹھوں امتیاز بچہ
 عقل ہوش دا ڈوب جہاز ناہیں طعنے ماری دیس حجاز بچہ
 شالہ بت کا فر کو لول پنج جاویں پڑھاں کجے سپہ نفل نماز بچہ
 کچھ دس تے سہی کی دیکھ بیٹھوں لیلانویں توں وکھرا راز بچہ
 دامن بے نیاز دے عشق اندر کیا ہو گبول بے نسب راز بچہ

مجنوں دی زاری

حال حال کو کاں عقلاں الیاں ہو محرم حال دیوانے دا کوئی بھی نہیں
 دتی دے والٹھا چا میرا یوں غم ویرانے دا کوئی بھی نہیں
 رہی مجید مندیں پھلتی دسدا راہ میخانے دا کوئی بھی نہیں
 شرن الیاں سر نہ کھائیں دھوکہ جانوں اوہے بہانے دا کوئی بھی نہیں
 قبا کعبہ بھی کسے طواف جتھے او تھے خطرہ بتخانے دا کوئی بھی نہیں
 آج تے اپنے گھرانے دی داد دتی لگا دا بیگانے دا کوئی بھی نہیں

بھلا بُرا زمانے فول کہن تاہیں ایٹھے عارف زمانے دا کوئی بھی نہیں
 جیون مرل دو زخ جنت کون ہوندے چٹا نفع نقصانے دا کوئی بھی نہیں
 بوجے ساقی دے ہونماں شہید رنداں ثانی جہدے پیمانے دا کوئی بھی نہیں
 شمع پی آکھے بھانویں سوواری مینوں تہ پروانے دا کوئی بھی نہیں
 باجول لیلانڈے شوق شراب والڈ رب مجنوں مستانے دا کوئی بھی نہیں
 دسود سال کی روز الست دیاں ہانی میرے یرانے دا کوئی بھی نہیں

روئے جُبل ہن پئے غنچے اثر تیرے ترانے وا کوئی بھی نہیں

دائم یاد دیاں پیراں دی خاک باجھو لطف تاج شہانے وا کوئی بھی نہیں

عامردی مت

پی گوگ تیری سنیں گوگ میری اصرافیل دی سمجھ کرنا مجنوں
شہر شہر اندر گلی گلی گلاں تیرے گلے شکوے جہا جہا مجنوں
لیلاں واسطے واسطے پھر پاندا سیلی واسطے من منا مجنوں
میری لٹھی ہو دا ماغ وچوں تینوں پڑھی دا ماغ ہو مجنوں
توں بھی سودائی میں بھی سودائی سودا مار دی ہی سودا مجنوں
نجدی شیع نجدی کافر کن کافر ناہیں نجد پہاڑوں جہا مجنوں
ذیری مار پھر دے تیرے مارے نول کوکاں مار کے مار نہ کھا مجنوں
مروسیا مال کھیا ر روندی قدیں رو کے چپ کرنا مجنوں
موڈیں مکھ توں مکھ دے مکھ توں کے گئے نی دکھ سکھا مجنوں
اکو جیہی ذرات توں پائی ہوئی ایسی لیاں دی گوگ کھا مجنوں

تیرے سر قیامتاں رت گیاں اٹھ قبر وچوں باہر آ مجنوں
قول فاقو بی دا یاد نہیوں پے گئی آ ہو رہا مجنوں
پدر پیر و لکیر فقیر ہو یا چلی حسد کر لا کر لا مجنوں
تیرا مال کلا میرے پت کملے داراں تہہ توں لکھ دانا مجنوں
لیلیا لیلیا دانا مے کے مینوں جان لیلیا سینے لا مجنوں
لیلیا بیٹی امل محل اندر توں بھی گھراں تھیں پیر نہ چہا مجنوں
جے توں نہیں رہناں میں بھی نہیں رہناں جہاں کفن پنا دانا مجنوں
جنت مال دیاں پیراں دے سٹھ ہوندی قول نبی دا قول زندہ مجنوں
لے لا دی لائی آچا لیلیا لے لے ہاڈ کے ویکھ بقا مجنوں
دائم خاک وچہ گم پکا دساڈی غرٹوں پارے تیری صدا مجنوں

مجنوں دا جواب

قصے لمبرے کاسنوں چھیر دے ہوئی کرو کوئی لیاں دی گل بابا
فضل کرم جنت لیاں اج لیاں تہر غضب دوزخ کل کل بابا
اچھے ساہ روال ساہ ساہ ہوئے جل بل گئی آ میری کھل بابا
میرادل بن کے سستی بن کھڑ کے اوہدی ناقدے گل دا ٹل بابا

لیلاں باجھ نہ بھٹے نول کوئی بھٹے ہو یا جھل مینوں پھراں جھل بابا
واحد ذات حضور پر نور لیلیا ہو ر مکر فانی ول جھل بابا
دل زلفدے تکر دیاں دل ہو وال مینوں لے چتو لیلیا دل بابا
واسو واس اُجاٹا اُجاٹا اندر رہساں نجد پہاڑوں مل بابا

یہ گل اے ہو کوئی گل نہیں پی گل سرکاری گل بابا
جاؤ وانگ لعقوبے رہو روندے پیادگ یوسف ڈنگی ڈل بابا
صدقہ مجنوں دی خاص آوارگی دا بھٹی سیل تسکین محل بابا
میرے کھوٹ نہیں اوسدا کھرا مہ کے سکھ گیا جہان تے چل بابا

اودھی گل پئی میری گل پئی ایسے گل اندر جاساں گل بابا
مجنوں تپہ دیکھی میرے مارنے نوں چائی پھرن بچھے نیرے بھل بابا
ایہ زوال میرا ہے کمال اودھا اودھی نگہ میری مشکل حل بابا
برکت عشق طوناندی نال دائم شمع حسدی ہی اے چل بابا

باب دی نزاری

عامر بابا لول فکر داتا پڑھیا گیاں لایاں تے آیاں نریاں نے
دُب گئے گئے کچھ پین آرام میرے اکھیں ہنخواں دی ندی تریاں نے
جگہ چیریاں لے لخت جگر میرے ناہیں اندال دکھڑے جردیاں نے
پرمار دی جردول تقدیر غالب کچھ جمدے نے خوشیاں مردیاں نے

ہویا بجز جنون وچہ غرق مجنوں متیں میریاں اتر نہ کردیاں نے
ہویا قیس بچہ مجنوں دیوانہ دیکھاں لایاں ناہیں گھر دیاں نے
جانے کچھ نہ لیلی دامت خوشی کمن ہونڈیاں گرمیاں سردیاں نے
اڈی گرد داتم سرگردان کیتا اپنے آپ دیاں الا گردیاں نے

رباعی

یار و مجنوں نال عشق نے کئی کیتی پہلی منزے منزل مکان بھل گئے!
دور پھرے سردار دیوانیاں دا خوشی عیش دے ساز سامان بھل گئے!
دیکھ لیلی دی زلفت والیل صورت صفحے سوتاں پارے قرآن بھل گئے!
گھڑی بھلا نہ لیلی داورد سچا حالہ یار پر دونوں جہان بھل گئے!

خواجہ خضرؒ تے میاں مجنوں

کھدا کھدا کی دیکھنا ایں لاتاڑاں ذرا بیٹھ جا ہوش بجا کھاں او
کراں دم تینوں مہدم بن کے اندر غم نہ چم سکا کھاں او
یہی ایسی کر بندیاں کی لدھا کدی رب دانام دعبا کھاں او
مجنوں آکھیا ایسی دا واسطائی مینوں ناں مغالطہ لا کھاں او
وڈیا مرثدا مار کے چھوٹ ملیں میرا ناں چراغ بجھا کھاں او
رب سنے سنلے دے لائی لگا ناہیں سکھنے ڈھول بجا کھاں او
شاد کن آیل امتحان سیرا کسے پک سو وارا زما کھاں او
واحد الاثر یک سرکار ایلاں ہو رب جہڑا کھو ہے پا کھاں او
یہی بنے مجنوں مجنوں بنے یہی ناں ذات دے ذات ملا کھاں او
یہی کون تے میں ہاں کون مجنوں دانم ایہ بھی لٹھا کھاں او

لیا مجنوں نول بار چہ خضر اکدن کیوں میاں مجنوں ایدھر کھاں او
سدا سکھدی دیاں اکیر تینوں ناہیں نیر و لگیں وگا کھاں او
ستحب واجب فرض چھڈ کے تے ناہیں دین ایمان گنوا کھاں او
تینوں پلک دچہ رب ملا دیواں اے پر یہی دانام مہلا کھاں او
ہو کے خضر تے پیاکراہ کرنا ایں فکرو چہ دماغ لیا کھاں او
پرب دیوانہ سمجھ مینوں دھکے نال نہ رب منوا کھاں او
ہو کے خضر محرم مینوں کریں مجرم پہلوں اپنی بھل بخشا کھاں او
جیکر ایلاں تھیں رب کوئی دکھ لائے او ہدی گل بھی نہ سنا کھاں او
دکھ و نہ میرے جے فعل پیر کال مینوں ایلاں داکھ و کھا کھاں او
جے میں ساقی تاں یہی دانام یکے یہی ایلاں شراب پلا کھاں او

خضر دی مہر

معرفت منزل اندر رب عارف تیرے بن مہدم ہمنوا مجنوں
یہی ایسی مجنوں مجنوں اک صورت بندہ بندہ خدا خدا مجنوں
یہی ایل نہارے لے لے توں تے بیوٹی جدول دانام دھڑ مجنوں
کدی کدی ایلاں آپ آجاسی کدی کدی دیکھیں آپ جا مجنوں
پیتے شیر لنگ ملنگ تیرے بری فوج دچہ موج منا مجنوں

خواجہ خضرؒ کیلچڑے لا آکھے مرحبا مجنوں مرحبا مجنوں
تینوں عشق نے لیا پکا مجنوں تے توں عشق نول لیا پکا مجنوں
جے توں یلی تھیں نہیں جدا مجنوں یلی تھیں نہیں جدا مجنوں
گو یا عرش عظیم معراج منزل ڈیرا نجد پہاڑ تے لا مجنوں
ناہیں ہار کھادیں ہاں ہاں کھادیں وٹیں پھل تھیر کھا کھا مجنوں

سودا سودا گیلے لگ تیرا ہوندے دچہ سودا سودا مجنوں
 عربی عاشقا لکھ لکھ شعر عربی پیا گیت پیتدے گامجنوں
 اکھ دوڈیا نجد پہاڑے لیلی ایللی دے شور مچا مجنوں
 شیشہ جیسے متھے کدی رتھر لکھی متھے دی دے مٹا مجنوں
 کدی خط لکھے کدی خال لکھے کدی لب لعل بے بہا مجنوں
 کدی لیلی دی کچھ تصویر پوری اپنی جان دیندا اوچہ پامجنوں
 کردا عرض مڑ پکڑ کے قدم ردو ادبول میں مجھ کا جھکا مجنوں
 ایسے طرح ہوا داغ چڑھ گئی رہندا اڈو اوچہ ہوا مجنوں

عشقوں پالقا بقا ہوسیں دا لا نول لویں گا لا مجنوں
 کدی فیر بھی ملاں گے خیر ہووے لے ہن جاہ سلام غامجنوں
 کدی وچہ غاراں کدی دٹ جامہ پھر دا پوٹیاں جابجا مجنوں
 کدی تختی زمین تے لکھے لیلی اسم ذات سبحا مجنوں
 لکھ رُخ گل فام تے چم لیندا کدی لکھ دازلف دوتا مجنوں
 بادشاہ تخت داوار دولت دیسے زریں پوشاک پہنا مجنوں
 لیلی بول سوار بلا وناں ہاں اک وار تے موہوں فرما مجنوں
 آپ شعر بنائیکے دانگ دایم گیت کا دندا ناں ادا مجنوں

ہوا نول سندھوڑے

دائے جان دے فی جی شہر تے جی شہر دے درو دیوار چھپیں
 ملکہ حسن داباب کتاب عرشی رو رو دنگ میرے اروزار چھپیں
 ہوئی سبج تے مست سرکار میری تھل تھل رنوں نقاب اتار چھپیں
 تیری خیر ہووے پہلے پیر چھپیں فیر زلف کالی چھپدا چھپیں
 ماہ چین حسین محراب مسجد ادبول سرخ نماز گزار چھپیں
 جس دیو چہ مٹھا مجنوں دیوانہ حضرت حسن داشاہی بازار چھپیں

جتنے چل دی اے مست چال لیلی اونہاں گلیا ندے گرد و غبار چھپیں
 فتویٰ عشق دانی جج اکبری آج سجدے پیکے شاہی رباب چھپیں
 پڑھکے نور سورۃ میری ہو صورت صورت پیاد دی نال پیار چھپیں
 چھپیں مین دوین حرمین اقدس لب لعل و الشمس خسار چھپیں
 جہاں تھپڑاں تے نقش پائے لیلی اونہاں تھپڑاں نوں سو سو وار چھپیں
 وائے قاتل دے حق دعا کدے قتل ہوں تھیں پہلے تلوار چھپیں

سندھوڑے

دیکھ قافلہ لیلی دے نگر جاندا نجدوں اتر کے میں نوائے مجنوں

میرا اک سندھوڑا لیلی جاؤ رو رو کے واسطے پائے مجنوں

ہتھ جوڑ کے یلی نول وینج کنال پیا وچہ اڈیک ترسائے مجنوں
 سادہ سبیا ہجر فراق تیرے اچھی کو کدائے ہائے مجنوں
 کدی لہ اکھدا گل اک ہو رہا قی گل پڑا پاسنائے مجنوں
 لگے ناں ستیہ سودا یا ندے توڑ نگر محبوب دے آئے مجنوں
 یارو اوسنوں قیس مٹکون لہ اکھے جنہوں عالی سرکار بنائے مجنوں
 سجدے پیکے لیلی دی گلی اندر لیلی لیلی داشور مچائے مجنوں

تیرے لال محل چہ بن دیوے کو وچہ اڈیک ترسائے مجنوں
 صاف آکھناں قافلے الیاں ہونیرے باجھ لیلی کدھر جائے مجنوں
 تیرے عشق دیاں لیلیاں سپاں دھماں ہوئی شہر آفاق سدائے مجنوں
 بچیا قافلے الیاں مال کی آنتھے ہتھ دھکر کے فرمائے مجنوں
 لہر غشقی می یار دے شہر آندا تک تک شکر ہزار بجائے مجنوں
 وٹ کھا داتم ویری لگے مارن ہتھ کھلے پنہون کھائے مجنوں

مجنوں دیاں عجباں

مجنوں پل برساؤندا کھا پتھر لیسے نام دالباں صیہ جام لیسے
 بحر و شت دی لہر وچہ کھا چکر آباں اپنا آپ پیغام لیسے
 آشنہ تیغ قاتل شالہ رنج پیوے میرا دگدا خون گلفام لیسے
 میری اک تے صاحب گول منوں دبو سنگ سہم صمصام لیسے
 گزے رے ساہ جو لیلی دے نام باجھوں کی کرناں اوساہ حرام لیسے
 مجنوں دیوانہ کافر کن مینوں رہی عقل نہ عالی مقام لیسے

میں ناں بعد مدت آباں شہر اندر سائے بلو دعا سلام لیسے
 ہو پکلاے میرا جنوں چختہ نسی آئے مارن عقل خام لیسے
 صید گلی وچہ چھوڑ صیاد اپنا کھتے لکھا زلف دی دام لیسے
 مارن دیوے سال دا بھلا ہو دے پتھر مارو پیر لیلی دام لیسے
 وٹن پے شالہ جہڑے سدینے خوشی ٹکھ تے چین آرام لیسے
 دائر دل بیت اللہ وچہ دیکھ لیلی نس گیدے کفر سلام لیسے

مجنوں دا نظارہ

سُن کے شور لکی اکھن ارج شاید مجنوں لیلی دی گلی وچہ آئیا ہويا
 نازک دلاں کیا پتھر دیکھ دسدے کیدا قہراں قہر و سائیا ہويا
 مجنوں ہواں بھی بے پرواہ ہو کے لیلی لیلی داشور مچایا ہويا

اوس وحشی دیوانے دے بارے لسی گھبر گھبر کے دیریاں پائیا ہويا
 کوئی چاٹ مارے کوئی پٹے پٹے گردن لت لکھ کسے بایا ہويا
 پرواہ ترش تے تلخ کی جانداے جنوں عشق نے نشہ پڑھایا ہويا

سجول مجنوں دے خون وچہ آن ملیاں حسن عشق داسماں سہایا ہوویا
مجنوں اکھیاں میں تے اسی گکھے تال عرش اچھے ڈیرا لایا ہوویا
دائم زندگی موت دے منہ اندر سبق عشق استاد پڑھایا ہوویا

سلی بیٹھ جھروکے وچہ پئی دیکھے پروانیاں تھیں صرف اٹھایا ہوویا
مجنوں دینا دینا دے نال مگنی سنگ ٹمک سجایا ہوویا
لوکو ویکھ لوئی اے ویکھ لیداں مجنوں ایویں نہیں نام دھرایا ہوویا

مجنوں دی فریاد

او دھڑن دیوچہ کمال تیرا ایدھر عشق دیوچہ کمال میرا
سرتے کھلے دشمن تے میں نیم سہیل اوہ اقبال تیرا ایہہ اقبال میرا
اج پھر دیاں نجد پہاڑ اُتے ناہیں اکھیاں جوش اُبال میرا
میرے دس نہیں اپنے آپ نول بھی پتہ لگنا بڑا محال میرا
گئی بھل پرواز فرشتیاں نول تھلے سٹڈا جاہ و جلال میرا
اوتھے پہنچد امیر وجود پہلے چھپول پہنچد اپیک خیال میرا
ندیاں سُکناں کدی نہ سُکناں دایم سجول دیر نغال میرا

پیا تیرا قبیلہ ماردا اے ویکھ لے اکھیں لیلے حال میرا
آیاں کرن سجدہ اگوں پئے پتھر اوہ جواب تیرا ایہہ سوال میرا
میں تے آیاں کرن جمال تیرا لوگ آئے نے کرن جمال میرا
پئی سوڑ سنوڑے دیندیاں ہی آون ہويا اک قافلے نال میرا
میں ہاں اوہ عاشق واحد ذات تیرا حال اے قال مقال میرا
تیرا لامکان مکان جتھے جنوں ہسکا اے وال وال میرا
جیکر سچ پچھیں لچال لیلی ہے زوال تیرا ایہہ زوال میرا

سلی دی پکار

سلی پھل برسائے زبان دچول تپھر میرے دیوانے فل ناں مارو
صد حیف ہزار افسوس لوکو دایم طب اللسانے فل ناں مارو

کچھ عقل کرو عقلاں والیاں ہواں مدہوش متانے فل ناں مارو
سائن واسطیں تیرے آں تھی ایں پروانے فل ناں مارو

مجنوں دی دہائی

بولی مست فقیر دی مست سمجھن ولی جان دینے سزاں ولی دیاں

سلی پتھراں نول مجنوں پھل چھیں دھوڑاں ہن سُر نہ تیری گلی دیاں

تو بہ نجد کی عرش تے گیاں لاناں تیری نورِ شمع جلی دیاں
 سُنے باجھ سرکار دے کون کوکاں دکھی جند میری مٹی رلی دیاں
 تیریاں پیہ فداں عرشِ حور تڑپے آہیں نکل گیاں کھسی کھسی دیاں
 گھٹ جھانیاں عشق دی سوڑی تے واکاں واپس چل پئی دیاں

میں اک وحشی ہو گیا تے کی ہو یا عطل گم خلعت بھلی بھلی دیاں
 تیرے سُن دے باغ وچہ پڑھاں منزلِ مصحفِ پیال کھلی دیاں
 تلی جانِ درداں میں بھی تلی رکھی لکھ دکھ دیوں مار تلی دیاں
 علی علی پکار شہید ہو ساں آساں بہنِ دالہ مولیٰ علی دیاں

مجنوں دی ماں دے ہاؤکے

ماں مجنوں دی سُن دیاں آئی روندی صدقے چیا قیس دیوانیاں دے
 ایتھے کوئی بھی نہیں ہمدرد تیرا اپنے شہر دے وچہ بگیاں دے
 پتھر داں لوکاں مانے انج پتھر اڈ گیوں غریب نشانیاں دے
 آئینوں دیاں گے اسی دیاہ لیلیٰ نال دفاں تے سہراں گانیاں دے
 گنجِ درت کے چڑھے گی جنج تیری دھوم پوگی چو زبانیاں دے
 جویں لین ہوئی لیلیٰ لے دیاں، لیلیٰ شمع دیا پروانیاں دے

مرے ماں تیری ہی مچل ورگی غوناغون ہوئی پتھر کھانیاں دے
 مینوں روندیاں دیکھ کے ہنساں رہی لکھ نہ بُدھ مستانیاں دے
 ایتھے بیٹیاں گلی آویریاں دی اٹھ گھراں نوں چل زبانیاں دے
 کر سی مدد سلیم نھر امیرا مجلس سجھ گی نال ترانیاں دے
 کدی ہوش دے پوچھ بھی آتجہ جھل سپنے وچہ سر مرزاں دے
 سیلے رزق دانداں دے قول دھم موت دندی نال بہانیاں دے

مجنوں دا گھر آوناں

لیلاں لین دی مٹھری گل سُن کے گھریں گیاں دیناں مجنوں
 جل بل گئے پروبال میرے گیوں اک فراق دی بال مجنوں
 ہو یا حالِ تنیمِ ماماں ماں روندی نیرا چھال مجنوں
 ساڈی غفل تے فکر نہیں کم کردی تیرے عجب عجیب خیال مجنوں
 لیلیٰ لیلیٰ پکارا پھر چل وحشی موجِ سدھ سیانیاں گال مجنوں

عامر باپ کلچرے گھٹ پُناں دیکھ حال میرا مال مال مجنوں
 لکھ مال خزانہ دے ہونداں بھی ہو گئے مال سخت کنکال مجنوں
 سنیاں دیریاں نے نال پتھر اندے تینیل ماراے سچے لال مجنوں
 سب خوش پروار دوسارے تے بیٹوں نجد اتے دیرے مال مجنوں
 اک لاسار سار دے تیرا اک جیکوئی پئے وال مجنوں

اپوگل ناہیں سرچان وندی نہیں تے کیدی کی مجال مجنوں جاکے کی آکھاں فیروچیاں ٹال تیری دیکھ کے صورت حال مجنوں الجس مع الجس داکم داکم ایہ بھی کھل ورج کلال سول مجنوں	پرتوں پھریں اکھ مار کھانداتیتوں عشق دے پے حیاں مجنوں لنگال ساک میں لپی دے باپ کو لوں ہوئے گھرین جھوٹ منجھال مجنوں بھلا اہنا نول پٹیاں کون دیوے ہڑے نول وحشی الٹ چال مجنوں
--	---

مجنوں اہوٹ چہ آونال

میںوں لوگ کملے کملے آکھ دینے میرے دن لوں مجھ دے ات بابا ہا سہی کھل برات کل عاشقانہ میری چڑھگی جڈل برات بابا ماناں عید معراج محتاج بندہ جسکے دیدی ملے خیرات بابا اوبے خندے تے میرے عشق سندے سکے لکھ نہ کوئی درجات بابا محرم حال لے دے ائم اقبال داکم داکم داکم نئے ضلع گجرات بابا	میںوں دیکھ لوبوٹش کی اندی لے جیوں جس لپی زی کرے سوتا بابا عشق مجھیں کوئی دوناہیں ہمزاد ہم شکل ہم ذات بابا میںی محمل نشین دا دیکھ جلوہ سٹال دایں موت حیات بابا اک لپی دی کرم نگہ کافی دنیا دین دے وجہ نجات بابا عشق شاعر مضمون نگار لکھاں سٹ بیٹھے نے قلم دوات بابا
--	--

مجنوں دے مال بیودی صلاح

ساک لپی دانگے کے چیلے متاں قیس بچہ ساڈا بیج جائے رب سوسے کے جھب ایہ کم کرے مناں ہوو کوئی شور نہ بیج جائے عامر کیا ہے لپی دا باپ متے جلیں نکل ساڈی بیج بیج جائے ساڈا پت پیارہ احوال ایسے اہدی نگہ اندر سالہ بیج جائے جیکر ہوں جناب تھیں دیوں سدھے ہو کوڑا بھی داکم بیج جائے	ام قیس آکھے یا امیر عامر بند ہوو لبند دا بیج جائے فضلوں بیج اوہا بچو دے بیج بھڑا پر داکم انا کے بیج جائے کے بیج نہ اوہدی بیج رہندی لگے بیج بیج جو بیج جائے عید لگ جائے جیکر گل ساڈی رگ لگ اوہدی مہر بیج جائے کے کرم کریم دیوانہ دے قول لپی ملے تے خوشی بھی بیج جائے
--	---

ماں پتر دیاں گلاں

عقل ہوش حواس وچہ آئے باجھول تیرا ہونال کی دیاہ ناہیں
 اٹھ پین پوشاک لے لال میرا مال ہل کر کے سٹیں لاء ناہیں
 پائے خیر جے لیلیٰ دا باب جھولی ایذا ہو ر کوئی خیر خواہ ناہیں
 نامی ملک التجار امیر سرور جہد سے جہا کوئی بے پرواہ ناہیں
 مجنوں کو کیا عشق دی شرع اندر عقل حبید کوئی ہو ر گناہ ناہیں
 خوشی مال ایہہ غم نہ دور ہوندا پاتی مال ایہہ مجبوری بھیاہ ناہیں
 دالم کالہ لالہ لیلیٰ ایسی ہو ر کوئی سخی دگاہ ناہیں

مال آکھدی پھیر کے سترے کریں صبر بچہ پاہیں آہ ناہیں
 تہادھ کے ذرا دکھاہیں ٹھن آگے وانگ سترے پاہیں ساہ ناہیں
 خاطر تدبیری گلے وچہ پالے اسی منگتے ہاں بادشاہ ناہیں
 جہاہ باپ نے مال پر جاتھے بھریں بچاے ابھاساہ ناہیں
 مثال ویکھے تیرے چالے چیت چالے گریں بہت مڑ چلیں واہ ناہیں
 عین ادب گناہیاں ہن اینٹھے عشق ویکھدا راہ کماہ ناہیں
 عشق لیلیٰ دے تل دیار داتے ہو ر لکھ دیاہ دی چاہ ناہیں

عامر برادری دا امیر سرور کے سوال

ملک سرور نے پیش کھلا ر جھولی خیر منگناں ادب بجا کے تے
 جیکر بچے بچہ بچے جان سادھی پتیاں دالیو جاد بجا کے تے
 سن کے کیا برادری ڈھل کھی اٹھو چلے نامہ دھلا کے تے
 سرتے عطر عنبر چھینکا وندی اے شاندار پوشاک پہنا کے تے
 سدا رہیں بچہ بولیں مول ناہیں رکھیں لباں تے مہر لکھ کے تے
 ظاہر ہوشداری باطن مستواری کفر دین دھپہ کھ چھپا کے تے
 پائے اپنا آپ مقصود بچہ بس اپنا آپ مٹا کے تے
 بے پرواہاں نول کی پرواہ ہوندی سن شعلیں طعیراڈا کے تے

حضرت عامر سرور پنج برادری دے گلاں کھولیاں گھریں ہلا کے تے
 لیلیٰ باجھ ہو گیلے تھیں مجنوں پھر دابوش حواس گوا کے تے
 جیکر ملے سعید مراد لیلیٰ اسیں دے عید مندا کے تے
 ایدھ نفس نول مال تیار کیتا مال پیار نہلا دھلا کے تے
 جہاہ دے بچیا بخت از ما اپنے کملی روپی نیر وگا کے تے
 صبر باجھو نہ ملے مراد لیلیٰ خالی پس شورو بجا کے تے
 ہو کے ذات مشہذات مڑ کی لیناں انا انت احرف الا کے تے
 ناز کیتیاں ہونو ندی مثل خاص ج اتال چائیں سیس نوا کے تے

جنت پدیاں قداں دی خاک تھلے بیٹھا ہو میں نہ بھلا کے تے
 مجنوں قال میرا بیلی حال میرا کھاں امرنوں عمل بنا کے تے
 نامی دیکھ سزا میرا سر سبھاں رکھیاں خاص چھا کے تے
 سزا رکھیاں میرا جی آئیاں نال ادب تعظیم بھا کے تے
 اسی سائل غریب لال ملک صاحب آئے ہوئے اس لگا کے تے
 کیا ملک سرور تیرا پیت مجنوں پھرے ربد شور مچا کے تے
 کی کواں ایہ جوڑ نہ مجنوں والا میں گل دی کل قمر کے تے
 عامر اکھیا ملک جی قیس میرا ویکھ لئو سوار ازما کے تے
 دانش عقل دیاں لاناں بار دئے دآم علم دی شمع جگا کے تے

قیس کو کیا اماں جی سر میرے پیر و سہتہ دعا فرما کے تے
 جسے یں لیاں لیاں مٹر کے حد مکے آفا لیں کوکان باہیں جانے
 قیس لیل برادری سنگ ٹریا ساز راز نیاز و جا کے تے
 کیا السلام علیکم جھک سبھاں نالے ملے کلچرے لاکے تے
 عامر اٹھ کے گھڑی دے بعد دیوں کھدا گل اپنے پلاپا کے تے
 اللہ واسطے لیلی دادیونا طہ دستی بیڑوں گل مکا کے تے
 کننی دار اساطی گلی وچوں پتھر گیا دیوانڑا کھا کے تے
 وحشت عقل دُر سنگ دانگ کیا کوئی دیو جواب بھا کے تے
 عالم فاضل ادیب کمال شاعر معنی چھپے مولوی آکے تے

عامرے ترے

لیلی باجھ ایہ لیل نہار وحشی بیٹھا درس وچہ پادیاں بھی آ
 گل صاحب اپنے دسدی نہیں ایہ حکیم بھی آئے تے ہار بھی آ
 ایہ سخی بھی آئے تے گدا بھی آئے سکھیں دسدانے خستہ زار بھی آ
 مینہ کرم دئے گڑا قہر دئے دشمن جان دایا ر دلدار بھی آ
 جانی ملے نہ جددل پچا نوالا پتھر کھا دندا در شاہو بھی آ
 ہتھ بندھ کے منگتے کھلے درنے کھلا سخی داراج دربار بھی آ
 ودھ پتھر دل سخت لے دل نازک مٹن بھی آئے بقیار بھی آ
 دآم شب ظلمت روشن روز محشر گنہگار بھی آئے خشنہار بھی آ

دیکھ لئو اکھیں میرا قیس تجھ صورت مند بھی آئے ہونہار بھی آ
 سبھے عشق دیاں مہربانیاں نے ہونمند بھی آئے ستوار بھی آ
 غمنا لوجہ سرواڈا بالہ اندر ندیوں پار بھی آئے تے اورار بھی آ
 باغ حند سے پھل گلاب دئے آئے پر عشق داسر خ انجیار بھی آ
 جند ہی پار و کھڑ کھڑ ہسدینے موسم خزاں تے رت بہار بھی آ
 سکھ چین بھی آئے درد و غم بھی آئے ملاقات بھی آئے انتظار بھی آ
 رتنہ دند بھی آئے منزل پیش بھی آئے نالے شک بھی آئے اعتبار بھی آ
 شاید مجنوں آج آگیا عقل اندتاہیں چشم لیلی اشکار بھی آئے

سلی دے دل دیاں دیلاں

جیکر سلی نہ آوندالین مجنوں سلی ہو مجنوں ہال ہال کر دی
میر قیس ہا ہی مانے عشق شاہی جھپڑے پئی دیلانے نال کر دی
اللہ جاندا فیصلہ کوں ہو سی سو سو طرح سے پئی خیال کر دی
مجنوں عاشق دلائینہ رکھ اگے شرمسار اپنے خط و خال کر دی
تبیخ حسن من غرق نیام ہو جالکش جرم داپنی اقبال کر دی
کشت ناز من ہوئی اے لاکھ اج تے بجلی نینادی پئی کمال کر دی
مجلس بھی ہوئی قیس دی دیکھ سلی ہارے لب اگے نیکیاں کر دی

بارگاہ باری دالی کھول باری بار بار نگار سوال کر دی
شاہد ہو جانی و ہڑے آن بیٹھا چوہا بار داپنی جمال کر دی
ملے قیس نائیں شالہ ساک میرا سعد بخش معلم فال ڈال کر دی
دیکھ زلف سیاہ سیاہ بختی جھڑے نال اپنے وال ڈال کر دی
صدقے میرے دیوانے پوشاک پہنی اللہ اللہ تک صورت حال کر دی
شالہ درد دیوانگی کھل جاوے گلاں ہوش سنبھال سنبھال کر دی
یاعلیٰ یا علی داورد دآئم یا میم تے میم تے دال کر دی

عامر دیاں عرضاں

کھولاج محتاج دی ملک صاحب مرض دور جے عرض منظور ہووے
سلی باجھ نہیں قیس قبول کر دابھاول کید کوئی پئی تھوڑ ہووے
جھولی منگیتاں خیر پانخیر ہووی خیر ڈالیاں خبر ضرور ہووے
کدی نجد تے کمر اکرے کوکاں کدی وید وچہ پست مخمور ہووے
عامر اکھیا ملک جی کم سدھے مہربان جے رب غفور ہووے
معنی دان عالم امتحان کر لئونہاں گلہ جے ذرا فتور ہووے

جیون مرلے آپدے تھوڑا ڈاکرو کرم تے جیو مسرور ہووے
دھیاں دھن بگناڑا رحم ایو ہر کوئی دین نول انت مجبور ہووے
سر آکھیا ویر جی عذناہیں حکیر قیس سو عقل شعور ہووے
سار کپڑے خاک رماؤندائے کدی کھا پتھر پوڑ پوڑ ہووے
قیس پانی شفا نجات کلی ہم کلام غلام مجبور ہووے
ایسا بولداسخن کمال شیریں سامعین دا جیو بھر پور ہووے

ایسے واسطے لال نول نال آند اورد فکر دی شب دیجور ہووے
دآئم کشتی امید دی کھائے چکر شالہ پار گرداب تھیں پور ہووے

امیر سرور دا جواب

میلہ بوسہ تے دیکھ امیر سرور ہتھ جوڑ کے عرض گزار دے
 ایلی صدر محل دپہ رہن والی تیرا ہت بھلا دشتی بار دے
 ایلی مہربان پر قیس کلا گلی گلی بازار پکار دے
 ایلی ابل تے زبغ دماغ مجنوں کوئی جوڑ نہ خزاں بہار دے
 مجنوں سودا فی سار عرب جانے عزت پت سب کھوہ نگار دے
 دیکھ ساکھ بندی کوں ساک دیئے انت منڈرا ایس بویا دے
 کیتے اپنے آؤندے پیش اوڑک عیسیٰ اکھ دے قمر قمار دے
 دیوال ساک تے منہ دپہ خاک پندی ہوندا منہ نہ بند سار دے
 یں تے منہ لپیٹ کے پیا بجدے میر اورد توہ استغفار دے
 جیتے عین نقین تسکین ہووے او تھے کم کی عذر انکار دے

عام ناٹیاں وانگ ایہ نہیں ناٹہ بڑا کم ایہ سوچ دپار دے
 ایہ جوڑ نہ عامرا جوں والا کی سنگ سنگ دُر شہوار دے
 ایلی دُر یتیم تے قیس داعی کوکاں نجد پہاڑ تے مار دے
 دھرتی فلک دی وکھ جویں فرق لٹال ٹرنار تے پاراوار دے
 ایس باجھ قصور بدنام ہو گئے سچ گوڑ نہ کوئی نثار دے
 بے پرواہ ہو اپنے راہ اندر کندے آپ اوہ رہیا کھار دے
 ساڈا لکھ نہ چھڈیا ایس پاگل نالے آپنے لکھ اتار دے
 کیتا لکھ لحاظ نہ قیس وحشی میرے نجات تے مرج دربار دے
 ہننے پاڑ پوٹاک دھمال پاوے کی تپہ مجنوں بے قرار دے
 آیا سامنے حشر میداں داسے تقویٰ رب سچے نچھنار دے

عامر و تون قسلی

عامر اکیلا امیر سرور اختسار تون نالی ایمان کرے
 میری من نہ من ازما ہنوں اپنے من اندر اطمینان کرے
 میرے لال کمال شفا پانی سخن صاف اے طب لسان کرے
 عقل کل ذیشان بجان اللہ چنگے رنگ مڑ مڑ امتحان کرے
 ایہ تے مشکل کشا دانا ریائی گلے لاکے مشکل سامان کرے

دست عذر ناہیں تیری جویں مرضی قسلی تے زاد حیان کرے
 ایویں سنی سنائی تے عمل کرے اپنا آپ ناہیں پریشان کرے
 بھانویں سدکما بتمان ثانی خلطال دیکھ سووار پچھان کرے
 علم و فضل داد دیکھ کے باب لکھا اپنے وہم داند مکان کرے
 تیری خیر ہووے پاسے خیر جھولی کشتی پار تونل سپہ طوفان کرے

لیلا رُوح سٹ کھوہ حقیقتاں دے بادشاہ دل ماہ کنعان گئے
دائم عمل دے باجہ نجات ناہیں بھالوں لکھ توں حفظ قرآن کئے

مجنوں دی حقیقت ظاہر ہوناں

دانش عقل تمیز دائیں دریا کرم سکھ دامنہ برسا گیا
مرد آکھیا عامرا دن تیرا میرے جگر اندا گئیں لا گیا
ایتھے مکر فریب دی گل ناہیں دنگے حق برحق کھڑکا گیا
ننگے پیر مجنوں دودھ پیر چھپیں عقل ہوش حواس بھلا گیا
اج دہاں لکے پیناں کھا وٹل آد ترخان جن جن بھا گیا
متی کسے عقل وکیل سندی آپے نصیحت عشق سنا گیا
تیس عقل کرگو کیا باب دکھیا پتو منہ تے لے شرما گیا
وٹے یلی داراج دربار شاہی مارتاڑیاں شود محب گیا
یلی یلی پچار داکھلا ویرے پاڑ کپڑے خاک رما گیا
پیر عمر فقیر ہو گیا عامر رنگ چرخ بے پیر بدلا گیا
مسال مسال آنداکھریں سوداوی دلم سکھ واسل و ما گیا

مڑ مڑ کسے عامر کھولاج میری منوں غم فرزند داکھا گیا
میری بنتی ہوئی منظور ایدا ہو دور جنوں سودا گیا
میرے متھے تے تیس قبول یار عشق سندی دل بھلا گیا
اپن چیت حقیقتاں کھل گیاں کتا لیلی دی گلی دا گیا
اج ہاں لیلی دے ایس مہمان ہونوں نالے ادب تھیں پس نوا گیا
حد تے لیلی دی گلی دیا کتیا او مجنوں جنڈری جان گھا گیا
دُب گئے عامر سرور دیکھ اکھیں پانی سرں جنوں بنگھا گیا
مجنوں اکھیا عقل نہی دھور ملے عشق ناچ داسکھ فرما گیا
سرخ مین مجنوں جنوں مٹھا سکھ سپن دی کھید و بجا گیا
کیا لگ میلا میلا اٹھ گیا ملیا میل پر ہو حبسدا گیا
دُب بے بحر شرمندگی پہنچ سارے مجنوں آپنا اصل دکھا گیا

مجنوں دی پیریں سنگل

پاک اکھیاں لان حرام اونہاں جنہاں نال اکھیں لکھیں لایاں نے
مجنوں رنگیا رنگ جنوں گوہرے جوتاں جاکیل مہلن موالیل نے

سودا عشق سودا باز اندر بھٹھ پا وئی عقل سودا ییاں نے
جڑے مست جمال پیت عاشق کی کرنیاں تنہاں پڑھائیاں نے

آپ باپ مائے سنگل بُت تائیں عشقا تیراں مہن کیاں نے
 ساوی قبر کھٹی مٹھے تیں نہچے واہ کھٹیاں کھٹ کھوایاں نے
 کرنا صبر تے اجر مراد ملدی لیاں نامراد پیاں نے
 شک نیر غنی تیر قیس ڈیا سرتے رات اندھیراں چھایاں نے
 باپ اکھدا چچا بازاجا اندر عشق مجاز خطایاں نے
 ایں عشق شہباز کی عشقا باز چڑیاں تیلیاں مار کھپایاں نے
 واحدات دے نور ظہور اُتے کیوں دیتی ہیں بلبل چھپایاں نے

محم نال بدعا پرالم مجنوں مائی اچھر خون وکایاں نے
 یسی لین کارن لکھ لکھ کدھے سوچاں ایں نوں لکھ کیاں نے
 کی آکھے اہدے بھی دس کی اے سینے کا تیل عشق و سیاں نے
 صدقے جہاں سو دایا قیدیلے حشر تیک دشوار رہاں نے
 ماں باپ دا امر جوئن ٹرے مٹھے تہاندے نور عیاں نے
 بیوں ہوش آدے لہو ہوش آویں بھلے چہ لکھ بھلیاں نے
 وکھیا اپنا اصل قدیم دائم مکان کیتیاں سیں نوایاں نے

مجنوں دی پکار دیوانہ وار

پیریں بڑیاں تے گلے وچہ سنگل راہ عشق دے شہسوار ہاں میں
 جنہوں کچھ کے موت نفل موت پیندی زندہ بلاک ایسا بجا ہاں میں
 کتنی وار بوسے بوسے مدد کیتی بھیا تخت شاہی کتنی وار ہاں میں
 ہوندی تدبیر عاقبول میری کردا جہول بھی صاف انکار ہاں میں
 جہدی دیدتیں ہوں شہید کافر جان بخش تیغ دیندار ہاں میں
 عقلاں گم نے میری تلاش اندر سودا شہر خاص سرکار ہاں میں
 بیٹھ وچہ محراب شراب پیاں چڑھکے منبر تے لنگدار ہاں میں
 بیوں کل معشوق معشوق اکھن عاشق زار کوں عاشق نادر ہاں میں

کشتی عقل کنڈے تے ڈب گئی اے خبر ساپ بحر بیکار ہاں میں
 جیور دنیاں روڈیاں کس پند اسدا سکھی اں اوہ دکھیا ہاں میں
 جہدا نام سن ہوں برباد گلشن بچھو سج تے اوہ ہسار ہاں میں
 جہدے شعلوں کھڑے گلزار جنت سر پیر تک بھڑکی نادر ہاں میں
 ہن تحت الشری تے قدم میرے پیا اڈا عشق تھیں پار ہاں میں
 ایسا چور ہاں گیاں لٹی سارا اندر جال دے میر شکار ہاں میں
 سمجھو شک تے شک نہیں شک ہاں میں اعتبار کر لو اعتبار ہاں میں
 اکھا دھارتے ہاں گلبرگ نازک جے گلبرگ اکھو کھو کھو خلد ہاں میں

نری اک تے نرا میں ہاں پانی نری دشمنی نرا پیار ہاں میں
 اوہدی پوسے نہ دس جو دس دیوے دائم دس مڑکی اسرار ہاں میں

مجنوں دی پکار!

شمسِ قمرِ ثریا پہلے جلکے جلکے چمکے زوچہ تارے تارے
دکن پربت لہندے چمکے بجائے لائی تھکے اپنے چارے چارے
پارے پھول ڈٹے مٹھے شکر پارے ہو یا جگر کا جگر اپارے پارے
کیا باب تھیں لخت جگر قیدی دامنِ معشوق تھیں جاوے دارے دارے

دلِ یل و چہ قلب سے من روشن ست لیلیٰ دینے پارے پارے
بے پرواہ تے بے پردی فلوہ کمری انت ہے کاردور لارے لارے
انت پھری پر پھرے دلِ سیدھے لبتی باراندہ پھرے ہارے ہارے
بن بن پھرے وحشی بن بن مارے مارے راجد ہی نہ لکھ پیسے مارے مارے

قیدی مجنوں دی فریاد

بدھ بدن آزاد خیال ہے پر اوہدی گلی سدا و نول نہیں رہنا
صبحِ شام دہر دی شرم کسی اسال شام منا و نول نہیں رہنا
خیر ملے نہ ملے کھلار جبول مانگت صدا سنا و نول نہیں رہنا
انا الحق جھلا انا لیلیٰ دالا نعرہ لگا و نول نہیں رہنا
پچھلی رات دی آہ جے راہ دتا عشق فرشتے آ و نول نہیں رہنا
پریم گیت مسیت دے ویڑے داقبر چہ بھی گدا و نول نہیں رہنا
عاقل بٹرن تے بٹرن پے سوداری جھلے جھل کدا و نول نہیں رہنا
دامن ایس فنا بازار اندر کے آ و نول جدا و نول نہیں رہنا

عمر قید رکھو میں بھی لیلیاں لیلیاں اچھا شور مچا و نول نہیں رہنا
سے سنگلاں نچ نچ فرش آتے اوہدا عشق ہا و نول نہیں رہنا
دھون سنے نہ سنے پرواہ نامیں ڈھولی ڈھول و ہا و نول نہیں رہنا
بھاؤں پس پس دلدار لگان سینے اسل پنجوں و گدا و نول نہیں رہنا
جیکر لیلیاں تک لعل مکان ایسے میں مڑیسی کدا و نول نہیں رہنا
میں بھی وانگ آدم اپنا پ اٹھے ہن ظلم کدا و نول نہیں رہنا
پانی پاپ کروڈ کمان بھاؤں صاحب کرم کدا و نول نہیں رہنا
زرا بدھو وھو لکھ پوشاک پا و نول زنداں خاک اوڈا و نول نہیں رہنا

لیلیٰ دا دیوانہ

تیری دید میںوں حج اکبری اے صورت نور ذاتی تیرا کھ لیلیاں

دس لکھ لیلیاں تیرے دیکھ لیلیاں نیول لکھ دیکھے و سیں لکھ لیلیاں

رگ رگ پے سنگل کڈے سخت کڈے گئے پھٹ مہوڑ دنگھ لیاں
غم کھائی جانے جیوں جیوں غم کھا والی کیر دیکھنے دی دھمکھ لیاں

ماٹل آہ تے سک دیا جادوں کو لہ ہون ساہے ساہے کھ لیاں
کھوڑا ہو ردا مٹی نال مٹی دآئم مٹی دانٹ مٹکھ لیاں

میرے نام دا قیدی

اللہ جاندا ایس ویر واند ہویا جدوں دا قلب حزین قیدی
ایس حیرت افرا زنداں اندھارے سدے اہل نین قیدی
مشرقی قیدی مغربی قیدی لہن سیدین پروین قیدی
روم شام تانار ایران قیدی ہند سندھ تے چین ماچین قیدی
قیدو چہ بھی رکھ امبدکی لیلی لیلی وجا وندا بین قیدی

کر کے جرم مزید تقلید سندا ہویا عمر وابت سنگین قیدی
میرے نال رکے ہو بے عذر عاجز وندا ہند اسچرخ برین قیدی
بادشاہ قیدی تے محتج قیدی تخت تاج قیدی تے نگین قیدی
سُوہاں لا مکان دا کو کدائے روحاں ارجہ مکان کیمن قیدی
دآئم نظر نہ آؤدا نام والا زانام دالال کیمن قیدی

باپ دی نصیحت

کو کے باپ پیاریا قیس بچہ لیاں لیاں دے اچڑے شور نہ پا
آہوش دے وچہ خدا کو کے اپنے آپ نول جیون دیاں گور نہ پا
ہستی ہستی دی کھڑیاں ساری کھلے عشق مر لیا پور نہ پا
لیلی جن کارن اڈا اڈا یوں بند زگ دے وچہ جگور نہ پا

نام ربدے بار دیوانگی دی ساہے عرب دے وچہ گھنگھور نہ پا
بڈھے باپ دے سرے تے واسطانی بھادرو عذاب دہور نہ پا
دیکھ اہل بناتے باز آجا یوں پائلاں ہو نیکیے سور نہ پا
دآئم انت تروڑ کے اڈ جاسی بھپی روح نول بت دی دور نہ پا

مجنوں دی زاری

مجنوں قید اندھار وندا نال لے پر میں صاحب کمال بابا
پئی عشق سرکار دی دھاڑ خونی ہویا جیونال خواب خیال بابا

سنے سنگھلاں لیلی دی گلی لے چل نام رب دے من ہوالی بابا
شاید دورا جنون دا ختم ہووے اوپا دیکھ کے پاک جمال بابا

اللہ جاندا ہے تیرے بچڑیا لیلیٰ باجھ اے بچن محال بابا
 جاساں نچدا نچدا مارتا رسی پیر پیر تے ڈال دھمال بابا
 لیلچل مست بالک بالک پیر بالک اکال نول غش اقبال بابا
 جدے نال وچہ درس الست لایاں تھئے کھلے اکھیں حال بابا
 لیلیٰ نور حضور پر نور ذاتی واحد ذات رسد ذوالجمال بابا
 شاہی محل جناب ہے پہنچ سکے جسیر لیلیٰ دی کی محال بابا
 جیکر کے ناہنے نول شک ہوئے میراں لے اکھیں کسے بھال بابا
 پھر سال قیس مثال آویں قرنی رحجنگل بارستی مست چال بابا

ایسے حال مینوں لیلچل نال پھر کسے بھانویں ہور زنجیریاں ڈال بابا
 بیت بیت تے جاں بچو کرا سمجھ بیت ربی بے مثال بابا
 کھا کھا پتھر دی موسم ہوئی لیلیٰ لال کمال وکمال بابا
 احمد احمد لیلیٰ لیلیٰ کسے کوکال ہویا قیس مثال بلال بابا
 سلمے تارے قربان قربان جانیے تمس قمر روشن خط وخال بابا
 یوسف اوس دریا تھیں اک قطرہ عیسیٰ زلف وچل اک ڈال بابا
 رکتی وار وچہ بارہے خضر پوری رلدے رہے ورو دیرے نال بابا
 داکھ عشق دگاہ منظور ہویا صدقہ نبی تے علی دی آل بابا

مجنوں دارو نال

اک لات مجنوں ادھی رات ٹیٹے ہو کے پیا دلیگر ظہیر رووے
 قحوطے کھا جنون دریا اندر عقل ہوش رووے تے تدبیر رووے
 جامہ حیر کے مجنوں دی ویکھ صورت باباں سرتے رکھ تقدیر رووے
 اکھیں روندیاں تے رووے لات کالی رووے خواجے ناے تعبیر رووے
 تیر انداز رووے تے نشان رووے رووے پئی کمان تے تیر رووے
 رون عشق دارون کوئی اوپر اے ہس کے دل دلیگر رووے
 جہدی خاک دیناک ہوناک ادھی ادھی خاکوں ہی اکیر رووے

قیدی زلف نچیر دا ویکھ روند اپیر مجیم چم پئی زنجیر رووے
 سر علم دا عشق دیا نوچہ قد مال رووے قلم سر قلم تحریر رووے
 دامن گیر جدل و اس چاک کرا ہو کے دست بستہ دستگیر رووے
 غشی وچہ جمال تفصیل کم شد گئے ترمیدے پئی تفسیر رووے
 مقتل گاہ رووے گریاں چشم قاتل گلے گھٹ مقتول شمشیر رووے
 بادشاہ ہو بجان فقیر دیسے جدوں بادشاہ ہو فقیر رووے
 ویکھ مڑگاں تے چمکدے سرخ شیشے سنے تاریاں چرخ پیر رووے

اوس پیر کنعان دی نظر شاہد جہاں چاہ وچہ ماہ منیر رووے
 مردے گئے لے قبر تھیں نس داعم ویکھ منکر دیول نیکر رووے

مجنوں دا گیت

نہوں جگر تھیں و منو سنوار مجنوں تیری کدائے حمد ثنا سیلی
 پہلی رات پریت دگیت میرا دیوے فرش نے عرش ہلا سیلی
 مینوں اپنے آپ دا واسطی مینوں اپنا آپ دکھا سیلی
 پیا آسنی آرنی صدارال سیمہ طوطہ پہاڑ اڈا سیلی
 تیرے بوش عاسی خیر ہوئے کدی کیاں دے ول آ سیلی
 لکھ لک کے ہو کول لکھ داری پیا دیکھنا ہاں جا بجا سیلی
 تیری نوکری وچہ نے کمر بستہ آثر آہ تے خاک ہوا سیلی

تیرا نور ظہور فی الاصل روشن جلوہ گاہ تیری فی السما سیلی
 لا اودای خاص و قاتولیں تیری نگہ لے دار الشفا سیلی
 صدقہ ذات اوچھٹات مینوں اک جہات عطا فرما سیلی
 مینوں پائے ہوئے نے منگل تھمنڈل سر عشق دی چڑھی ہوا سیلی
 تبوں حسدی ملی لے بادشاہی مینوں عشق دی ہئی ہلا سیلی
 تیرا نقش بمثل نقاش صورت بٹھا وچہ سینے ڈیرا لای سیلی
 میرا اوپر اگیت پریت والا میری اوپری طرز ادا سیلی

ہر شے یاد مینوں ہر شے بھل گئی لے تیرے باجھ دنیا ما فیہا سیلی
 جدوں بولدا لے دائم رند مشرب کافر کرن خدا سیلی

دیوانے دی پکار

لے تار یونین دا واسطہ جے میرا حال سرکار نول جادو
 دردناک دیوان دیوانے دایلی مست خمار نول جادو
 پتے زرد پودا آہ سر دھیر کے میری سدا بہار نول جادو
 قصہ قیس کنگال دا واسطہ جے سیلی محرم اسرار نول جادو
 کوہنا ادب تھیں لے طبیب کامل دارو اپنے بیمار نول جادو
 کرنی عرض حضور پُر نور عالی جلوہ عاشق زار نول جادو

قطرہ غرق بحر بکینار اندر بحیر بے کنار نول جادو
 تے ہوئے چن چن پر وبال میرے حضرت میر شکار نول جادو
 دم دم دے نال لے یاد تیری بے پرواہ دلدار نول جادو
 میری بے صبری نالے بغیراری ملکہ صبر قرار نول جادو
 قیس کا تھیں ہو بیکار رُلدا کوئی کار بے کار نول جادو
 ہو یا مجنوں مجبور مجبور دائم دلبر خود مختار نول جادو

مجنوں دارمائی پاناں

کالی رات غمدی جویں زلف لیلیٰ ایس طرح میں بخت سیاہ مجنوں
 اوں بے پرواہ دا بھلا ہوشے جس کیتلے بے پرواہ مجنوں
 عقل کل دی وڈی لہریانی میں ملی مجنوں اندا بادشاہ مجنوں
 سن کے باپ عالم زانی کہنے اسی سینے لاکو کے سرے شاہ مجنوں
 واہ واہوئی پتلے واہ کھری پوئل عشق مجاز دے واہ مجنوں
 بچہ مان جواڑی ویڑائی بڈھا باپ تیرا خیر خواہ مجنوں
 والدین بچپن دن رین کوکن ساڈی چاہ لوں سٹ نہ چاہ مجنوں
 پڑھیا ساہ نہ سکھد اسام آدے باقی میں ساڈے کوئی ساہ مجنوں
 ساڈی آس امید واسطائی مار ٹھو کراں محل نہ ڈھا مجنوں
 ماہ نوہن نول نہ چن چاہیڑی قید چہ رہیوں نول ماہ مجنوں

میرے نین مجنوں میل دل مجنوں کیکر قدم مجنوں میری راہ مجنوں
 اچر نیک نہ ملے بقا لیلیٰ چہر نیک نہ ہووے فناہ مجنوں
 ساہ ساہ وسام کے رکھائے ساہ ساہ لے بے وسام مجنوں
 تیری خیر منگاں منگ خیر میری کیتی مجنوں مارتبہاہ مجنوں
 سنگل کھول عامر کھے واسطائی ہن مار نہ اچڑی آہ مجنوں
 تیرا ویکھ رہا رہا کیتا چھپڑاہ نہ پویں کراہ مجنوں
 عشق لیلیٰ داسر مل لگیاتینوں سانوں لگی کلیجہ سے بھاہ مجنوں
 تیری رات سیاہ دی آہ سن کے ساڈا جاہ نہ نکل زراہ مجنوں
 شالہ بخت نے تخت نے تاج مانیں سانوں مقصد تختیوں لاہ مجنوں
 دامن کے عامر گھر میں ان شاہی عشق آکھدا جنگلیں جاہ مجنوں

مجنوں دے ہاٹے

اودھر صبر قرار سکون راحت حال حال سدا پکار ایدھر
 اودھر زندگی تے نئی موت ایدھر ہے حکیم اودھر تے بیمار ایدھر
 شاہی محل تے پھرے آزاد لیلیٰ مینوں قید کے سنگل مار ایدھر
 اودھر گوہر خوش رنگ تے سنگ ایدھر اودھر غنچہ گل تے خدار ایدھر
 اودھر شمس ذرہ بمقدار ایدھر ملاقات اودھر انتظار ایدھر

سکھانچہ لیلیٰ دکھانچہ مجنوں ہے عشق اودھر عاشق زار ایدھر
 کعبہ سن اودھر حاجی عشق ایدھر ہے مطلوب اودھر طلبگار ایدھر
 عشقے ناز نخرے حجاب اودھر درد غم، فرقت بے شمار ایدھر
 اودھر صدا شہر نظر ایدھر اندکھ درد بھریا جنگل بار ایدھر
 اودھر خود مختار مجبور ایدھر اودھر روز روشن شب تارا ایدھر

اودھر تول لئی ایدھر میں مجنوں تول اسرار اودھر میں گنوار ایدھر
اودھر رنگیں پوشاک و بودا حسن گریبان خستہ تار تار ایدھر
اے رشک خلیل گلزار کردیہ شعلے ماردی پھر کدی نار ایدھر

میتھوں نہیں مقابلہ کرن ہوندا شاہ سوار اودھر تے برکار ایدھر
اودھر سرسہ اودھر مخمور شہال اکھیں روندیاں نے لگا تار ایدھر
ایدھر عید تے اودھر معبود دائم بخشنار اودھر گنہگار ایدھر

مستانہ دیوانہ

سے چمکے چن تار یا ندے کھا کھارت کالی ناہیں بھدا دن
بھوکھا تشاندے خون خون ہونے رُخ جوں شفق تھیں بھدا دن
میرے انگ آبادیاں جنگلاں تھیں جاندا بھجا بھجا بھدا دن
بہت خانہ تے کعبہ نہ دیکھ دے کو چہ یاد نہیں گھرں و بھدا دن
بجندی نیاندی پے بدنال نینال کال دن عاشقاں اکبری بھدا دن

باش تہ آشی پیا بھلے سپر بدل وانگ نہ بولدا بھدا دن
کائنات سلامیاں دے ساری سہرے کرنا ندے بھجا بھدا دن
کہوں دھلے گا اینوں کی ہویا کھلا سریتے میرے کو چھدا دن
قرعہ غیب دی رات ڈراوندی اے جوں لکدا شرم تے بھدا دن
رمز ال کھل گیال اچ کل دیاں دایم کل نہیں آذناں اھدا دن

مستیاں

لیلی نظر بھی مٹل نہ آوندی اے نال نال تالے لیلی کھلی ہوئی اے
کیوں نہ اپنا جنون پہچان سکی شاید عقل دی دیکھنی کھلی ہوئی اے
ہستی گلی دا گھہ نہ کریا زابد میری گل گھر گھر گلی گلی ہوئی اے
شقا حسن صدقے تیرے مجھے تول مینہ دس رہیا اک بلی ہوئی اے

کالی کٹ اے عشق دی رات تالے نالے حسدی شمع بھی جلی ہوئی اے
تلی جند رکھ عہدے قیس جوگی گلے زلف دی ناگنی دلی ہوئی اے
خدا عقل دا زارغ نہ منہ پاوے شام میرے جنون دی چلی ہوئی اے
باہول کپڑا کھایا میں ڈاکتہ خواجہ خضر دی عمر بن دھلی ہوئی اے

کھا دن دالیو کھاؤ پہچان کر کے چھی آ پنے خون وچہ تلی ہوئی اے
کے پانی اچ فتح زمین اتے دایم عرش اتے علی علی ہوئی اے

مال سے بھرائیں

مال آکھدی کملیاں ہو بچہ کیوں وسدا گھر اُٹھایا نی کئے سچ تے ملھی تے دھرت بیٹیں ساڈی جیب دا پھل تھاریا نی منہ تے ملی کا لکھ سر تے سواہ پانی جامہ سو سو داسو پاڑیا نی	جھل اپنے دی بھڑا بھڑکا کے تے ساڈے سکھ سوادنوں لاریا نی نین لاناٹے کوں لیلی لیلی خبرے کی سیلی وچوں تھاریا نی دام لیلی دی مول نہ بنی تیری ابووں اپنا آپ وگاڑیا نی
--	---

مجنوں دا جواب

مجنوں رو آکھے مائے میری سنی پتہ منوں بھی لکھ نہ لگداے اچن چیت کلچرے وچہ میرے لانا بواٹھا بھڑکدی اگداے رات آوندی اے دن چمکداے دیوا بھجداے دیوا جگداے صاحب غیر پاؤں بھانویں جھڑک گدھن کی عذر وپاٹے رگداے	ہتھ پھیر سر تے جھولی دھپ لیکے کافر ٹھگ کوئی پاتھکداے انت جھکداں جھکداں گڑھاسی لونا عمر جوانی جھکداے کوئی گل اے لیلی دی گلی دے ٹاگاں ترور کے جیوڑا اگداے خودنوں بیچ بھالی گل بیچ والی لیلی وچہ والی سارے جھکداے
---	---

عامردیاں اُمیدیاں داخوں

اکدن مجنوں دیو تڑے نال درداں رو واپنا سال گنوا دتا شالہ کرن حضور منظور سجدہ لیلی لیلی دا شور مچا دتا آکھن زندہ کافر مومن مرد مجنوں مومن کہن اس کفر کما دتا آپ باب عامر انت دیٹ سنجوں باہوں پکڑ کے اتاں اٹھا دتا لیلی نام دا واسطہ پا کے تے نالے وچہ اکھیں سرمہ پادتا ایسے راج دربار سنبھال بچہ تاج پا کے تخت بٹھا دتا	کر کے لیلی دی گلی دل سُرخ سدھا اُپر دھرت دسیں ٹپکا دتا سارے ہوئے شریک بھرا کتھے مجنوں وچہ دہیرے سال لا دتا رکھی عقل کمبھڑی منہ وڈی عجب رنگ سودا وکھا دتا مل مل نہنا دھلا کے تے جوڑا قیس نوں نواں پہنا دتا نور العین نوں پالعلین پیریں سوہنا دپ انپ سجا دتا ملک مال مثال سب لک تیرا دھنوں سدیاں جوش سودا دتا
--	--

سہرے خاک پاچاک پوشاک کیتی ڈھولن مای نے فصول کھڑا دتا
دکھی مایاں نول داکم دیولے مائے جیو ندیاں گور دتا دتا

تاج دھرت تے مایا اتر تھنول دلدے سوز داسانہ وجا دتا
عامر گوکیار بد امر غالب انت سبب بے عذر جھکا دتا

مال دی سر یاد مخنوں اگے

مار مار پتھر چور چور کر سن گلی دیو ناندی ہر گز جائیں نہیں
یہی لال مجاز انگیارڑی آ شمع سمجھ کے جان جلا نہیں
لادن میر پائے بھاتھراں دے سچے دماں دے لال ٹائیں نہیں
دنیادین وجہ شرف اقبال پس اللہ نبی دے حکم عبادیں نہیں
خاک پتلیا ندی چٹک جھک فانی پا پا جھاتیاں جیو زبانی نہیں
تول تے روح ذاتی دیکھ بٹ الویں اپنے کپ نول بٹ بنائیں نہیں
مارفٹس مارے مار زہری سر میں لیسیا پیر پر تائیں نہیں
لٹ گھنٹیوں دے چو نیائیں اپنی تمیوں لہند اکوئی نیائیں نہیں
سائیں رب جی عین گواہ داکم تیرے مایہ کوئی تیرا نہیں

مال مارا میں گوکے گھراں پھول بچہ خیر ہو وی پیر جائیں نہیں
بیمہ بچاندی سیج تے مال داری لیٹ پتھر رات تنگنائیں نہیں
پکا پکڑ کلیم داصدق عاصا جادو گر ناندے دھوکے کھائیں نہیں
ٹھکرا بازار مکار دیا کوڑے روپ تے جیو بھڑائیں نہیں
بیاں بند رکھیں مال مست ہو کے الویں نال دے پھول دجائیں نہیں
بھیک بول ملی بلا نہیں وت چھڑ دیاں پٹ بلائیں نہیں
انحد ساز توحید اپیا وجے اتھے دوئی دے ٹل کھڑائیں نہیں
ایٹھے ستیاں کی نہ وت جاگے اتے سامے سیج دچھائیں نہیں
اپنا آپ پچھان لے چھان مٹی اپنے آپ دچھ غیر ملائیں نہیں

مخنوں دی عرض

اے پر نال دیوانے دے کھنڈیاں ہی شخنی عقل دے شیخ دی جھڑی چنگی
بڑول پیر دے لمباں مسلیاں تھیں ہونڈی بال انجانیدی اڑی چنگی
خشک زار دے ذکر اذکار ناول مشرب رند دے حقے دی ہڑی چنگی
دہی نویں دے چھنکدے گھنیاں تھیں سچے عاشقانوں ہتھ کڑی چنگی

گلاں کرنیاں سنپیاں ہوش سیتی مخنوں آکھیا گل تے بڑی چنگی
سٹاں وار تریاق آفاق سندے زلف لیلی دی ناگنی لڑی چنگی
جنت باغ بہار تھیں سو جھتے سوہنے یار دے شہر دی رڑی چنگی
انیر بھردیاں کالیاں برلاں تھیں نیاں خونیاں ہونڈی جھڑی چنگی

رسم زال بہمن استفادہ زناہل دیہی کلیاندی گلی مٹری چنگی
خط و خال دکھیا خط مجنوں مہر داکم اقبال دی بڑی چنگی

گل دی گل

اج ٹھیاں شوہ دریا اندر پیاں کردیاں نے مارو تھل دی گل
جھتی ہو کے جہل کدان لگی عقل سندیاں جھٹے دے جہل دی گل
مٹنی زنداں نول مٹوڑی چاہڑے نے گر کے نیراں دل پھل دی گل
گھڑی گھڑی پئی دھدی گھڑی سرتے عمر خضر دی لے گھڑی بل دی گل
چھڑی ہوئی لے تپیاں تھلاں اندر کپڑے جتے لہر جہل دی گل
گھنگرہ پا کے تے مجنوں لگا پن کسکے لہا دی ڈچی دھل دی گل
عارف اہ صلی زمرم مین لگیاں مونسوں نکل جاوے گنگا حل دی گل
پیا بولد اکون مکان اندر داکم رازدارانے گل دی گل

عشق دی صدا

عشق کو کیا شرم کرے شرم مجنوں ہو کے سچ تے بہن لگوں
تیری دشت نل عقل دی والگی سرے پہنچ مینار دے دھن لگوں
اکھیں بند رکھیں اکھیں کھول کے تے آخان ہو کے عرش نقی بہن لگوں
ہو کے بہن لست دی بار والا مال در دیوار دے کھن لگوں
ایہ تے عاشقا عشق دی رسم ناہیں بے گھر ہو کے تے گھر بہن لگوں
کتیں پاک تے منہ دھپ خاک پی کتیں سن لگوں مونسوں بہن لگوں
جھل گئی آلف دی رات کالی چٹے پن نوں ہو گے بہن لگوں
داکم گئے دھپ پھلانڈے ہار پاکے کڈل تھیراندی پیر بہن لگوں

مقولہ مصنف

ادھی رات جال عشق نہا رچھڑاں تار تار ستا پوچھ بولدی لے
رانجھا کو کد اھنگدی دھپ چنگی ہیر تخت ہزار پوچھ بولدی لے
کو طور دی پری پدا کر کے بولی عرش منار پوچھ بولدی لے
لیلی تیرے ستانیدی مین قلبی ہو کے مست نظار پوچھ بولدی لے
رنگ رنگ دے گیت گدافرت شاہی سن دے دھپ بولدی لے
چم چم اکھیاں تھیں کیوں نہ مینہ دے بجلی پی رخسار پوچھ بولدی لے
پیارو عقل دی حور نوں لگی ہو یا اج تے ٹری سہار پوچھ بولدی لے
اڈے جڈول بہار دی رت مٹھی نل بھل بہار پوچھ بولدی لے

یا مبین روئے کلاب اندہ کدی گل ہزارے سپہ بولدی اے | اصل دل مجروح دا ایہودار و روح بُت و چار پوچہ بولدی اے

جہدی دھوم وچہ عالماں فاضلاں دے اوہا ذات سکا پوچہ بولدی اے
دَالَمُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ یٰلَیّٰہُ پی چارے وچہ بولدی اے

عامردی خاص آرزو

بچہ مشکلاں ساریاں مل ہوں چل چلے مشکل کشا دے گھر
پڑے خیر تجھولی ہووے خیر تیری دین رحمتاں ہووے عطا دے گھر
لکھاں عیبیاں دے عیب دُکھ ہونے فضل کم الطواف سنا دے گھر
بچدے بچدے پچیاں ہونندے واحد خالق ہر دوسرا دے گھر

خانہ کعبہ مقام محمود شاہی مجنوں بندیا چل خدا دے گھر
سدا سٹکھ پاوے دُکھ کھل جیکر پہنچ جائے مرضی شفا دے گھر
اوہنوں تکدیاں موت نول موت آوے مر کے جائے جو شاہ بقاد گھر
دائم روا نہیں فرض محتاج آتے جائے اپنے حاجت لدا دے گھر

عاشق زار مجنوں دا جواب

گھر رہا دے دال ٹٹیا نوچہ دُکھی دل وچہ بھاتیاں پان دیو
مجنوں وانگ ہلا دے چھ غم دی نعرے یا محمد دے لان دیو
تسی ربدی کرو پچان جکے مینوں اپنی کرن پچان دیو
میرا ہی اے جان جہان والا مینوں جان جہان گوان دیو
تسی پھوٹ پھوٹے ہو قاری دیکھن مجنوں ناطق قرآن دیو
تسی نو حاجی جم جم ہو زمر مینوں یاد وچہ دون کر لان دیو
تسی دین ایمان تے لہو سبت مینوں لین دیدار دا دان دیو
کرو کہ زبان دے نال تسی مینوں قیدی تار کھڑکان دیو

تسی حاجی مکے شریف جاو مینوں شہر مدینے دل جہان دیو
یہو پھیرسی ہیر پھیر اندر مینوں گیت پر بندے گان دیو
یسی نیل نہار مختار انڈی دید پاک تے سیس نوان دیو
مجنوں کھڑے رگ کمینڈے نول پچھر گلی سرکار دی کھاں دیو
شاہنشاہ دو عالم دے ہوئے اتے منگے قیس نول سدا سنن دیو
تسی چپوں حجر اسود اتے مینوں خاک شرب تے ہون قرآن دیو
تسی پڑھو نماز تے ناز کو مینوں عشقدا ساز و حبان دیو
دائم سانجھ رکھو اپنی مسلمانی مینوں کافری دی پند چان دیو

عامر تے مجنوں بیت اللہ وچہ

<p>پاکے لیلیٰ دا واسطہ قیس تائیں عامر کعبے شریف لیاؤ ندائے یارحیم کریم حلیم قادر تیرا انت حساب نہ آؤ ندائے تیری قدرت دی نبی ہوئی ویکھ صورت قیس اپنا آپ گواؤ ندائے دور گیا آرام لیا نیڑے تیرا فضل بیڑے بنے لاؤ ندائے مڑے مول نہ لیلیٰ دی گلی وٹوں ہس ہس کے تے پتھر کھاؤ ندائے او عیش مجاز تھیں باز بچہ عامر پیا دعا الاؤ ندائے لیلیٰ ملے یا ملے خیال ادھاساں ہو کے صدا سناؤ ندائے</p>	<p>وضو ساز دو نفل نماز پڑھ کے سجدے پیکے نیر دگاؤ ندائے پھنکی عمر میری اکو پت میرا عامر ددے نال کراؤ ندائے لیلیٰ لیلیٰ بکار دا پھرے دھنسی مجنوں کھڑا نام دھراؤ ندائے عشق دی چڑھی سودا ایسی پار کپڑے خاک رلاؤ ندائے ساہاں اپنے حبیب دا واسطی ہٹا غرض تیرے پتھر پیاؤ ندائے بچے بچے ناں بچدی جان دی تیرے باجھ نہ کوئی بچاؤ ندائے ایدھر مجنوں بھی کعبے دیوچہ قائم پیا اپنا شام مناؤ ندائے</p>
--	--

مجنوں دی دعا

<p>میرا باپ سبجہ آیا دربار تیرے میں بھی حاضر میں پتھر حضور مولا آپ جانا نہیں لیلیٰ روپ تیرا تیرے نور دا نور ظہور مولا وڈا دکھی اے عتیاں باپ میرا پر میں اوس تھیں وید مہجور مولا میرے واسطے اوس دعا منگی میں ہاں بہت حزن مجبور مولا دونوں منگتے آئے دربار تیرے ہوئے ہر تے کرم ضرور مولا اک ہدا جائے تے اک روند تیرا ایہ بھی تے نہیں دستور مولا سدا رکھ آباد دیوانگی نول عقل ہوش اے نرا فتنہ مولا لاہاں لک میں عقل سیاں نول وحشت چہاے موج سرور مولا</p>	<p>میرے عشق تے لیلیٰ دے حسن دیاں گلاں دھمکیاں دور دور مولا خاک کی جام وچہ ماہ تمام روشن ہو یا ویکھ میں مست مخمور مولا سکے دواں دی کریں انصاف پول یا رحیم عادل یا غفور مولا مجنوں لیلیٰ دی بخش سودا کامل و بہاد سنوں عقل شعور مولا جیکر اوہدی دعا منظور ہو گئی میری ہوئی مٹنا منظور مولا راضی دواں نول رکھ رضا اندھوں دن تے شب وید مجبور مولا لیلیٰ لک لیا میرا پا جھاتی فخر مان تے ناز غرور مولا لیلیٰ انج میں نول سار سواہ کیتا جوں ساریانی کوہ طور مولا</p>
--	--

دائم عین نور علی نور سلی تبراند مولاتیرا نور مولا

خیر پرنوں خیر داپاے پر جھولی میری بھی کریں بھر لوڑ مولا

مجنون دانه آلوده تصور

کافی اوپر اوپس ٹٹلے تے بیر بال رلے ایتھے آگئی ایں
 اکھیں میریاں نہیں ایہ تیریاں نے ایہ سخن بھی آپ فرماگئی ایں
 ملیا بندے نول رب سبب لگا جڈل نینا نوچہ بن ملاگئی ایں
 دیکھاں اپنا آپ تے تول دیں مینوں اپنی شکل بناگئی ایں
 دیکھاں پیاسیت اللہ دیوچہ لیلی مینوں قطریوں کر دیباگئی ایں
 لیلی آفتابِ وحدت کوں مڑ تول دے دے دیوچہ ساگئی ایں
 صدقے بلبلے باغِ است دے نہج تے خیر سے پریت نہجاگئی ایں
 کدی گلاں تے قص فرماوئی کدی کنڈیاں تے چھجاگئی ایں
 ڈولی پن دی جھول کے رات ادھی اندنا یا بندے جگیاگئی ایں
 جھٹھوں نیک سے تیری ذات سے نل ابدک کچھ دکھاگئی ایں
 لا رب فی ام الکتاب لیلی اکھول زلف ولہل پڑھاگئی ایں

ایسی جھلک تیری ڈٹھی تیرے کعبے وچہ بھی شمع جگا گئی ایں
 مینوں مت کر کے اپنے آپ لے میراں اکھیاں تھیں جھانی دیا گئی ایں
 ویں پئی توں وچہ اجاڑ دستی میری ابڑی جھوک دسا گئی ایں
 لگا کعبے وچہ شاہی دربار تیرا لے نال مٹاں ڈیرا چا گئی ایں
 کمی حد نواز شاں تیرا ندی بندہ ربدے گھر سچا گئی ایں
 عاشق کہوں یا کہواں معشوق مینوں تھیلے پار اوراں جھلا گئی ایں
 اپنا آپ لکا کے وچہ میرے مینوں آپنے وچہ لکا گئی ایں!
 ساز راز و جا کے بُت خانے گیت وچہ مسیت دے گا گئی ایں
 ٹھہر ایں کس طرح اک مقام اُتے پلک وچہ سو روپ بدلا گئی ایں
 ہر شمس دھڑکے شاہ سوارے شرق غرب تک دھوڑا ڈاگئی ایں
 بیل گل باجھوں گل نہیں بندی آپ گل داواں سکھا گئی ایں

آجائے آجاکھاں محمل نشین ہو کے کیوں حپت غریب توں چاگئی ایں
دائم باجھ ایستھے ہو ر کوئی بھی نہیں کیوں مکھڑا کج شرماگئی ایں

جنگل داوہی مخبول

سرتے چڑھی ہوا ہوا ہویا رہیا باپ غریب دکھیا روزِ ندا

ہاں ہاں کر کے بیویوں تکل مجنوں نہ آیا بار جنگل بے قرار روند

آہیں مار کے یل نہا مجنوں لیلیٰ لیلیٰ پکار پکار روندا
 دعاں دہندیاں تھیں خونندیاں اتے پتھر الیس پکار روندا
 تلبیاں وانگ محبتی لیل ریت تہی دیکھ دھوپ تلبیاں سو سو خار روندا
 اکھ کٹنی کوئی دگیا زناہیں خاطر پار دی نال پار روندا
 غزل سندیال دھن غزال ٹھٹھے عاشق بیدم سے پروار روندا
 لگا تار جنون ستار وجے گریبان کر کے تار تار روندا
 کدی زلف کالی کدی نین رتے کر کے لیلیٰ دے یاد خسار روندا

وادی نجد پہاڑ دی وجد اندر دیکھ دیوانہ عاشق زار روندا
 ست صہبائی عاشق صحرائی اندر دشت صحرا لگا تار روندا
 سارا دن روندا ساری رات روندا نیک بار مجنوں بار بار روندا
 چیتے شیر گھیاڑ تے مرگ رونے پیا جوشیا ندا سردار روندا
 کھول آہنا آپ دیوان مجنوں پڑھکے اپنے پیا اشعار روندا
 لیلیٰ لیلیٰ دی بگیتی گوئی بن بن کوئی دھپڑی وانگ لچار روندا
 گویا یوسف یعقوب دی ہو صورت نزع دم پریم بیمار روندا

لیلیٰ میل اک دار خداوند شاہنشاہ دے پاک دربار روندا
 قصہ کے دا چھیر کے پاک بازو پیا آپ دالٹ گنگار روندا

خاکش تے مجنوں

ساقی عشق تھیں پے پے یاروپی پی گو کدا پی پی شراب مجنوں
 روتا جنگلاتے روچہ سگ گیا تاہیں مجنوں دایا خطاب مجنوں
 بقیار چمن بیدار بیدم بے نوا بے ہوش بے خواب مجنوں
 بادشہ مجاز دے عاشقانہ سارے اکھ دے عالیجناب مجنوں
 کلی راز مجاز حقیقتا نذا فیض یاب تے فیض تاب مجنوں
 ماچھی لین آہیا بالن بار اندر کھلا جند مثال بنیاب مجنوں
 لیلیٰ مار نہ ڈاڈھیاں ہو رتال اگے سویا دھوپ ہر عذاب مجنوں
 لیلیٰ اچی آیاں تیرا بھلا ہو دے گیا نغشیا باجھ حساب مجنوں

درد و غم دیال لال انگاریاں تھیں مجنوں کھاؤندا جگر کباب مجنوں
 حرف حرف اتے جان صرف کر دیا پڑھ پڑھ حندی نور کتاب مجنوں
 جز کل انا انت ہے ہے پچھے چھیر گیا ہے عیب صواب مجنوں
 بستی باد بہار خزاں مجنوں کالی رات مجنوں آفتاب مجنوں
 رہیا لکھ نہ لکھ دے وانگ لیا تر طاشا خ نہیں مھل گلاب مجنوں
 جڈل سٹے کلہاڑ بیدی پی سر تے لیلیٰ زانامہ کتاب مجنوں
 ماسہ ترن آہیا نی بے تہ سے کیتوئی غرق بحر اضطراب مجنوں
 ماچھی پھپھیا کی بلا این تول اگل روکے دے جواب مجنوں

یہی تینوں بھی تپہ نہیں کون ہاں میں تیرا ہاں میں خانہ خراب مجھ کو
صدہ حسن حضور پر نور لیلیٰ رہی چمکدا دامن مہتاب مجھ کو

نجد تے وجد

گو کے نجد پہاڑ تے وجد اندلی لیلیٰ سارے سال چار یا ندی
لگے تیر غم دے بھڑے تیر فرقت ہی خبر نہ صبر سہار یا ندی
کدی محل نشین ہو پا پھیرا انتظار سیتے کنہاں دار یا ندی
اٹے کدی تے لہند یوں خبر آ کے سدھ بدھ تے ہوش سار یا ندی
ایہ تے تپہ اے عشق دے کٹھیا نول مٹل پار اے جھاپیا ریاندی
وے پیا حجاز دایں مثالہ جتھے انت کھوت آوار یا ندی

تینوں لوٹنے ہاں تیری لوڑ سانوں تینوں لوٹکی سال نکار یا ندی
شاید ملک معشوقہ سے لسم ناہیں پرت کھچنی سار دکھیا ریاندی
سیر کردیاں خیر و خیر پا جہا خیر تیراں راج دوار یا ندی
میرے بننا نوجہ سدی پی لیلیٰ بٹھک تیراں عرش منار یا ندی
نظراں نذر ہو گیاں فراو تے سہی کٹل پرسی رت نظار یا ندی
شرق غرب تانیں حسن عرب لہش لیلیٰ روح اے چن ستار یا ندی

بولن آپدا ویدا بولناں اے بیوں سو نہ اے تریہاں سپار یا ندی
دامن تلی تے جان تے نقد سودا مستی عشق دے موج الار یا ندی

مجنوں دا فقیری ہاں

چابک مار تیر دے شاہ سوار اکھوڑا قلم نہ پیر اٹھاؤندائے
باہوڑ سار یا ناں اشتہر فکر غفل رکھیں پیا جہا ر اڑاؤندائے
لیلیٰ بے پرواہ نہ آوندی اے ایوں وقت دھاؤندا جاؤندائے
عاطر دید سودائیاں عاشقاں لول عشق دا عجیب سکھاؤندائے
اے لیکے گودری ہفت رنگی منکے گائیاں گلے لٹکاؤندائے
ایا لیلیٰ دے شہر دپروے صورت دیکھنے لئی ترساؤندائے

تیرے ہونڈیاں سا قبا مستوار پیا ہوش جنوں لول آؤندائے
المدد مہائیاں مہرباناں بڑا دھچہ طوفان ڈولاؤندائے
اٹھ او آپ دیوانیاں جاہ دے تے حاکم حق دا حکم چداؤندائے
مجنوں نجد پہاڑ طعین اتر جلدی بھیں فقر دانوب ڈاؤندائے
نگے پیر تے مار کچول کچھے پے سواہ دیوچہ رماؤندائے
کسے روپ بہرہ پ بھاپیاں نہ ایسا اپنا آپ لکاؤندائے

کے ادب دیوار دیوار سند لکھے ہوئے تھے سب سے نواؤندائے
ایک صدی عالی سرکار سیلی تقوہ خاص منوں جہد نام
پاؤنہر حضور دی خیر اوڑک دیڑے آن سوال سناؤندائے
مجنوں اونیاں دیکھ محبوب سونا کر ٹھکر داجال دچھاؤندائے
اتھاں ہو کے تے بھڑیاوچہ کھاتے کدھیں صاحب جاراو کراؤندائے
ابہ کوئی حافظ نابنیاں اپا بچ دتے کھاتے وچہ پانیروگاؤندائے
سیلی پکڑ کے کھاتیوں باہر اندا ہتھ جوڑ داتے تھر تھر اؤندائے
سیلی الگی پرتن اویس وقت مجنوں اکھیں کھول کے جند گھاؤندائے
سیلی کہ قربان قربان مجنوں مولارحمتی مینہ برساؤندائے

ایس شہر دی فرخ تعظیم کرنی بعدے کردیاں شکر بجاؤندائے
دیکھ لیلی دی گلی سبحان اللہ جلے وچہ نہ مول سناؤندائے
اٹھ خیر فقیر نول پابیٹی باپ لیلی نول امر فرماؤندائے
دیڑے وچہ سی ڈونگھڑا اک کھاتہ اکھیں میٹ اکوچکر کھاؤندائے
اکھیں دیکھ کے حال امیر سرور اٹھ لیلی نول گل سمجھاؤندائے
نال پیار اٹھا کے کدھ باہر مولانیکوں کرم کماؤندائے
اند گلی اند لیلی پکڑ باہول چپ چاپ ہو موج سناؤندائے
بن کے اٹھیاں لیائے دیکھ جلوہ گلے گھٹ گلوگری پاؤندائے
جہاہ دائم دیوانیاں رب حافظ میں ویریاں نول نہیں بھاؤندائے

(تاں تال تکر رہبر بن کے ہانہ نہ پکڑے کوئی)

سہ (جال جال تکر اٹھاں بنکے دھیں نہیں وچہ ٹوٹی)

فقیر دی آواز

آوے جدوں کوئی دلول گدا بن کے آپ خیر اونوں بادشاہ پاوے
کھاتے عشق حضور دے ڈگ توں بھی راہنما جانی پھر کے راہ پاوے

اکھیں میٹ نابنیاں ہو غیر دلول دلیر مہر دی ہن نگاہ پاوے
ہوئے وصل اتاج عطا دائم پر کوئی سر لوچہ تے پہلوں ساہ پاوے

دیوانہ مسیت وچہ

بجر عشق مرید ڈالہر ٹھاٹھاں وحشت سخت طوفان جھلایاے
اکھیں میٹ کے گوشہ نشین عاشق پیا عشق داہتی پکایاے
بھکھا تاغریب نہ ان پانی اندر فاقیاں وقت لکھایاے

مجنوں درد مند لیلی اسے شہر اندر ڈیرا وچہ مسیت دے لایاے
پھول درد کتاب محراب اندر ادبول سمیں سجود ٹکایاے
سُن کے اپنے دیوانے دا حال لیلی اندر پردیاں نہر دکایاے

اگلے کٹاں نے بن مصنوعی مجنوں بلی پیٹ نول و دھایا لے
دائم ہون کے حشر نول منہ کالے جہاں کسید حق دبا لے

چٹاں پوری داپور کے ہتھ گولی پانت میت پنچا لے
کھا کھا مٹھیاں چوریاں میں مٹھویا نٹے نٹے اڈا لے

نقلی مجنوں سے اصلی مجنوں

اک پٹاں دی سبج تے سول مجنوں اک سولڑی تے چڑھ جلا لے
اک اڈ دے مٹھیاں شربتال تے اک چنچہ وچہ اپنا لے پانوالے
اک ہین سکے کلمہ کو مجنوں اک نیزے تے سین پٹھا لے
کھوٹے کھرے وٹک کھ وکھ ہونڈ ہینڈ پین جد شہر مینا لے
مجنوں لہو تیر الی منگدی لے آئے وقت سرتے استخوانوالے
لہو دین والا مجنوں میں دائم مجنوں نس گئے چوریاں کھا لے

مجنوں میں اصلی مجنوں میں نقلی انت لین کچیاں کچیاں ولے
اک حلو یا نوچہ ڈب مران تے اک اُتے جلیاں جان جلا لے
اک پڑھن پڑھان دے میں مجنوں اک کر کے عمل وکھا لے
سیلی سنی سنائی دے اک مجنوں اکھیں وکھدے اک دھیا لے
چٹاں چھری بھیجے گولی سنجہ سیلی لے آپتے سیر جانی جانوالے
ٹاں نسیا ٹھپ قرآن منکے لے اندول پتے ایمان لے

ترانہ زندانہ

کفر دین دی گون کچیاں والے الو پا جڈی دونوں پچدے بنے
زاد جہان نول پوجدا بٹھو کعبے جس لوبھ مندر پونے گچدے بنے

حق سچ والے اک لال پتے اک زے کچے منکے کچرے تے
علم عقل تے زبر کی ہوش دانش نگہ عشق دی وچہ نہ جچدے بنے

عقل کردی اے الٹیاں منبراں تے جلوے حسن دے دار تے پچدے بنے
دائیم لا موت نے من والے بھڑے بچدے کدی نہ بچدے بنے

معنوی مجنوں

اک دن ڈاچی تے ہوا سوار مجنوں شہر لیلیاں دے دل سدھایا لے

شعوی شرافت دپہر ایہ قصہ حضرت مولانا روم فرمایا لے

شوقِ قدسِ نولِ سلیاں دیکھنے دار و رواجیوں پر و گائیائے
سوں گیا اسوار جاں میٹ اکھیں ڈاچی کچیاں نولِ سُنہ پر تائیائے
اچن چیت جاں مجنوں دی اکھ کھلی سلیاں سلیاں دا شور مچایائے
دت جاگ کے موڑ مہارٹریا مارنا قہ نولِ تیز دوڑایائے
حاصل ہوئی نہ سولِ مقصود منزلِ لکھ زرد تے درو سوا یائے
قصہ خاص حصہ مجنوں معنوی دانکتہ پیر استاد سمجھائیائے
سلیاں ذات دے شہرِ مڑ کوں پہنچے جنہوں نفس نے ٹھپ سلائیائے
ٹوڈا حرص ہو ادا مرے جنم پندِ انفس تے روح داسیائے
دائم و چہ دریا فنا ہو کے قطرے نام دریا دھریائے

داچی بوتیوں و پھری جائے روندی سینے سچ لختِ مگر پائیائے
سیرے شہر دے گئے بند آگئی ہتھوں ڈاگ تھٹی جاں جھٹلایائے
یہنوں پی اپنی اوہنوں پی اپنی دہاں اپنا زور لگائیائے
پریشان حیران ہو پایا دیکھے جتھوں چلیا سی اوتھے آئیائے
رتن وار ہوئی ادا کار مڑ مڑ مستی نیند دی راہ بھلائیائے
ماہیں سوکھڑا سلیاں دے شہرِ جاناں لکھاں راہیاں ساٹھ لٹائیائے
مجنوں روح تے نفس مغرور و داچی بوٹا لوبھ تے حرص ٹھہرائیائے
ظلم نفس امارے داہرا ٹھے اُپر لذتال جیو بھرمائیائے
کامل طالبان دے ایسے ہی آقا مَوْتُوَا قَبْلَ داکھ فرمائیائے

حق دی بولی

جوگ جون داوت کی فائدہ لے لہجہ گند جاون سمیں ڈال دے
ہوئے دور بہتر نولِ منہ کالے جہرے جھڑے چہ رنگ بہتر اندے
مرد نہیں اوہ تے زناں مین جہرے لکے انگ زناں اندر تر اندے
اڈن کوں عرشِ دائم دانگ جہرے پھسے ہو اندر جفاں سطر اندے

نفس شہر نہیں پہنچدا سر منزلِ جہل اٹھے چہ ہر صد بہتر اندے
جہل غیرتیں دنج پناہ لئے گردن اوندی ہٹھ کلو ترال دے
رکھ تلی تے جان جوڑے ماہنوں سائے انہلے رحتی چتر اندے
لکھل یار دے مگر شہید ہونے پھنپھار جوڑاں نچتر اندے

لے بہتر عدد ابجد کے حساب سے یزدان کے ہیں اور لے اس بہتر کی مراد بحساب ابجد حسد ہے کیونکہ حسد کے عدد بھی بہتر ہیں۔
شعر کا مطلب اس طرح سمجھیں کہ وہ یزدان کی درگاہ سے دور ہوئے جو حسد کے دوزخ میں گرے ہوئے ہیں۔

لے چترال یعنی سر پہ سایہ رکھنے والی چتری سائبان وغیرہ لے اس اور نچتر، ہندو لوگ ان کے قائل ہیں دیکھ بجاں کہیں گئے جاتے
ہیں مگر اسلام میں ایسے عقیدہ کی مانعت ہے۔ لے مصنف

مجنوں دایلی دی گلی پھیرا

غم رسیدہ جو ریدہ عشق مجنوں لیلیٰ لیلیٰ دل لات پکار دے
 چڑھ چڑھ نجد پہاڑیاں چوٹیاں کے الفراق اپنے نعرے مار دے
 اے کاش نہ جمدی ہاں میوں فتنہ سخت چرخ کج رفتار دے
 ماں باپ تے دیس گھر بار بھٹے کوئی پتہ نہ خویش پر وار دے
 اک دن اتفاقاً کوہ نجد شے پھیرا پیا اک شتر سوار دے
 دھکا ہونیرے ہو یا موت نیڑے بازی فکر خیال دی بار دے
 پہنچل مگر بٹھا کے شہر لیلیٰ ہتھ جوڑ کے عرض گزار دے
 کیا شتر سوار سوار ہو جا مجنوں ہو سوار سوار دے
 مست شتر ہوا رفتار اُتے جان شکن نالہ مستوار دے
 کو کے او بھائی پسیلا ستر سوار پیا دسا محل سرکار دے
 اے لیلیٰ دی گلی وچہ کھلی ناہ غفی جلی سرور بہار دے
 اُپر ذرا قس لگا کرن سجدے عین فرض ابو عشق زار دے
 تیری زلف و لیلِ قہر چند صدے سورج منگتا تیرے خسار دے
 سرا پا نور اعلیٰ نور لیلیٰ اختیار تیں پار اورار دے
 مہربان تو میں بخشنا تو میں تیری گلی ڈیرا گنہگار دے

نال ویشیاں جنگلیں حال ادہی ہو ہو ہو ہویا وحشی بار دے
 پیا بچہ کھڑے لالہاں کھاٹراں تے شعلے آہاں دیا کھلار دے
 اول بے پرواہ بھی حدیسی شوق کالجے جہدے دیدار دے
 ایسے طرح کھلا اندر ادیان دے ہنداریت د محل اسرار دے
 مجنوں ویکھ دوزول اکھ آئی لیلیٰ غم دور نہن تھیا بیمار دے
 انت لگ پیریں اکھ دس خیریں ہارا ایہو مجنوں ستر دے
 ہڑا یار نول یار ملے یار ڈیرا باغ بہشت اس یار دے
 رنگ رنگ دے گانڈا گیت لالہاں ستر شتر است خمار دے
 آیا لہر اندر ویکھ شتر نیڑے جلوہ چکیا درو دیوار دے
 ادھر دے چہرے پٹی رہتی ذات لیلیٰ تقوہ خلص بند او گنہگار دے
 راہی گیدا گے اتے قس تائیں باہوں پکڑ کے تندر تار دے
 یا حضور لیلیٰ یا حضور لیلیٰ حاضر ہو گیا نفر دربار دے
 فوری نین مازار باغ سبحان اللہ کھڑا باغ انوار دے
 عاشق سنے بیت اللہ تے حجر سو مکہ تیرے مدینے قہر دے
 اک سو چو داں سوت بھجی بے شور مقصد پار پے تیرا بار دے

تیری سدا مستم اے بادشاہی سکے چلیا پاک گفتار دے
 مکی حسدی حدبے حد دامن اک اک جھلک دریا اسرار دے

مارکٹ تے شور

سجدے پیکے لیلی دی گلی اندر مجنوں عشق نماز ادا کردا
 انہوں شرع شریفِ اخوت ناہیں پایت دی حمد ثنا کردا
 مارے انھیاں ٹکڑاں کھل رستہ مدد نہیں کوئی راہنا کردا
 سر کے اٹھن تے نہیں ایمان اہل پایا جیونداں حشر برپا کردا
 پاگل دیوانہ والاں چھلانداں گلاں پیاسا بنا کردا
 اس تے کسینوں کی امید بھڑاناں پایاں نہیں وفا کردا
 مار مار پتھر ہر کوئی سمجھ لگا غمانوں غریب نوں چا کردا
 پتھر کھا کے بھی مجنوں گل نازک لیلی لیلی دی رہیا صد کردا

دیری چپک پتھر مار مار کر دے ایہ کی پیاد حشی بے حیا کردا
 ایہ تے کافرے خاکدے پتلے نوں سجدے سمجھ کے پا خدا کردا
 والی ہو کے مال خزانیاں دا بوہے بڑھے تے کیوں گدا کردا
 آوے شرم سالوں سنکے لیلی لیلی پر ایہ شرم بے شرم نہ کا کردا
 قطر عقل دلائیں دے تھیں پلے جاری دہم دا پیا دریا کردا
 پد پیر تے مال فقیر دکھیا دفن جیونداں خاک اڈا کردا
 عاشق پیالئی ادب تسلیم پھر بھی پیاسیں نوا نوا کردا
 وانگ چوراوڑک سچا یار فاقم چھپ لک ڈیرا مانے جتا کردا

لیلی دا حال زار

جل بل کے رنگ محل اندر منجی مل کے پئی بہار لیلی
 رنگ نہ رواہ سرد تے درد دل وچہ بن کے اٹھ گئی گرد غبار لیلی
 سینوا بیہوش بچین بیدل تے بے صبر بے دم بقیر لیلی
 لایاں عشق کڑیاں کڑیاں دھرتے کڑیاں نتھ اتار لیلی
 رتن جوت جوین سوہنے لک کھڑیا سینے ساڑو دے زار لیلی
 انت زار قطار ہیرا دندی کرے انت تن من انت لیلی
 گلاں آپ اٹھ اٹھ اپنے نال کردی بٹھی اپنا آپ دسار لیلی

ماری سانگ مجنوں ہوتی وانگ مجنوں مجنوں پکار پکار لیلی
 آوے نظر ناہیں یار بار والا بار بار کو کے بار بار لیلی
 وانگ نازے نارنگناں بلدی بلدی نار وگا وندی مار لیلی
 دس یار اکیتیاں بہیں گزے کروی دس دیاو دیدار لیلی
 راتیں دیکھ نازے سنجوں میں نازے نازے ڈوبدی ہے دکھ بار لیلی
 سورج دیکھ آکھے سورج دیکھ دے نصف لیل جوہون بیدار لیلی
 بن بن جہاں ہوگی ہوئی غماں ہوگی ویں جوگناں روگناں دھار لیلی

تیرا درد جانے خال دینِ بیہامینِ غمّہ اَلَا تَہَارِ لیلیٰ
تیرے پیرچمن سرے نال مڑ کے آوے راکالی کالی دھار لیلیٰ
تیرے نال بہشت اقبال روشن تیرے باجھہ خوار فی النار لیلیٰ

میرے شوہ مجنوں لائیں پار پھر کے پھر کے تندھن شوہ و چکار لیلیٰ
ہر دم جھکھدی دھکھدی ایتھے مکھدی جھکھکھ لیلیٰ
پاک دیدر کار و کار میرے نسی پھل میں خار بے کار لیلیٰ

سچے سنگ معشوقاں تے عاشقاں دے تیرے عشق اندر آشکار لیلیٰ
دائم مکتبی ادا قضا عمری سجدہ اکو کر تیرے دربار لیلیٰ

لیلیٰ نول سہیلیاں داد سناں

گلی جانوالے علی علی کر کے تیری گلی اندر پتھر کھا گئے نی
اج دیہوں ڈھلے ٹھولن با تیرے لیلیٰ لیلیٰ دے ڈھول جھا گئے نی
بجائیں بھٹ پائے لوں لوں دیریاں نے سوہنے میں عافو ما گئے نی
اڑاڑ کی پی گلی دھپ دیکھنی اس ہن اوہ کھلے سمیں ہا گئے نی
اتھراک سرکار دی جہول دہلی لے زین زوگ دریا گئے نی
عاشق مرد مجاہد دی دیکھ آمدانل ابد تک نہ لے گئے نی
دھرتی نے جان دوا دی کے مڑے قبر تھیں اٹھ اٹھا گئے نی
جاگ جاگ لگی تے بھاگ اڑے جاگ جاگ کے بھاگ جھا گئے نی
محرم حال دے دائم اقبال ہو ری گاہاں بلایاں تیل پا گئے نی

سیاں لیلیٰ نول دسیا اج اڑے ایتھے تیس ہو ری آسن لا گئے نی
اڑے دیکھ لے تیری دیوار اڑے اپنے خون دارنگ چڑھا گئے نی
لیلیٰ اپنا آپ دکھا توں بھی اوہ تے اپنا آپ دکھا گئے نی
اندر سنئے میج تے نان چادر ایتھے ہو کئی حشر برپا گئے نی
خانہ خانہ دیوار دیوار شاہ سارے شہر وچہ دھوم مچا گئے نی
اکو سہیلیاں فلک شگاف نعرہ بدل بجلیاں گھٹ شہر ما گئے نی
کی آکھنے کی اسرار آہے عقل ہوش دی دھوڑا ڈل گئے نی
رنگ رنگ پتنگ جلا کے تیرے واسطے شمع جلا گئے نی
لیلیٰ کہ کی کراں سہیلیونی غم یار دے مار مگلا گئے نی

لیلیٰ دی فریاد

اکون دیہوں پھیرے نہاں دیہوں پھیرے پائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

دائے وگدے وگ نی وائے وائے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

اڑیو مولدے رنگ بے رنگی انوں رنگ لائے بھی فیر چلے بھی گئے
 رہی تری کشت امید بی بدل چھائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
 سائے ڈھلے غریب دیوار اُتے پائے سائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

شاہنشاہ میر جھولی منگنیانندی خیر پائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
 بارو الہاں سبجال شہر اندر ڈیرے لائے بھی تے فیر چلے بھی گئے
 چھیر ساز داکم عشق تبار سچے نچے گائے بھی تے فیر چلے بھی گئے

میلی دی حال پکار

آئے من پر ملے نہ جان صدقے میرے مست الست فقیر سا جن
 روندی ہواں دلیکیر میر کملی سینے پاگئے زلف نجیب سا جن
 ہائے آیتھے تھہر کھاگئے نے بے قصور سا جن بے تقصیر سا جن
 میر عین ایمان سہیلو دنی دیون نگہ تھیں بدل تقدیر سا جن
 لا تقنطوا اسرار کھ بیٹھی گدی میسی رب استدیر سا جن
 میلی اسن امان امان تیری تھیں اپنی لاکش کفیر سا جن
 حکمت صانع مصور کمال تیری بنیاں حیرت دی زری تصور سا جن
 باجھ دلیدیاں کجیں کون بجائے کھلی عشق کتاب تقصیر سا جن

اوس شہر نول قہر طمات کہئے جتھے رہن نہ بدر منیر سا جن
 مرشد راہنما مشکل کشا مادی میرے پر سا جن دستگیر سا جن
 بے خطبے لوث قربان جانیے بمیشال سا جن بے نظیر سا جن
 میری جان گھولی کوکاں چیر چولی گئے پند میرے چیر سا جن
 کراں کی تدبیر دلیکیر جھلی گئے مار کھلیجڑے تیر سا جن
 غالب امر بارہی پھر دادچہ باری عالی شان سلطان امیر سا جن
 لکھ کس کوئی قیس نہ بولدائے میری جان مجنوں دلپذیر سا جن
 داکم تیریاں لمیاں غفلت نندی کر سن معاف خطا اخیر سا جن

میلی دے ہارے سہیلیاں گے

پتھر چل تباہیں پتھر دلاں مارے آئی سنداں لبال جان اڑیو
 انھاں ساجہ مثال بیدادگری کیتی کسے نہ اوہی پچھان اڑیو
 اپنا خون پیندا اپنا ماس کھاندا کردا کسیدا کی نقصان اڑیو
 ویکھ رستی رستی پروا نہ دی عقل ہون لکھاں پریشان اڑیو

پوے طول طوفان دناظالماں تے کدی ایڈے بھی ہو طوفان اڑیو
 اوہ تے دیوانہ مجنوں منانہ غازی عشق دیو چہ پیدان اڑیو
 سٹاں دار میں اوہی دیوانگی توں افلاطون بقراط القمان اڑیو
 مجنوں ملک الشعراء حسنان ثانی لکھے ویکھ تقریظ سبحان اڑیو

بیت بیت اندر فاضل ہوں معیت التلوع دقیق دیوان اڑیو
 جنوں اوہ ویکھے اوہنوں میں ویکھاں سوہاں نتاں اندر آکوجاں اڑیو
 گدوں قیس قیاسی دچہ آسکے جہڑے کرن قیاس شیطان اڑیو
 کلمہ میری سرکار واکرن پھڑے اٹھے ہین جھمبول نادان اڑیو
 جہاں مٹھیاں اکبجیات چشمہ لکھاں خضر پے زندگی پاں اڑیو
 پاک ذات دانور ظہور روشن شاہد چوٹیاں غبر فاران اڑیو

لگتا نارنجیوں پیا پا رہا تھا بڑا تار کے عجب عرفان اڑیو
 حرف دیکھنے نہ لو کی حرف رکھن معنی بھال دینے معنی دان اڑیو
 اَلْاِنْسَانُ سَوْرَتِيْ وَ اَنَا سَوْرَتُهُ مَا هِيَ بِمَنْجِدَةٍ وَ هِيَ كَمَا اَنْ اِذَا
 بھلا ناہی میرے پُر اطم و انگوں اک دم تے بھارا ٹھان اڑیو
 ابھڑ گئے باجھوں بھلا کون دے دے کون دے دے شکل انسان اڑیو
 دامنِ جہم شاعر بے شعور لکھاں روندے پھر جن گل ہیا بان اڑیو

اک خاص سہیلی

بولی اک مہیڑی ہو نیڑے ملیا جان جانی ارج کل لیے
 فی میں دیکھ آئیاں تیرا پھل کھڑیا پل سیرنوں باغے دل لیے
 دیوی باپ اجازتاں سیر دیاں کوئی لا ایسا دل چھل لیے
 وکھیں بار دی پاک دیدار منزل مکن سحر والے مار و تھل لیے
 محل دھپہ بکے چل بان غوتے گل ڈھپی دے پائے کے ٹل لیے
 جو بن سر آوی یکے ہو حاضر انت جا و نایاں بھون ٹھل لیے
 جہیا سجے بیج زمین اندر لگے نلک اُتے سوئی پھل لیے

پاشہد شکستہ مٹھی منہ میرے تینوں دسٹاں میں مٹھری گل لے لے
چھپ لک بیٹھا مستوار محنوں بیٹھ پوٹیاں مار پھل لے لے
ملے آب حیات برات کھلے ساوی ہو جاوے فکری دل لے لے
یہی ایسی اپکار داپیا محنوں وہنوں سل نالے تینوں سل لے لے
جسے تیرے قفس تنگ داسنگ لوڑیں شمع دانگ سر نیز تک چل لے لے
مل وصلہ دی سر اندے مل وکدی سر کج ناہیں تیاں مل لے لے
بیڑے عقلمے عشق دریا ڈین جوں پینڈی اے اکوٹھ لے لے

سروں نے اوہنوں میں سر جھپکنا نہیں سہی آئی اے مہریتے جھل لیے
گل انہادی گل دا ہار دامن جہڑے گل اندر جان دے گل لیے

۱۲۔ البیاع، دل کی سوش عوشتن کے سبب سے ہو ۱۳۔ نارآن۔ مکہ معظمہ میں ایک پہاڑ ہے۔ ۱۴۔ مصنف

میلی دی لطافت

میرے واسطے بارخوار بھر دالکھوار بلہار ہاں میں !
 کھاپرتیا مار دیوار کولوں بیٹھی رہی اٹھے اندرواں میں
 ایتھے کوئی آسکہ انہیں بھر بھی سرپر تائیں انتظار ہاں میں
 تائیں بے پروا جنوں نچدائے میلی صنف نازک پردہ دار ہاں میں
 جتنے ذات صفات لٹی جاندی حسن ذات واحد بانہاں میں
 میرے واسطے بقیرا جہرا اوہدے واسطے بقیرا ہاں میں
 بھڑاپنا آپ بچپان لبنا سوئی جاندا کی اسرار ہاں میں

چار اچلدا انہیں سہیلے فی اللہ جاندا بڑی لاچار ہاں میں
 خبر آون دی ملی پرناں ملیا ملدی پئی تھیاں بار بار ہاں میں
 قبضہ ڈاڈیاں دے قبضے چہ میرا قیدن ہوئی تیاں توار ہاں میں
 سمجھ لو خزاں خزاں ہاں میں سمجھ لو بہار بہار ہاں میں !
 میرا نام لیلی لے لے کئی تھکے دیندی راج نہ کدی دیدار ہاں میں
 سکے قال محال دے تیر تگے اندر حال دجال شکار ہاں میں
 بھڑا میری رضا وچہ رہے راضی کردی اوس تھیں کڈل اٹکار ہاں میں

ہو کے مست الست دے دس لیلی پاندی مجنوں دینال پیار ہاں میں !
 حسن عشق دو صورتاں میراں نے داسہ جلوہ گر پار اورا ہاں میں

سہیلی دی بہیلی

تینوں پتہ کی مست دوا بناندا پئی عقل دے حکم چلاؤنی ایں
 مجنوں مار کھادی آگلی تیری باہر بوجے تھیں تول نہ آون ایں
 مجنوں ننگ منگرا بارستی نی تول کھکھی نہیں دکھاؤنی ایں
 اٹھے اوس غریبی جان اتے ایسے کاسنوں ظلم کماؤنی ایں
 آپ چہ چو بارٹے میں ٹھنڈی اوہدا جگلیں چم سکاؤنی ایں
 دامن بار فقیر دیوارٹے تول کیوں نہ خیر دیدار داپارڈنی ایں

بناج راج محل وچہ بیٹھے نی چڑھکے سبج آرام فرماؤنی ایں
 اوہنوں وحشی سودانی بنائیں چہ آپ مار سنگار لگاؤنی ایں
 اوہنوں درد فراق دے سٹ کھوہے آپ عیش چراغ بگاؤنی ایں
 کوکے نجد چاڑتے اوہ آپوں باغ جان تھیں بھی شرم کھاؤنی ایں
 اپنا حسن نکال کاکے تے اوہدے عشق تول پئی پکاؤنی ایں
 تول اوہدا و دما چالیاں تھیں پیر چنوں آپ شرمداؤنی ایں

مقولہ مصنف

درد با جھنہ اکیاں وندیاں نے پیری تر نہاں با جھ پانیلے کے حوت تے حوت نہ رکھ دینے جھو جھنا نول پئے معانیاں دے جڈل عشق حنود دی چڑھے رنگن جیتے رہن نہ تہیاں گانیاں دے ڈٹھا اپنے گھرے دا شاہ جہم پھر مہر دچ پئے کتعا نیاں دے	لکھن دو دھتھیں ہونو داندول حال جڈل لٹکے نال اندھانیاں دے اندول سدے مینہ کلیمیاں دے بدل گجڑے جڈل شیانیاں دے عرب الیاں حق دی ضرب مای بیت چور ہوئے ہندوستانیاں دے دائم رب دیاں حکمتاں چا لکھن سرس بردیاں تاج سلطانیاں دے
--	--

سلی دی عرض باب اکے

میوں آبا جی مہر تھیں اذن غنڈو روضہ عدل اند پھیری پا آواں کھڑے نول بہار تے پھل تازے ویکھ ویکھ کے من پرچا آواں ویکھ بلبلان نچیاں گلان کتے میں بھی نازدارا زو جا آواں جھجھ مل وچہ ناقدہ سوار ہو کے شاہی شوکتاں نشان وکھا آواں دائم اڈ کے داتگ پروانیاں دے جھجھ کبیدی شمع جگا آواں	بڑے چراندی طبع اداں میری گھڑی پل ہوا بدلا آواں بجھ سنگ سہیلیاں نال لیکے خیر سکھ دی سیر منا آواں نگہت ریز نوری باو سبجگا ہی غنچہ قلب اکھول ہسا آواں
--	--

سلی محبوں داکل باغ وچہ

پد باغدی سیر دا اذن دتا لیلی شکر ہزار بجاؤندی اے مالی باغ دا ویکھتے باغ چلو باغ باغ ہونو خوشی مناؤندی اے جلو یار دلدار دا ویکھتے نول نور طور سر نہنیں پاؤندی اے جامہ پن مینی برکت میں دا اعز بن مہر داسن شراؤندی اے	سد سنگ سہیلیاں ساریا نول سیر حمن ارشاد فرماؤندی اے کیسی حسدی تھل تلوار لیلی ارشیم زری پوشاک سجاؤندی اے پری کھری کوہ نور دی تی لیلی بیل زلف دے ناگ لہاؤندی اے پر پر طلب تھیں قلب سلیم سلمی تا تہ باد رفتار سنگ گواؤندی اے
--	---

<p>خاطر دس مجنوں ڈال جس گلوچہ شش ہش بول زمین بٹھاؤندی اے ادب پس سیتی اس پاس سیاں چنوں تار یا نوچہ مہاؤندی اے دیکھ بڑیا ندے تھکے یا مجنوں لیلی ہار سنگا لچھکاؤندی اے سجدے پیا جبین محراب مجنوں مہ جبین لیلی حکم گاہؤندی اے دیکھ عاشق حسین حسین لیلی استہ جوڑ سلام سناؤندی اے عطر بار شمیم اقبال مجلی بلبل گل توں وارنے جاؤندی اے اندر باغ وصال بہار آئی رحمت رب دی مینہ برسواؤندی اے</p>	<p>مجھے محل دے بیٹھ عروس فطرت پروا پوش موگا اٹھاؤندی اے باغ باغ لیلی التھی باغ اندر داغ ویکھ سرار غٹھاؤندی اے مجنوں اٹھیا اٹھیاں سار جھڑیا بجلی جھڈی چمکت کھاؤندی اے صبح صادق اج سعید واپن پڑھیا خوشبو زہم دی لکھ مہاؤندی اے اپنا دیکھ روشن جانی حسن اختر جا میوچہ نہ مول سناؤندی اے سائیں علی محمد تے رب سر تے حق سجدے نام نہیاؤندی اے دائم لیلی نول کالجے لے مجنوں لیلی مجنوں نوں کالجے لاؤندی اے</p>
---	---

حسن عشت دیاں منزل

<p>لیلی مجنوں دا باغ وچہ میل ہو یا دید سعید برات ہوئی ماری لاٹ خورشید جمال والے ختم فرقان دی کالی رات ہوئی کیاں گل بلبل مرجبا کوں ساکے چمن دیوچہ خیرات ہوئی ویکھ پیاریاں دی ملاقات ہوئی لکھ زار صدقے کائنات ہوئی دائرہ چلو چھنیے سنیا ایں عرب اندر عرشی موتیاندی برسات ہوئی</p>	<p>حسن عشت ساری ملاقات ہوئی نور چکیا دور ظلمات ہوئی بھلا کون دے کٹری بات ہوئی جھڑی با ہوئی اوہ بات ہوئی اجڑن ات صفات نول سجات دسی اندر ذات فنا صفات ہوئی ویکھ پیاریاں دی ملاقات ہوئی لکھ زار صدقے کائنات ہوئی دائرہ چلو چھنیے سنیا ایں عرب اندر عرشی موتیاندی برسات ہوئی</p>
---	--

۱۔ ۲۔ ۳۔ ۴۔ ۵۔ ۶۔ ۷۔ ۸۔ ۹۔ ۱۰۔ ۱۱۔ ۱۲۔ ۱۳۔ ۱۴۔ ۱۵۔ ۱۶۔ ۱۷۔ ۱۸۔ ۱۹۔ ۲۰۔ ۲۱۔ ۲۲۔ ۲۳۔ ۲۴۔ ۲۵۔ ۲۶۔ ۲۷۔ ۲۸۔ ۲۹۔ ۳۰۔ ۳۱۔ ۳۲۔ ۳۳۔ ۳۴۔ ۳۵۔ ۳۶۔ ۳۷۔ ۳۸۔ ۳۹۔ ۴۰۔ ۴۱۔ ۴۲۔ ۴۳۔ ۴۴۔ ۴۵۔ ۴۶۔ ۴۷۔ ۴۸۔ ۴۹۔ ۵۰۔ ۵۱۔ ۵۲۔ ۵۳۔ ۵۴۔ ۵۵۔ ۵۶۔ ۵۷۔ ۵۸۔ ۵۹۔ ۶۰۔ ۶۱۔ ۶۲۔ ۶۳۔ ۶۴۔ ۶۵۔ ۶۶۔ ۶۷۔ ۶۸۔ ۶۹۔ ۷۰۔ ۷۱۔ ۷۲۔ ۷۳۔ ۷۴۔ ۷۵۔ ۷۶۔ ۷۷۔ ۷۸۔ ۷۹۔ ۸۰۔ ۸۱۔ ۸۲۔ ۸۳۔ ۸۴۔ ۸۵۔ ۸۶۔ ۸۷۔ ۸۸۔ ۸۹۔ ۹۰۔ ۹۱۔ ۹۲۔ ۹۳۔ ۹۴۔ ۹۵۔ ۹۶۔ ۹۷۔ ۹۸۔ ۹۹۔ ۱۰۰۔

۱۴ رمضان ۱۳۴۶ھ کو بوقت سحر میں یہ مضمون لکھ رہا تھا میرے چاروں بیٹے سامنے بیٹھے ہوئے تھے جنکے نام ترتیب وار لکھ دیے گئے ہیں اور ان ناموں کو صنعت کا رنگ دیا گیا ہے نام کے نام مطلب کا مطلب ہے سائیں علی محمد صاحب جانی چوک نزد ڈنگ والے بھی میرے پاس بیٹھے تھے نہایت اعلیٰ صوفی درویش ہیں انکا نام بھی صنعتاً لکھ دیا۔ ۱۲ مصنف - ۷ رمضان المبارک ۱۳۴۶ھ واسو

نغمہ زند

واعظ شورچلے چپ کیتی تے میں چپ کر کے پیا شور کرناں
رستم موت نول جیت گراوے لئی موت تو قبل اکھاڑ بوجہ زور کرناں
کدی گور نول بھلاندی بیج کرناں کدی بھلاندی بیج نول گور کرناں
حرف خانوں نس جاں چک معنی نیت لیاں چوریاں چور کرناں
کدی فکر دی عرش تے چڑھی جاندی میں پیا تخیل دی دور کرناں
دائم فوق الادراک سرست دوندے میں گلان پیا ہو دیاں ہو کرناں

مجنوں دی فریاد سیلی اگے

میرا حال مندا تیرا حال چنگا و کچھ حال میرا محرم حال سیلی
مجنوں بجال تھکا لک گئے کتھے دلی پیر فقیر ابدال سیلی
جیتے شیر رنگ تے مرگ پاٹھے دندے ہن رلکے میرا ل سیلی
میری گل کی اے تیری گل کی اے ٹی گل بھاپی گل ڈال سیلی
کج کج سے کج کو کج صاحب ہیں کج کج سے بجال سیلی
ست ست تتی چڑھی ستی غمدی ست تال گزے ست سال سیلی
کر کم تنگ کرنگ اتے میری شمع منیر جمال سیلی
تیرا نام غلام دا اسرے عالی نام رچیا وال وال سیلی
پاوا چپائے سیلی اہم اہم ہو یا جہم بھانویں لاو لا ل سیلی
ہو یا جنٹیل اس نواں بھلے رہیا جہو و سواس نیجاں سیلی
میں چہ نہیں نہ ہی آؤں میں چہ ایو کرے فقیر سوال سیلی
غضبناک توں مہربان توں توں تیغ براں توں کھال سیلی
میرا نخت کمبخت اُجاڑ پھڑا تیرا تخت تے تخت اقبال سیلی
جیو تنگ تے رنگ بدرنگ میرا گورنگ ہمال سیال سیلی
میں عشق دا عشق کمال جیو نکیرے حسن داحسن کمال سیلی
میری لج سیلی تیری لج سیلی لج پال میری لج پال سیلی
میری دیکھ صورت اپنی و کچھ صورت شاہد شاہ توں میں کنگال سیلی
عمر بال موٹرا ساڑیوئی درس دس دیکے عمر بال سیلی
حیدر و کینال ہال سیلی و کینال ہال شرق غرب جنوب ل سیلی
ہس ہس کھادے پھر گلی تیری کیتا کھ نہ رتی رواں سیلی
کھاواں گھاہ پتر نہ کوئی خط پتر پائے خط تیرے خط و خال سیلی
دڑے استخوان حاضہ جناب عالی تیرا مال کر دے پائمال سیلی
میں چہ توں بولیں توں توں کوکاں ہواں میں کی میری جمال سیلی
ہوئی ٹرندا بار و چہ ختم دائم اکے لاش تے لوں سنبھال سیلی

میلی دی پکار

میلی دے تسلیاں لاسینے لیوے وناہیں زار زار مجنوں
تیری ہن امان امان میلی دیاں جان جہان میں وار مجنوں
تیرا ہوگ ڈیرا بھری تھاں جانی او ہاتھاں گلشن جنت زار مجنوں
اج رج کے اکبری حج پایا عشرتیک ہاں شکر گزار مجنوں
میلی اتیری دیوانی دیوانیاں دے میرا یار مجنوں میرا یار مجنوں
کوکاں اچیاں لاریاں محل اچے سارے ہار سنگار انا مجنوں
توں نے عاشقاں کا حد کیتی دھماں تیراں دچہ سار مجنوں
تے ہن پیار یا جاہ خدا حافظ دوتی کرن مت دیکھ خوار مجنوں
ہتھ جوڑ دعا سلام کر کے گیا بارے دل سدا ر مجنوں

تیرے میرا پادے ٹھول پارے ٹھول وچ گئے پاراوار مجنوں
تیرے ہاتھ پوے قہر شر مارے سدا پی دے تیری بار مجنوں
دچہ پردیاں بھی پلک پلک تیری سندی ہی اں حال پکار مجنوں
وے میں گھول گھتی تیرے آونے تھیں آنی باغ دیو چہ بہار مجنوں
میںوں توں ڈٹھا تبتوں میں ڈٹھا ہویا دو ہاں توں اک سدا ر مجنوں
سیری جان میں جان قربان کر ساں میں بھی ہاں جانی تیرا ر مجنوں
تیری مثل بمثل نہ ہو بھانویں ہوسن نام دے کسی نہار مجنوں
ہویا کی جسے ظاہر اور ہوئے ملدی رہی دلاندی تار مجنوں
او ہا نجد بہار تے وجد اور دامن رونو دے کوکاں مار مجنوں

میلی دی ماں اگے شکایت

کسے میلی دی ماں نول آن کیا پکڑ چور میں اندر خایاں دے
جھڑی شمع دی نت توں کریں رکھی پھیراں پے پروانیاں دے
بہل ہو چکی گل قیس اتے دے دے دے سنوں پیا ترانیاں دے
ایس میر دیو چہ نہ خیر دے چمن گئی اے پرستیاں دے
پیتی وصل شراب نماز دیلے بھار سٹ کے نفل دوکانیاں دے
تیرا انداز مجاز دے فتح پانی سدھے تیرے چہ نشانیاں دے

رہیں غفلتا نوچہ بیہوش سستی بدل گئے نی رنگ نہانیاں دے
دھو تا داغ دلدا بیلی باغ اندر گئی آسیر نول ناں بہانیاں دے
اکھیں میل کے پھری اچھل چندی بندھی پاکنے ناں دیوانیاں دے
ہنجیاں ہیلیاں ناں لیکے پی پالیدی انگ پرانیاں دے
میلی مجنوں ایجاب قبول کیتے باجوں ہندیں ہریا گانیاں دے
سب سختیاں اپنے عملدیاں دامن کی تصور بگائیاں دے

سلی نول مال دا جھڑکان

گل وندیال سلی نول مال کہا اندر باغدے کی بنان گیتوں!
 دس سال مینوں بھی کھٹے پے گیتاں کھٹے قیس دادرنا پان گیتوں
 جتنوں اپنا آپ بھی یاد نہیں اور ہنوں اپنا آپ دکھان گیتوں
 کبڈی رب رسول نہیں ڈری ہوئی اس مکھ دل کے دکھ وڈان گیتوں
 تینوں کھتے شریف دا ادب نامیں تھلے دھچھتیاں پان گیتوں
 نی میں کی آکھان تینوں کی ہویا کی سنن تے کی سنان گیتوں
 نی تول ڈب جابل کھٹے بدینوں بیری چاہر کے پارنگھان گیتوں
 مٹھی صبح دی باد صبا دانگول کلیاں میٹیاں سن سہان گیتوں
 عقل فکر دی ساڑ بیاض اپنی نی دیوانے داسن دیوان گیتوں

بل ونگ اڈ پنجریوں پھل اتے مٹھے گیت بہار و کمان گیتوں
 سوہنا ہار سنگار سجا کے تے پھوک مار کے بھاہ بھڑکان گیتوں
 انی آپ مہارے لیلے نی پتر ویل انگور دے کھان گیتوں
 مجنوں سیر بہار دے دیکھنے نول بٹھی وچہ محل پری شان گیتوں
 نی اسی وچہ جہان بدنام گے ہور تیتے کرن ودھان گیتوں
 پاکے جڈیاں نال دیوانے دے نی تول ستیل کلاں جگان گیتوں
 کسے چاندے دھڑے مہکدینے نول فصل آبجیات پلان گیتوں
 شکسے ہوئی اے اس مراد پوری جہدے واسطے مرن مران گیتوں
 دامن ونگ بہشت نصیب ہووی قبول اٹھ کے حشر میدان گیتوں

معذرت سلی

میر بھاگ اجار نہیں بھاگ ایلستے بھاگ جگ وڈنے گئی سال میں
 شاہنشاہ شافعی بخت ہار لے اپنے عیب بخشنے گئی سال میں
 سنن والی سرکار دی گل سن کے اپنا حال سناوے گئی سال میں
 میں نے گئی حضور دی شان دیکھیں کڈل شان دکھاوے گئی سال میں
 حسن یوسف نول کڈیاں کچھ کے تے اپنا آپ دکھاوے گئی سال میں
 پگنی فرش تے یاردی گنج اچھی عرش کونج کڈاوے گئی سال میں
 دامن آرنی آرنی پی مینا سینہ طور جلاوے گئی سال میں

مائے مار نہ بولیاں باغ اندر دس سال کی بندھنے گئی سال میں!
 قیس دین ایمان تے جج کعبہ حج اکبری پاوے گئی سال میں
 جانی رشک مسیح دے وچہ قداں اپنی لاش پہنچاوے گئی سال میں
 دل مدتاں داد لبر کڈھ کھڑیا کڈل دل پرچاوے گئی سال میں
 دیا آبرو دا ابرو جال صدقے سجدے سبب کڈاوے گئی سال میں
 مائے ہار سنگار نول پاچھلے سر تے خاک لہاوے گئی سال میں
 اپنے آپ نول آپ بلان آیا اوہنوں کڈل بلاوے گئی سال میں

مال دی نصیحت

تیر نام لیلیٰ اوہ نام مجنوں گلاں جگ جہان مشہور ہو یاں مگر نال پہاڑ دے مار کے تے کوڑے تدھ جہاں لکھاں چور ہو یاں سنت فرض دی پیروی جہاں کیتی ایسا صفاں درگاہ منظور ہو یاں سنت سانجہ جو بیٹھیاں ستر کوڑے انگ باغ بہشت دی خود ہو یاں جہاں ہک ساڑی دھیئے مایاں دی سٹریل کوڑا افر تندر ہو یاں ہو یاں پاپناں تنیاں تھوہر تھال عملاں الیاں ویل انگور ہو یاں !	فی اہ نگلاں کدی نہ پار چڑھیاں جہاں شرع دے بیروں ہو یاں نیچے وقت نہانے تے تریہہ روئے کرماں و الیاں شرم حقیر ہو یاں لٹن کوں غزالاں دی بار تافے غافل ہو جو حال سنگور ہو یاں نور نار وچہ جہاں نہ وکھ جاتی فی اہ کدی نہ نارتھیں نور ہو یاں کیاں دھکیاں دھروں جو بھل چرخہ سجیں ستیاں مست غرور ہو یاں دام رب رسول داپار جہاں فضل کرم دے نال بھر لور ہو یاں
---	--

جواب لیلیٰ

بنال عشق دے شرع تے دین مائے الہیں اک تجانہ خیال دے عشق نہاک دی ہن پوشاک کم یا عشق بھیت رب و الجلال دے لیا جان تھیں حق برحق جانی میرا مال ایہ حق حلال دے سنت فرض تے پنج تریہہ سدا عشق اصل اصول و کمال دے سوہنا اک تھیں ہل و ہاج لبید احبد دل نگہ پیار دی ڈال دے نور پیر دے لہر پیر ویلے ملیا سخط نوری سخط و خال دے صد تے جان سرکار دے نام اتوں مہیم نام النعم کمال دے	عشق نور حضور تے ذات ربی عشق بادشاہ حسن جمال دے عشق حال داراج دربار شاہی ایٹھے کم کی قال مقال دے جہاں دم تہاں ہم دم ہن کے دم دم نوں عشق سنبھال دے عشق بے وجود دے عشق اندر چنچہ وچہ وجود بلال دے ساتی عشق سدا سب ساقیاں دا جام الاموت پیل دے والضحیٰ رخسار مانا رخ چشماں بے مثال چہرے مثال دے دام لا الہ الا اللہ، اگو آسرا مجھ کنگال دے
--	--

مال و لوں

لیلیٰ چھیر کے تے گلاں وچہ گلاں گلاں ہو رہی ہو سناونی ایں	اے کہیں شرع شریف نوں تجانہ اچھے عشق دے ڈھول و جاؤنی ایں
--	---

اوی بھی ہے مجنوں تول بھی ہیں مجنوں پئی توجہ نہات ملاونی این
 صاہ آیانه آیا تول شے کی این کیوں نہ سدھڑا پیر اٹھاونی این
 ایتھے کسے نہ پلک بھڑکن دینا جتھے پئی تول سچ وچھاونی این
 کدی لچکے نہیں ٹلیا بیٹے نی کدی نخلول دھن پڑاونی این
 رہ کے عرب زمین تے کھلے نی چلے عجم دے پی دگھاونی این
 ابرو جائے گالیلے باغ فانی ایوں بھولے اودی گادنی این
 دامن سودائی روندادیکھ کے تے تول بھی ہنوں دے مہر برساونی این

وحشی بارے مگر خوار ہو کے کیوں اپنا آپ گواونی این
 کھڑے ان تے پتلے خاک دی اے جام لامبوت پلاونی این
 تیرے فہم شعور تے پیایانی ایوں دہم دی پنگیہ چڑھاونی این
 ایتھے موت شہباز دی دھوم چڑھے جتھے پئی تول اہنا پانی این
 زلفاں گٹیاں چہ کھلائے تے سر نہنیاں دیوچہ مٹکاونی این
 اصل نسل بچپان تے شرم کرنیں کیوں جدوں لیک لگاونی این
 اہجاقیں دے عشق تھیں باز لبلی کیوں اپنی دھوڑاڈاونی این

میلی دا جواب

عقل شرم جیادی پنڈتیاں ڈونگھے کھو دیوچہ وگائیاں میں
 مثالہ کرن سرکار منظر سجدہ کدی سیس نہ اتلا اٹھائیاں میں
 مانے شرع دی دور مسیت تابیں مندریں دے شام منائیاں میں
 کبے دل دے فساد پیدا لبر وکبہ وکبہ رج اکبری پائیاں میں
 جڈل دیا اپنا آپ سوہنے اپنا پتھیں ہوئی بگائیاں میں
 باری یار دی اے بارگاہ باری بارے سق پچائیاں میں
 دامن عشق مستی لا تھون منزل آکے ہوش اندر غش کھائیاں میں

کمال کی سنائی تے پوے لعنت گلاں ورتیاں ہی منائیاں میں
 دنیا دین ایمان قرآن کعبہ سوہنے بار تول گھول گھائیاں میں
 کلی یار دی لکھ بہشت مینوں اچے محل تول اک لگائیاں میں
 نہال آرنی کو کدی حشر تائیں سناں لکھ جے من ترائیاں میں
 راہ عشق دے کفن بردوش ہو کے کدی بچپان پیر پائیاں میں
 جنہوں بکھیا وکبہ کے میاں اے پئی اوسید نام ھیلایاں میں
 زھو معکم ایتما کنتم نال نال عاویہ جے جانیاں میں

مقولہ مصنف

میں میں تول تول تے شک لقیں صوفی عشق باجھ سب پرتیاں نے
 کئی ہستیاں ہستیاں اڈگیاں ناہیں ہستیاں بھدیک ہستیاں نے
 موتو قیل اے سردار حیات دامن صدف تے مہتی تول لکھاں ہستیاں نے

خاک کی پتیاں دے چہ چھونک دتی گنت کنزادی روح استیاں نے
 زاہد ہستیاں سارے ہوش ہو یا سانول ہوش اندر اندر استیاں نے
 پھیر بچناں اہنہاں ہستیاں چہ سدا و ستائیں اوتھان ہستیاں نے

ماں واول

<p>ناہیں سٹتے مت سیانندی کچی بتی تے پیر کاوئے ناں جو بن حسن پراہوناں گھڑی دئے ایویں کلسے جو بھراوئے ناں رہے شرم حضور گزار گوشے کہ ناز دئے دھول و جلاوئے ناں صحبت نیکدی نیک بنا دیندی بریاں مجلساں دیچہ جاوئے ناں اگے انھیاں بول نہ ناچ کرے اگے ڈیریاں بن جاوئے ناں دیے جاگ پرہ خیر دار ہو کے اندر غفلتاں مال ٹاڈے ناں کدی سکھ داکھ نہ دسدے حکم کھدے اٹھاوئے ناں پانی ناں ناہیں نیت صاف ہوندی بدی اگر اندر جلاوئے ناں دامن اوس جہان مٹکویں جائے جیکر اس جہان تے آوے ناں</p>	<p>بڑھتے جھلے جھلیاں مگر پکے عقل کیجے جھل کڈوئے ناں موتی معنیانڈے چھنے چن دے گے کالے حرف طعنان جھلوئے ناں موہول بول بل الاست دیلے ہن ہو رہا گل پاوئے ناں زنداں شراباں دی گپ شپ سُنکے حکم رب سول بھلاوئے ناں مجرم کن سارے غیر مالاوچہ پردا بھیدے مکھ تول چاوئے ناں کی چل نیوں قدر انکوردائے لعل کھونیاں گلیں لٹکاوئے ناں اجر خیر نہ کدی نصیب ہو دے کھانا صبر والا جیکر کھاوئے ناں کدی بدی دا داغ نہ اتر دئے حجر نیک اعمال کما دئے ناں جچراویہ بجاو نہ من بھر کے کدی جنتیں سیج و چھاوئے ناں</p>
--	---

میلی دا جواب

<p>چڑھ کے پنگھ پاری دی کے جاساں جھوٹے سن جو اڑی پلدا نی ماہی ناں مٹاق دی گل پکی گل طوق پیا اوسے گل دا نی رگساں قیس دے مگر اویں بنکے ماسہ فکر ناہیں جل تھل دا نی سینا، تچہ فاران نول مجد ہوندا کھڑک سنداں داچی دگل دا نی کھڑی کلی امانتی عشق سینے میر دل جھل جھل پکھ جھل دا نی عشق عالمال فاضلاں پہلواناں اکو مار کے ڈھاک تھل دا نی</p>	<p>اوہنوں جھلیاں اکھ نہ ماں جھلی ماہی جھلیاں کلیاں بھل دا نی سودا سرائ دا عشق بازار ساناواں ایتھے کم ناہیں دل چل دا نی کراں بار وچہ فاس جے وں ہووے ایسے پس پیوس نہ چل دا نی عیباں بھری تھیں اکھ نہ ٹرن ہوندا سہناوت سہوٹے لھل دا نی دتارب تو کلی ٹھیل بٹیر کوئی خوف ناہیں اچ کل دا نی ملے مکھئے عشق دے کھٹیاں تے جادو غلدا کوئی نہ چل دا نی</p>
---	--

کی کراں پیار داپیار غالب میرے راہ چارے پیا کل دانی
دائم یار ہانہ پھڑی دریا خوئی ماسہ غم نہ موت دی ٹھل دانی

ماں وٹوں

ہو کے گرد دیوانے دیوانی توں بدھالے مڈھ بدنامیاں دا روز توں تھکیاں مول نہ اندائے پختہ داغ ابہ تیریاں غامیاں دا تیرا باپ امیر کبیر نامی سرتاج جہان دے نامیاں دا تاجدار دی شان سلطان مسرر خاص آسرو میاں شامیاں دا آہوش چہ سامے موت دے کوئی دور نہیوں سماں سامیاں دا زلفاں کھول جاوے تیری پن کھتی تہ لگسی تیریاں سامیاں دا!	اندر بحر فناہ دے غرق ہو یوں تنہ گیا فی جیل دوامیاں دا راج بھاگ سہاگ تاج کر کے ییائی طوقی داج غلامیاں دا جس دی شرم کردے مصری ایوانی قطب ادب سبطا میاں جابیاں دا صبح شام ترن جہاں نام سنیاں اوہ بھی رکھ دے شوق سلامیاں دا پتے سک سکوں دے رے مٹی جھولا جھلیاں بے آرمیاں دا رووے پیا لسان العصر دایم تینوں اثر نہ شیریں کلامیاں دا
--	---

میلی دی فریاد

خفی جی اوہ گلی گلزار حنت جڑی گلی آدے عالی جہاں ڈھولن سورج ڈیبا چڑھے مڑ زندگی دا بخشنے کرم دی اک نگاہ ڈھولن رنگ محل دی نہیں پرواہ کردا پھر اکوہ چوٹی بے پرواہ ڈھولن ناقص جیسے میرے سانگین اندر لاناں مار دے کمال ماہ ڈھولن	نیں دیوانی توں بھی دیوانی عقل کل میرا بادشاہ ڈھولن واہ راہ و جدے ڈھولن سبحان اللہ واہ ڈھولن واہ ڈھولن عارف اکھ دے عرش عظیم اوہا لنگھ جاو ندائے جہڑے راہ ڈھولن بہر شیر درند بھی جند ڈھولن کرے ولا خوف انتباہ ڈھولن
--	--

کوئی دیکھ لوے لیکے چشم بیل عالمین اندر شاہنشاہ ڈھولن !
شافی عین بعین کوئیں اندر دایم ساہ ساہ ہیں گواہ ڈھولن

بے اختیار لی

<p>ہفت آسمان ہشت بہشت تبرک کو کب بج بیکار دے نے کشتیاں کشتی باد شرط بارش دریا موج کندے بیکار دے نے عیسیٰ موسیٰ خلیل یعقوب یوسف بیٹھے ہوئے دوار بیکار دے نے صور حمتاں دی اک چوداں توداں سخن پیار پیار بیکار دے نے دنیا دار تارک دنیا دین اندھاں مست سہلے بیکار دے نے اول آخر ظاہر باطن خفی جلی دامن سارے نظارے بیکار دے نے</p>	<p>فی میں سوہنے تول داراں تے کی داراں سوچ چن تارے بیکار دے نے گم ہر لال یا قوت مرجان نیم بلبل گل ہزارے بیکار دے نے جالیہنوں ارسطو نول دیں دار و جہڑے مجنوں آفارے بیکار دے نے کری عیش لوح قلم تقدیر دفتر لازدال سپارے بیکار دے نے نور و نور ہو گئے نے رخ سارے دالضحیٰ رخسارے بیکار دے نے پتھر کھا دعا در پھل بخش ڈٹھے کم نیاں بیکار دے نے</p>
--	---

ماں دے ہاؤ کے

<p>بیٹھی عشق دالاد دیوان شیریں میں ہن الیں دیوانی نول کی آکھاں خون جگر شراب دی ہوئی عادی خونی لکھستانی نول کی آکھاں سرتے لمبرے سفر دے رخصول سخن اہدی بے سامانی نول کی آکھاں ایماں کہوے تے ہو نوندا کفر ظاہر اہدی سیف اللہانی نول کی آکھاں اک پلک ناہیں یکہ پھٹدیاں پریشانی حیرانی نول کی آکھاں شیشہ اپنے جمال دار کھ گئے مونہوں ماہ کنگانی نول کی آکھاں لیکن اکیاں نہیں دالوچہ دسیں ہور ذات حقانی نول کی آکھاں یوں گل کر سیدیاں کھل جاندا مٹرا زہنائی نول کی آکھاں ہو دشا ہی انشا پرداز دامن تیری کاہی کافی نول کی آکھاں</p>	<p>اپنے کسے بریگانے تے گلہ کی اے تہو اپنی بریگانی نول کی آکھاں پئی کوڈیا ندے بجاواری اے لالاں بھری جوانی نول کی آکھاں جان مجھ کے اک پئی بالدی اے الیں دانی پردھانی نول کی آکھاں میری اپنی اپنی آکھدی اے اہدی لن ترانی نول کی آکھاں کلی کلی مکان مکان بیٹھیک ہائے لامکانی نول کی آکھاں کوئی ہے ثانی تاہیں لاثانی کوئی دستو لاثانی نول کی آکھاں کی کھٹیانی توڑ توڑ پتھر پھٹی ہوئی پیشانی نول کی آکھاں پیار روح تھیں ریت تے رب تھاپنی الیں نادانی نول کی آکھاں بیارہ دیوانے تھیں پھپھارے خواجہ خضر سیدانی نول کی آکھاں</p>
--	---

مجنوں دے زور شور

ایس حال حساب دا کون منکر وڑیا جیوندا جاگدا گور مجنوں
جنگل بارہاڑ گنگھوڑیاں کدی شہرستی کیئے شور مجنوں
من گئے جہان دے کل مجنوں اہے مارناہیں کوئی ہور مجنوں
وحشی دیوانے عقل کل تہن ہونمندا کھن وحشی شور مجنوں

ہو یا سنگ کاناں وحشی دیواناں اندر عشق میدان شہ زور مجنوں
بیلی اکھ غنم رچیا جسم سارے دم دم رہیا بیلی سیلی سور مجنوں
بیلی بیلی زمین تے سہ لکھدا پی پی پور جنون کٹور مجنوں
بیلی لڈی چھپالی ڈاڈھیال نے رلدا اپیا وانگوں ٹہٹی ڈور مجنوں

سخت تنگ ہو کے شعوبِ بیلی ساڈے نال کہیا لایا کھور مجنوں !
دام گیا لکٹی پٹی سارا پھر بھی کہن سب چور اٹے چور مجنوں

مجنور مجنوں

شرق غرب تک لیدائے عرب تائیں اپنے عشق تھیں کیتا شور مجنوں
وحد لہو جہ نجد تھیں شہر آئے چھیویں ستویں روز مجبور مجنوں
چم چم ادبول پتھر ویریا ندے بٹھیا سمجھ جوبے کوہ طور مجنوں
بیلی بیلی پکاردا پے سجدے ایسا عشق دے نال بھر پور مجنوں
کوئی کہ چنگا کوئی کہ مندا اعتقاد مجنوں بے شعور مجنوں
کرے شورے لیلی دی قوم ساری پائے ہوئے ڈبے فٹور مجنوں

بیر جان لیلی میری جان لیلی دھماں پائیاں نے دور دور مجنوں
تلی جان دھر کے جلی جان والا کو کے لیلی دی گلی ضرور مجنوں
ڈرے ڈرے نوں پاوند اوچہ اکھیں جان بچھ حضور دا نور مجنوں
مومن کہن کافر کافر کہن مومن پر خطا مجنوں بے قصور مجنوں
دکھاں دچھ مجنوں سکھا نوچھ مجنوں ہے مہجور مجنوں پر سرور مجنوں
اویے باز ناہیں مارا پتھر کتتی دا کیستنا چور چور مجنوں

مار کڈھنے ہاں پھر بھی آجاندا ماسہ کرے نہ فخر غرور مجنوں !
دام دس مٹھریاں کی چارہ ہو یا لیلی دی نظر منظور مجنوں

دیوانے دا معمول

مجنوں آجاندا پھیری لاجاندا پتھر کھا جاندا پھل برسا جاندا
بانگال دیکھے وسدیاں پچھ سا نکال کر کے عشق نماز ادا جاندا
عاشق پاک پوشاک لوں چاک کر کے پورے دے خاک راجاندا
کدے کدے برکیاں و انگ مجنوں اپنے گھر میں بھی گھل کے آجاندا
راتیں اُڑ کے تاریاں پیچھے وڑ کے چن ماہی دی تار و جا جاندا
مارے در و بھر مال آہیں چاہا ہوں کٹھا ماتمی صفال و چھا جاندا
کدی سمجھ لیلی اپنے آپ تائیں اپنے آپ تے آپ دکھا جاندا
اوج عشق تھیں آئیکے موج اندر کڑا قطر لول موج دریا جاندا
گور مرگ گل برگ نے مال دیوے سوہتا عرس شریف نما جاندا
دام کوڑے پیچہ بند دریا کر کے تنکے مٹیہ بہاڑ لکھا جاندا

لیلی پاک جناب دی گلی اندر عاشق رج طواف فرما جاندا
سخی اپنی دید دا خیر پادے سائل اپنی صدا سنا جاندا
اپنی لیلی دے شاہی دربار اندر مارتا ڈیاں ناچ لکھا جاندا
نعرہ مار بلند دیوانگی دا عقل ہوش دی دھوڑا ڈا جاندا
روندی مال لوں ہو رہا جاندا دکھی باب دے دکھ ودھا جاندا
آتش باز مجنوں آئیں دیکھ جتھوں گزرائے گلیں لاجاندا
نکے وڑے لوں جہان بچیان لیلی ہتھ جوڑا سیس نوا جاندا
ناہیں لکھ سندا در لکھ چندا نظروں لکھ لوں لکھ بنا جاندا
غازی منکر نکیر دی کٹ گردن ملک الموت دے سنگ فنا جاندا
اندر اپنے قلب اکڑھ باہر اندر بیٹھ کے گل سمجھا جاندا

امیر المومنین اگے قوم سیلی دی فریاد

نشر ہوئے ہاں پیچہ جہان سارے اندر مٹیہ صلاح بچان لگے
مولا علی دے ہو دربار حاضر اورک حال فریاد سنان لگے
شاہنشاہِ دو عالم دے تیس ویرن سیں نالِ تعظیم جہان لگے
سنو عرض طفیلِ حسنین جوڑی گلیں پڑے پا کر لان لگے
ساڈی اک لڑکی نامی نام لیلی اچھن ظلم دے سر طوفان لگے

تنگ لیلی دے خوش پروار پکیے غیرت نثر تم تھیں منہ چھپان لگے
دھیر موڑیلے مجنوں نہیں مڑا ہوں باغ ناموس ویران لگے
یا شاہِ ولایت یا اسد اللہ ہتھ جوڑ کے ادب بجان لگے
تسی تاج ہو سیدہ فاطمہ دے نام لیں دیاں ہوں فریان لگے
قیس ابن عامر المشہور مجنوں ہیں جہد پیریں مرجان لگے

عشق لیلیٰ وچہ قیس ہو گیا مجنوں سچی گل نہ اسیں چھپان لگے
سوں پار ہو گئے دیوانہ اسیں غیروں انت تہان لگے
سجدے کر دئے لیلیٰ دے نام نول بھی فاضی کفر دا بھی فتویٰ لان لگے
بیٹھا سن خدا دی ذات لیلیٰ گل صاحبو کسے مکان لگے
نامے کرو دُعا دوانا قیس کسے سن ہو ردھیان لگے

لیلیٰ لیلیٰ پکار دا بارستی اسیں ممتاں دے بھجان لگے
حدل گزریا عشق جنون اوہدا عقل مند بھی ہون حیران لگے
پورا کافر ہو گئے قیس وحشی ترسن صدق یقین ایمان لگے
ساڈے تنگ ناموں دی بھری بیڑی شاخیر کٹاڑے ان لگے
اسی جیوندے جاگدے موئے ہوئے ان سنجوں لکھوں دھن مکان لگے

کرد حکم تے پکڑ کے قتل کرے دھک درد سب کرن بیان لگے
دائم مرجہا مرتضیٰ علی مولائسن کے حق بحق فرمان لگے

شہنشاہ ولایت دی ہدایت

لائے بھاگ سرکار رسول اکرم اللہ پاک دے سب پیاریاں نول
جڑے ہو شوچہ الیساں کرن گلاں سوں مارے انہاں ہتیاریاں نول
عقل ہوش تے روا تعدیر دینی فتوے کرن کی اثر آواریاں نول
لَا تَقْرَبُ الصَّلَاةَ اَنْتُمْ سُكْرًا سَكْرًا سُنْتَ فَرْصُ مَعَارِیَاں نول
نیکی بدی قیس گزریا دیوانہ پیامان دا دیدنظاریاں نول

مجنوں لیلیٰ دے عشق وچہ دیوانہ کی اکھئے عقل سہاریاں نول
مستی وچہ ہے کفر ایمان کامل محرم جان دے فقر اشراریاں نول
جے اوہ لیلیٰ نول بدی ذات اکھئے کی اکھئے ہو دیکھیں یاریاں نول
صاحب حال نول حال تے رہن دیو کھو سانبھ کے صبر سہاریاں نول
دائم ماریاں بھی عاشق نہیں مردے اوے موت نہ عشق ماریاں نول

فریادیاں دی گوگول

ہے تے عقل شعور قیس دور مجنوں پر اس حال اٹھڑی پھری ہوئی اے
نال بندستنے دے لاسٹھا شیخ ہواں دی شیخی بھی پھری ہوئی اے
جھڈ بھل کد خراب کیتا ساڈے نال تے جگ تے بڑی ہوئی اے

اسیں بالٹھکے ناہیں مول نکلی خبرے جند کتھے اوہدی اڑی ہوئی اے
اوتھے عقل تریاق دا اثر کیا جتھے عشق دی ناگنی ٹری ہوئی اے
ایسے لکھدا شعر زبان عربی اوہدی طبع کوئی فکری ٹری ہوئی اے

قلم لکھ نہ سکدی گھڑی اندر اک ترٹ جانڈی جی گھڑی ہوئی اے
 سر پیر تائیں مجنوں زری حیرت مند دھوپہ جیوں مورقی گھڑی ہوئی اے
 کافر کا فر پکار کے کٹافٹیاں نے سو سو فتویاں تے ہر جڑی ہوئی ہے
 بھکھ ننگے امار یا پھرے ننگا آتے گودڑی پاڑی پڑی ہوئی اے
 پنجر پنجر اکھو کھلا ہڈیاں داوجی لاش نول امر دی کردی ہوئی اے
 اغنوں تاراں ذوالجمنوں مجنوں کھیتی عقل تے ہوش دی اڑی ہوئی اے
 لگے پتہ ناہیں خبرے ساہ کٹرے روح کا ہی کانی صفہ وٹسی ہوئی اے
 دآم تختہ زمین دا پٹ کے تے بیلی آپ چکار تے پڑھی ہوئی اے

حق دی بیلی

والہ لا الہ الا اللہ بیلی آپ ایہ جھوک دسائی ہوئی اے
 حسن عشق جلوے الف مسیم صورت نال ذات دے ات طائی ہوئی اے
 فَاَيْنَمَا تُوْكَفُّوْا ثُمَّ وُجْهَ اللّٰهِ ذَرَّوْا وَجْهَ حُبِّی ہوئی اے
 الحمد للہ تے معاذ اللہ طوطے والدی ختم پڑھائی ہوئی اے
 اوہناں رب دی ذات پہچان لئی اے جنہاں پہچان لئی ہوئی اے
 داتگ دایاں بھج گئے کئی دانے بھی عشق بھٹھیا کے تائی ہوئی اے
 سیلاں چپکے مجنوں دے آئینے سینے لیلیاں لے لائی ہوئی اے
 بیلی اٹھدی ذات برت کھلی دید بانے عید منائی ہوئی اے
 اللہ آپ بیلی اللہ دایاں اللہ دایاں رمز سکھائی ہوئی اے
 دآم دیکھ لے مجنوں دے دپ اندر لیلی نجد پار تے آئی ہوئی اے

رُیائی

تینوں نجدیا احولا دودن اللہ دایاں تھیں اللہ دکھ ناہیں !
 جھڑی اکھ تھیں دیکھ دے ولی اللہ تیرے کول اود اٹھیاں اکھ ناہیں
 حرف حرف وچول معنی بھالے تے حرف اُندے تے حرف لکھ ناہیں
 بھاویں لکھ کتاباں نول چپے جائیں مرشد باجھ دآم حاصل لکھ ناہیں

۱۸ رمضان المبارک ۱۴۳۶ھ واسو، بوقت نیم روز - دآم

مجنوں تے شکاری

پھڑپھڑاہن اک کسے شکار تے نہ بھاپی دچہ تقدیر بھسا دتا
 ذرا بار شکار دکھلے سہی نیرے ہوصیا د کھا دتا
 اہے بن بچین نے بن لیلیٰ سرہرہ دچہ بنیاں قدرت پا دتا
 آیا تہیں شکار یا ترس نبیوں ابہ کی ہیں تے ظلم کما دتا
 اوسے دقت یا قوت دا اک گنگن مجنوں باز دواں لہ بھڑا دتا
 کدوں فال اندھیرے دچہ بھٹس دیو سال دجنہاں جگا دتا

مجنوں تکیاں ماریا صد اچا لیلیٰ لیلیٰ دا شور مچا دتا
 سر پیرنگ دچہ دکھلا مجنوں انت ادب تھیں پس جھکا دتا
 میری لیلیٰ دے نور دا تول جلوہ پیر چم کے نیر وگا دتا
 اصلی وطن پر وار تھیں ہائے توبہ کر مرگ غریب جدا دتا
 گیا بار قدیم نول مار چنگی قسیری یار آزاد کرا دتا
 دامن کینا شکار شکارے نول عاشق حق دا جال دچھا دتا

مجنوں دا عجیب فیصلہ

جھگڑا پیاسی جدلی خلافتاں دا اندر معاویہ تے مرضی پیارے
 شرق غرب تائیں خبراں پہنچ گیاں سلگئی عرب دچہ کوک کہا پیارے
 مجنوں کو لول انصاف کران لگے کہ حق خلافت بنا پیارے
 کدی ونگ پانی دے سے اگ بلدی کدی پانی بھی دے جلا پیارے
 ذرا فیصلہ لیں داسنی جاؤ میرا عشق اے بے ریا پیارے
 سن کے کہن لگے مرجھا مجنوں کیتا مضبی فرض دا پیارے

ایدھر بنو امیہ نے زور لائے اودھر ہاشمی ماہ لقا پیارے
 اکدن چلے چلے الفقا آئے نجد پہاڑے دا پیارے
 مجنوں کہیا ایہ کم سیاندا میرا ہور جہیا کچھ سمجھا پیارے
 بھڑی گل میرے گل پئی ہوئی اے دیاں حقدی گل سنا پیارے
 کہ کے چپے تاج خلافتاں دا میری لیلیٰ نول ہو پنا پیارے
 بھیا لیلیٰ نول من خدا دامن جیم جڈا نقطہ اُتے پا پیارے

اے اگر جدا کا نقطہ یعنی جیم کا اوپر ڈالا جائے، تو جیم سے خابن کہ خدا ہو جاتا ہے۔ اسی طرح مرد فقیر
 ہستی سے فنا ہو کر بقا ہو جاتا ہے۔ قطرہ دریا میں مل کر دریا کہلاتا ہے۔
 کیوں جز کو ناز نہ ہو گل پر ہے جڑ ہی تو منظر گل دامن : یہ قطرے ہیں دریا کے پھر دریا میں ملائے جاتے ہیں

نجد منزل

پڑھ کے نجد منزل پڑھ دو نجد منزل منزل چہ ہے منزل مقصود لیلیٰ میں محدود تے لامحدود ایں تول کر محدودوں لامحدود لیلیٰ تیرا عبد عابد شب بیدار مجنوں ذات بابرکات معبود لیلیٰ ہر رنگ تے روپ اے روپ تیرا مومن گہر تر ما، یہود لیلیٰ انا انت دے جان گئے اڈھیھے لگ گئی آگ بارود لیلیٰ	تیری یاد فریاد فریاد تیری ناہیں یاد زیاں تے سود لیلیٰ تیرے عشق دی ہوئی تکبیر وارد کدوں ہو وہی تیرا ورد لیلیٰ باوجود وجود شہود سیدی تینوں سمجھیا بے وجود لیلیٰ میں نابود فناہ قیود اندر تول آزاد باقی ہست و بود لیلیٰ ہیں میں کہتے تول تول دامن خست باغ فلاح بہود لیلیٰ
---	--

مجنوں دی محفل

چیتے شیر بگیاڑتے ہرن پاہر سارے آجاندے مجنوں کوں راتیں کھول درد داسد بازار مجنوں ہو دے سودا دا تول راتیں اپنا آپ مالک آپ پورا پاتے بوجہ نہ تہا بندے کھول راتیں مجنوں بادشاہ سخی دیوانیاں دکھاں منگتے بھرن کچھول راتیں دلکش مدح جبین محراب کدے حجر شجر سجدے ڈول ڈول راتیں	گھبرا مار کے تے اس پس ادبول جانے بیٹھ خاموش ڈول راتیں تارے صبح تک تڑپتے ہن تھر ہر جیسے بندہ جد بولدا بول راتیں سخت تھپڑاں تول ہونڈے عطار دی دین نجد تے عشق دھول راتیں سکے زلفت دے منقبت اللہ اللہ بارے فانی کسی انجھول راتیں حرف حرف دامن معنی ذات مومن شیعہ کافی دے صفحہ پھول راتیں
---	--

مجنوں نال شاہ نوافل دی ملاقات

نوافل شاہ عربی تائیں ترس آیا روند اوکھیں سو دچہ بار مجنوں لیلیٰ لیلیٰ پکارا بار اندر بار ہو کے بار بار مجنوں ہو پاؤنگ کرنگ ملنگ وستی رنگ رنگ پر وار دسار مجنوں	اکھے ساتھیانوں اتھے مٹھ جواؤ ذرا دیکھ لیتے خاشق زار مجنوں روندا بوٹ دابوٹ لنگوٹ کدے ہائے ملے بانہہ وں لار مجنوں کدی لیلیٰ کدی لیلیٰ کدے لیلیٰ لیلیٰ لگا تار مجنوں
--	---

پڑھ کے درد دیوار و چہ دار فانی منگے پیادیدار دلدار محبوں
آکھے جان میری سیلی آگئی اے کیتا دھیر تیرا رتقار محبوں
تینوں کے دیساں سیلی سچ منیں کر صبر من بے قرار محبوں
نوفل پیش مڑ کھول دیوان اپنا لگا اپنے پر صحن اشعار محبوں

کیا استقام علیکم شاہ نوفل نہیں صرف تکیا ست خمار محبوں
نوفل آکھیا میں ہاں شاہ نوفل ذرا مستیوں ہو ہشیار محبوں
من کے سیلی دے ملن دی گل مٹھی کرن ناچ لگا مستوار محبوں
أنا قیس محبوں فی العشق لیلی الحزین فی اللیل النہار محبوں

نوفل آکھیا مرجع عاشقا و سراپا توں رزا پیار محبوں
سیلی سیل دیساں شاہد رب دائم توڑ پھاڑ ساں قول اقرار محبوں

نوفل دا خط سیلی دے باپ دل

اللہ پاک دی حمد سبحان اللہ شانال اچیاں ہی مختار دیاں
سو سو ادب ادب سلام ہو دی پاویں حتمال ب غفار دیاں
پیا نجد پیار قفس گزرداں سُنیاں شور شاں حال پچار دیاں
عاشق مجلس نامی المشہور محبوں نگال حسرتے زوے دکھیا دیاں
سیلی بیٹی دا اوسنوں بخش ناظر الجال کھچے عاشق زار دیاں
آخر کار ایہ پتیاں خاک دیاں کفنی بہن کے گور سدھار دیاں
نہیں تے ہو مسکین داک چارہ عرضاں میں کنگال ہمار دیاں
نہیں تے کوں کاہنگ ننگ آخروں دھماں عرب چہ پیری تلوار دیاں

دھماں جگ اندر پیاں پوہیں پاپیاں چار بار اصحاب کبار دیاں
اں تختیں بعد باشیخ امیر سرور عرضاں میراں سُنیں پیار دیاں
اللہ جاندا فی مینوں کھا گیاں دردناک آہیں بے قرار دیاں
آپ جانتا ایل تیر شہر دے واقف خفقاں پار اور زار دیاں
اوپر نال میں قول اقرار کیتے شرمال رکھ لے قول اقرار دیاں
جاندی جان غریبی لکھ لے توں دھن عزتاں راج دربار دیاں
کریں بھلے دی گل تے بھلا ہو سی چھٹ خفیاں عذر انکار دیاں
جڈل جوڑے ٹٹیاں دلاں تائیں وسن ستمناں ذات ستار دیاں

خط و اچیا جڈل امیر سرور سرکاں کھتیاں سوچ و چار دیاں !
دونوں صحتاں سامنے بہن دائم نظراں پیار دیاں تیغیاں مار دیاں

سلی دے باپ اشاہ نفل نول جواب

تیرا خدا ہو دے ہو کی اکھاں اک لائی اسکیاں کائیاں نول
ذرا آپ انصاف دے نال تو دھیاں دیوندا کون دیوانیاں نول
جھٹا ہونہ جھٹے دے لگ پچھتیت بیچ کے نفل دگائیاں نول
ایویں بلجھ قصور فتور پاپاں روانہیں ایہ عاقلان دانیان نول
بھڑے ہون چنگے تنگی ہو جھوٹے کدی بُرا نہ کہن زبناں نول
وحشی قس مخبوط الحواس مجنوں مٹیہا بنجھ مجبول نشانیاں نول
اونوں دھکیاں کنپ سر پر جاندا جھڑے ساہ اکال کے کائیاں نول
ہوندے نہ وردہ دم ڈرے رب کو لول ناہیں دیوئے دستانیاں نول

اے سلطان نفل تیری خیر ہو دے رنگ لگنی محل شہانیاں نول
جیکوئی گل ہوندی میں خود آبلدا شاہا چھڈ کے عذر بہانیاں نول
شعلے جنگ چمکا کے سارو غیر مند عربی پروانیاں نول
ماتم کردہ بنانہ شہرا پناہیں عیش دے گیت ترانیاں نول
ایویں سر بوجہ کسیرہ پواناہیں زلفیں پیرے فکر دے شانیاں نول
ہو دے جہاں برانیاں وچہ نیکی توڑ چاٹریئے انہاں برانیاں نول
رہن محبوبت ویرانید اغول نانگہ کی جاندا سہراں کائیاں نول
اُپر گئے اُپر گئے سنگ ل کے ایویں کیوں اجارناہیں خانیاں نول

نفل دی چڑھائی

نالے اکھدا بُرا افسوس مینوں اوس سپر غفلت گئی آئی کیتی
انوں مانجدا رہیا زبان تاپیں وچوں قلب دی نہیں صفائی کیتی
نال رہے اوسدی ساہجہ کڑی سبکد مال نہ جس بھلیائی کیتی
راضی اوس نے نہیں خدا ہوندا راضی جس نہ اوہدی خدائی کیتی
ایہی مجنوں دی خاص امان توڑوں سبکد عشق نے جیک رسوائی کیتی
روزدا جنگلیں وچکھ کے ترس آئی اچھی کوک غریب دوانی کیتی
دائم خیر نہ انہاندی اپنی بھی بھگی جہاں ہمیش پرانی کیتی

جہی گئی نہ گل جواب پڑھکے نفل جوی جوان چڑھائی کیتی
میرے خط تے اوس نہ عمل کیتا زری طوطیاں وانگ پڑھائی کیتی
ہیسی حق نکھیر دا حق باطل اوس مول نہ حق ادا ئی کیتی
فضل باجھ کوئی واہ نہ صلح دسی اکھلاں ٹھپیان جدول ائی کیتی
نیکی کھدا اگتے ڈال پانی ہتھوں مار کے پھونک سوائی کیتی
کڈل سپیدا اوہ مقصود منزل جہدی کسے ناہیں راہنمائی کیتی
اونہاں ظالماں کدی نہ سکھ حاصل دونہ دلا نوچہ جہاں جدائی کیتی

ماری مست مجاندے ماری باندی کا فرموتے ایمان نول گال دکھو
مجنوں لیلی اک پلک نہ رکھ سکدا پنہاں جھولیوں اید سوال دکھو

عالی مرتبے سچیاں عاشقندے دیکھو قرنی آویں بلال دکھو
مست ٹور کی کسیدی دیکھو دے مو داکم اپنے عمل دی حال دکھو

صلح ہوندے ہی مجنوں خدے

ہیٹھاں اتاں سدھی ٹھپی جنگی مندی نیکی بدی انسان چھپا دے
سچ مچ دیوانے دے لگ کچھے کی فائدہ من مران دے
مجنوں کدوں آبادیاں کرن جوگا تنبو پیا سوداے تاند دے
لیلا لاثانی مجنوں دیوانہ ثانی مول نہ لیلی دی شانداے
ایدھ قسے اپنے فوج بری پھڑیا راہ جنگل بیابان دے
اویا نجد چوٹی اویا درد جوٹی لوٹی ہجر دی سماں فغان دے
پتھر مار متھے آکھے مزہ ایو متھانال پہاڑ دے لان دے
ایو حشر میدان جہان تو یہ ایتھے کی کوئی کسے نول جاند دے

نول شاہ بھلیڑی سوچ کر کے واقعت ہو یا نوان ایمان دے
سب سنگیاں ساتھیاں کہیا نالے یا شاہ ایدہ نقصان دے
اوس کسینوں سکھ دکھا دناں کی جہڑا خاص دشمن اپنی جان دے
انت صلح کر کے سر نال نول چلا گیا موہری کاروان دے
ناہیں لکھ مرض نول اثر ہو یا لکھ رنگاں گیا لقمہ دے
اویا رات کالی کالی زلف دالی عالم ہو داس سنسان دے
اندے گئے لیلی لیکے دین دالے چتیا رہیا نہ عہد پیمان دے
اتھڑ نال سکندے حد کیتی پی کے تہ نہ رہیا پلان دے

میرا کوئی نہ اوس بن ہو دردی اکو آسرا رب رحمان دے
جس فرش زمین و چھا داکم اُتے تانیاں چھتر اسمان دے

مجنوں د فراق و چہرہ لیلی دی زاری

سیو تاج سرک اچی شان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
پکے صدق لقین ایمان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
پلک جھلک اندر اول جان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

بستی وارٹاں بیابان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
اڑیو اپنے نام نشان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے
تھر کھلے پھل برسان دالے ساہن آئے بھی تے فیر چلے بھی گئے

عربی تنوئی اتے دیوان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 لاکے یا بیاں توڑنجان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 مجنوں جہان ان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 حسن غنجدی صوم دھما لے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 نیتیں اشک دیا چلان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 آئے یلین مرنہ لیجان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 میری اجڑی جھوک سان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 اکھیں اکھیاں چہلان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 میرے سترے بھاگ جگان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

روہن دان ہسان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 سرتے بھالٹے بھارا ٹھانوالے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 لیلیٰ لیلیٰ داورد پکان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 درد بھری اک چان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 سبد عمر دے اعد پان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 مٹی گئی گیان دھیان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 چیتے شیر نگھیار کھڈان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 دل دے دھپہ ٹکان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 غن اتر دے تارو جان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

فی انفسکم فرمان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے
 دامن لاکھان مکان والے ساجن آئے بھی فیر چلے بھی گئے

فریاد سیلی

جیکر دل بھرے کوئی دور نامیں ہوں دور پار یا دوریاں وے
 راہی عشق دے واروڑے جانے گلین کفنیال تے ہر پھر یاں وے
 تیری بار دلول آوے دامن ہوں جنگلیں بیریاں بوریان وے
 ہن بھید لکایاں لکدا نہیں ہویاں پس بدیں شہو یاں وے
 دنیا ظلم مزار دے پے چسکے کئی گیان بھونک کنویریاں وے
 مٹی لے کامٹی دابت جہدم اکھڑوچ دیاں گایاں دھویریاں وے

سکھ دکھ اندر گنج رنج اندر خیراں دتیاں محرمال پوریاں وے
 سگری آل محرمال دیا بھگن پھکیاں کھیت انگوریاں وے
 جاؤ نجد نول گھن پیغام میرا پاواں گٹ کبوترال چویریاں وے
 دنیا دار درگاہ تھیں گے دھکے پامال عاشقان خاص منظوریاں وے
 بیڑی نیک اعمال دی چڑھی بنے شوہ ڈبیاں کنز کردریاں وے
 مردے مر کے بھی نہیں شہید عاشق پائیاں جہان جابھویریاں وے

گل کرنا بھی نہیں توجہ نہیں میرا بے شعوریاں دے
دور ہو جانے ٹھنڈے ٹھارہ دل تیرا سینا نوچتا دریاں دے
رستم روح پیٹیاں موت دے پاں پھر نہاں سا اندیاں اُردیاں دے

پتلا آدم دا اوپری شے کوئی سجدہ کیتے فرشتاں نریاں دے
خون میں اپناں کھاں عاشق ناہیں بھالے نہ کرندو ریاں دے
توں میں ذات اکو کوں بھید کھولاں دَآم وَانگے ڈھیر محبوباں دے

سلی دا سہیلیاں اگے رون دھون

کسی اکھیاں دی بڑی ڈب گئی اندی سچاں بات دن دن سیتو
نوکرانیاں عشق سرکار دیاں پانی ہو نہا ریاں بھرن سیتو
ہیریں پاندیاں نے نور نور چھالے سر سرج نہ دیندیاں دھرن سیتو
چڑھے نشے ٹیڑھا نہ بناؤں لکھ یاد ناہیں جیون مرن سیتو

نی میں کی اکھاں ایہ بھی سچیاں بال سن تے ہو رکی کرن سیتو
موت جو گیاں آپ مہاریاں نے فی ایہ تو تھیں بھی ناہیں دن سیتو
اکو مار چنگی عرشوں پار جادوں کون ختن تانا دے مرن سیتو
دَآم بادشاہ سارے جو دریاں بچہ شیر دی کھکیاں چرن سیتو

اکھیاں

اساں اکھیاں اکھیاں پہ اکھیاں دس پہ دل دے دل پذیر اکھیں
بہرست انگشت اشارے ٹکڑے کر دیاں بد میں اکھیں
شاہی تاج فقیرنوں بخش دیوں بادشاہوں کرن فقیر اکھیں
سدھے کس کے شرکال دتیر قاتل ہو پار پہاڑاں چیر اکھیں
کاتب اکھیں تحریر تقدیر دیاں بدل دسین تقدیر تحریر اکھیں
خونی اکھیاں گزر کے اکھیاں تھیں کھاؤں جگر بیرے چیر چیر اکھیں
ازل ابد اکھیں خفی جلی اکھیں میں اول اکھیں تے اخیر اکھیں
نور نور تکیندیاں دوزیرے نور ذات دے تھیں ستیر اکھیں

جھڑا و بکھڑا آپ دسدائے اویدی لیندیاں کچھ تصویر اکھیں
جوں دل دے اڑ پو دل ورثہ میں اکھیں دی خاص جاگیر اکھیں
راہتا اکھیں پشوا اکھیں مرشد پر اکھیں دستگیر اکھیں
ولی قطب چہر زلف نہ بختیر تڑپن کرن عورت ابدل اسیر اکھیں
تارے چن سورج نہیر تجم کوکب نکتنے خال دی کرن تفسیر اکھیں
رتے عاشقاں میں شہاد تاندے پھر جندیاں چھری تیر اکھیں
ہو کے موم ویدہ جان پہاڑ جڈل ادھی بات دگانڈیاں نہیر اکھیں
سُفنے لٹ نہ بجانوں دنگ یوسف سن خواب دی کھول تیر اکھیں

لؤلؤ اندر لؤلؤ تول تارو بجے رچ جانداں وچہ سر پر اکھیں

ملک چہ میان وجود بھی داتم پیندیاں خون شمشیر اکھیں

سہیلیاں دیاں گلاں

ہو بن حسن تیرا عالتاب روشن پئی رونہ ہو بتیاب سہیلی
اپنا آپ دیوانہ اچھونک بیٹھاپی کے عشق دی اک شراب سہیلی
عقل چہ صواب بھی عیب ہوندا سنی وچہ گناہ صواب سہیلی
جے اوہ انج بھی کہے تے کہہ سکدا اللہ پاکدی پاک جناب سہیلی
اوہا لڑا عجیب و غریب قصہ جو کچھ ہوئی غریبہ باب سہیلی
چاہرس تو رپریت مسیت والی کرم کہے گارب الہ باب سہیلی
ایسے قدر کرے اپنے عاشقانہی کچھ چھپے چھل گلاب سہیلی
اکو کوکدے تے اکو منگدینے اکو وکھدے بے حجاب سہیلی
بقیہ لاجار دبار باجھوں رہن تڑپدے مثل سیاب سہیلی

مجنوں جنکلیں ہونفیر پھر داتیرے واسطے خانہ خراب سہیلی
پیا کرے تلا وٹاں پہرا تھے تینوں سمجھ کے ام الکتاب سہیلی
اوہنوں جگہ تینوں جن آکھے بھاویں پیا آکھے آفتاب سہیلی
اوہا الہ سوال جواب ایہو لا جواب سہیلی لا جواب سہیلی
آپ جانی ایں جس ساڑیے گیا سنج تے بھج کباب سہیلی
زیر وجم دی گت دست رکھیں اہدے پاردا اچھیر باب سہیلی
سجڑک تیاں ڈب دریا جانڈے رٹل پیاں سٹ باب سہیلی
سکھ وچہ بہشت عاشقانوں ناں کوئی دوزخا نوچہ عذاب سہیلی
جھولی داتم دیوانیدی ہریں لطفوں فیض بخش تول فیض باب سہیلی

سہیلی دی نازک کلامی

جے اوہ گیا اُڑ میں بھی گئی اُڑ جے اوہ وسدے میں بھی گئی
میں تیس اوں دے وپ اندر اندر جنکلاں دودی نسی آں
لگن پرست کے اپنے چہ سیتے جدوں تیرنگہ دے کستی آں

جے اوہ رونڈاے میں بھی سوئی آں جے اوہ سہاے میں بھی سہی آں
شیشہ اپنے آپ داکھ لگے دل اپنا آپ پئی کھستی آں
میں اک میسرکارنی ہاں ایسی آپ اپنی بھائی وچہ سہی آں

لے زیر دہم - موسیقی نوازوں کی اصطلاح میں ان آوازوں کا نام ہے جو طبلہ بجاتے وقت نیچے اور اوپر والی آواز ہوتی ہے۔ یعنی نیچے اوپر۔

لے سیاب - پارہ - اس کی تشبیہ عشاق کی بے نزاری سے دی جاتی ہے۔

زلف باجھ نہ کوئی تریاق اوہا جنہوں نے لفظ ناک تھیں دسنی آں
دیکھے کون مجنوں اپنے باجھ مجنوں دائم نگہ نہ کسینوں دسنی آں

سپاں دیاں گلاں

پھتے شیر بر لیکے شہر آریا درمی بازی غازی شیر مجنوں
کشت وصل انگوریاں پیالے منجوں اکھیاں تھیں کیر کیر مجنوں
تیرے نال دی جے لیلی ہوزا میں لیا ماں نہ جی فربس مجنوں
صدقے نویں جوانی دی شام ہو گئی گھر نکلیا صبح سویر مجنوں

پھیرے اکھیاں فیر فیر آوے سیکے عشق والے بیر پھیر مجنوں
آہ دی نال کھلار دوپہر ویلے پاوے کالڑی ات اندھیر مجنوں
تیرے شہر دے ظالم لوک ٹائے پتھر مار دے نے گھیر گھیر مجنوں
شد مد چھڈ تیرے پیش موہنے لئی دائم انگہ بازوں نے مجنوں

بیمار لیلی دے نرے

جاؤ جاؤ لہجہ طرے چلیاں موہنیوں یاروں نبض دکھان دیو
ہٹو بدلو دیدی عبد مازاں دیکھن ذرا ماہ کو بہ تان دیو
سدو یاروں ربا واسطہ جے گلاں آخری سنن سنان دیو
لیلی غشی وچہ کہے عجیب گلاں اتھے غول جھانہ پان دیو
کدی اکھدی کیوں نہیں کوک سدا میںوں اٹھ کے آپ بلان دیو
اکھو منگتیو جھولیاں بھر داکے میںوں آپ نیاز در تان دیو
چپ کر کے سبجے تے رہے سستی کوئی سخن نہ موہنوں الان دیو

کشتہ سجان میری پاؤں بھٹکے کشتہ زہوناں مرجان مر جان دیو
انگہ لبال تے جان سہیل دیو میری لاش اُتے پردہ تان دیو
مجنوں ننگ نہنگ ملنگ تائیں میری قبر اُتے جھنڈا لان دیو
کدی اکھدی سدا یار سائیں میرے سرتے رکھ قرآن دیو
کدی اکھدی جھاگ سھاگ ملیا نارال نذر نیاز پکان دیو
دارو دسدے رہے حکما سارے امنوں شربت خناس چا دیو
اکھوں اٹھ جاؤ پیا و شوزا میں کراہیں دابند مکان دیو

عشق کو کیا پائے شفا کامل جسکے جان اندر بیا بان دیو
دائم مشکل کشادی کرے زیارت سبھے خشکالاں موہن آسان دیو

لیلیٰ دانشقا پاناں

لیلیٰ اُبت د اُبت اندھیر خانہ پیار وچ دا بھی دیوا جگدائے
طب الہری پھولِ تشنیں کدے وڈا شرم لقمانی پگدائے
اودھر مجنوں دا نجد پہاڑ تے خون چل گیا اوسے رگ دائے
پیا جگ سارے جگمگ کر دا جہڑا آپ خالق سارے جگدائے
دائم پھیر سرستہ انجانیاں نوں عشق ٹھگ ساہ کے ٹھگدائے

سر پھیر کے نیم حکیم اکھن تپہ مرض دا کچھ نہ لگدائے
پہر پہر پھولِ نبض بولدی اے شعلہ اکھیوں نکلا اگدائے
کیا ہفت اندام دا فصد اورک پیالال فہار ڈاؤ گدائے
ہوئی طالب مطلوب دی اک منزل تچا سنگ جیل مندری نگدائے
دھول دجگے پانی شفا لیلیٰ رہیا شرفِ طبیبانہ بھگدائے

لیلیٰ دانیا زونڈناں

آئے کپڑ پچول ملنگ دے تے ٹھوٹھا مجنوں بھی چک لیا ئیائے
لیلیٰ ناز دیناں نیاز دیندی لین وایاں شکر بجائیائے
جڈل مجنوں ستانے دی آئی داری ٹھوٹھا ڈاہیائے سین کائیائے
بہکے ٹھیکری ٹھیکری لگا جوڑن اکھر رب سبب بنائیائے
ایسے لیلیٰ دا کملیا مان کر نائیں رو رو غم تھیں چم سکائیائے
سرست بیٹھا مستوار مجنوں اکول کوئی نہ حرف الا ئیائے
وے تسی کون ہونڈ طعنے لان والے میر مجنوں نوں کیوں شرمائیائے
ایہ نیازا ہدی ایہ نیازا والا فیر لین نیاز کیوں آئیائے

اک وز نیازا پکا لیلیٰ ہو کا شہرے وچہ پھرایائے
آئیائیں نیاز نیاز سنگن سیں نال اسیں نوائیائے
کا سے کل فقیر اندے بھرے لیلیٰ اُفلا تنہ نوں خوب نہجائیائے
پڑھیا لیلیٰ نوں نکدیاں غصیب لیا ٹھوٹھا مجنوں دا بھن گوائیائے
واہ او مجنوں ملنگا ایہ ہوئی خاطر طعنے سب فیرال نے لائیائے
تیری لیلیٰ تے ساڈے بھرے کا سے تیرا سکھال بھی توڑ دجائیائے
لیلیٰ سب گلاں ادھے ہی سدی انت بول جواب سنائیائے
اپہ بھنبیاں تساندے بھرے کا سے تیرا کھال راز نہ پائیائے

ہو کے میرا کیوں منگتیاں سنگ ریا ٹھوٹھا غیر توں بھن وگائیائے
میں اہدی ایہ میرا محبوب دائم گھٹ کا بچے نال لگائیائے

مجنوں دیاں گلاں

میرے مٹے امید دھیت اُتے دے کرم دی پئی بڑیا لیلی	سینے لاکے اچ جُحان اللہ کا سُٹ یا آبجیات لیلی
میرا ذکر لیلی میرا فکر لیلی میرا دل لیلی میری رات لیلی	کائنات ابھو میرا عشق دے ساری دس دے کائنات لیلی
تیرے حندی سدا آباد شاہی کیوں نہ یوں غریبی دات لیلی	میں ہن چلیا دقت ٹھہر نیا دوتی کھلے ہوئے لاکے گھات لیلی
چھپ لک میں مٹھیاں باغ تیرے کریں آؤ تھکے ملاقات لیلی	مناں سمجھ دیو اڑانہ آویں نام رہدائی پاویں جھات لیلی
نہیں تے وچہ شعرال شہر کرسی تیرے لکھ سرکات سکناں لیلی	واقف حال میرا دآئم وچہ اسوہ بٹھا لیکے قلم دوات لیلی

مجنوں دیاں باغ وچہ دیکیاں

چھپ لک بیٹھا عاشق زار مجنوں مل جھنڈیاں لیلی دباغ دیاں	کلی کلی گل گل پات پات رُشن ناں نکلیاں عشق تراغ دیاں
لیلی نہیں آئی درد کدے شاید ملیاں ساعاں نہیں فریغ دیاں	رُتن روز گزرتے آشنہ تن عراں سینے حسرتاں قتل ایام دیاں
ہر نفس نوں نکدیاں بھونکتے اکھیں تھکے استوا سرخ دیاں	لیلی کندی ہو ونگی توں چرخہ بھریاں چرخیاں میرا دماغ دیاں
آہیں نوٹ بھینچتیاں فرض ساڈا پٹال سرپ ملی بلاغ دیاں	نیرے باجھ لیلی میریاں ہن ویری و نوب صوتاں باغ تے لانغ دیاں
اچن چیت مڈیاں مجنوں شہنشاہ چوں کلاں شمشال اکس کلاغ دیاں	دائم پیا دیا اڑا کرے گلاں ویکھ کایاں سنگتاں زراغ دیاں

مجنوں دے زراغ نال جھیرے

کھاواں کایا کاناں کیوں کھیں پئی دھار کی گبائی ہو کاناں	زنگی زنگی نازی ہندی کون ملوں ناں پاشورا ک پلک کھو کاناں
روٹیوں کدی اڈیکے چرہ آنگ سیر وچہ کٹیجے کھدائی ہو کاناں	کدیر غریب مسافر او خون بدن جنیں گبائی چو کاناں
بے تول ہیں جھشی میں بھی دیوانہ دل کے لہے دیوانہ دے کاناں	کدے زراغ نہیں دلائے زراغ جانے دے کدے لکھیاں دھو کاناں

تھول کوں ناریں آجایا رکے لئے ہنچوں دے ہار پر نکالوں
دونوں کالے ہاں مٹی لیس والے کتھے چین دچند دی لوکاں
بنال سا جاناں سخن جہاں قلم سخن تال ٹھکڑے ٹھوکانوں

یاس اتال اتال یاتوں آتھل گل لگ دھنوں لے سوکھناں
پاپا کوک کماں کماں پی پی وت کریں نہیں ڈوڈو کاناں
اڈ پڑ جاناں مجھوں کو کدائی اڈ جاناں اورک اوکانوں

لسلی مجنوں دی ملاقات

گلاں پیاں تے کلیاں غنچیاں تے موتی شبنم دے شبت بسا گئی اے
ذات شام دی روم روم ہنکے روم شام لوں شام ملا گئی اے
شرب نگر دے شاہ دی نگہ کو فرش عرش دے سیر کر گئی اے
مشراب رندوں تیری شراب ظالم بانگ ملے یاں نشہ چڑھا گئی اے
سوہنا ہار سنگار سنوار لیلی باغ باغ بھکے باغ اگئی اے
مرحبا لیلی مرعبا لیلی پے چین وچہ کوک کہا گئی اے
میری تیرے پیار دیوچہ لیلی کچھ رندی اے کچھ دبا گئی اے
آئیوں اڈیک اڈیک کے تے اورک آس دی کلی کر ما گئی اے
میرا توں مجنوں تیری میں دالم کبھی ادنیٰ دھرتی مٹا گئی اے

مٹھی صبح دی باد صبا قاصد مشرودہ جانفزا فرما گئی اے
چشم پیرمیشی العارین شمس سلسلے چین وچہ نوہ چمکا گئی اے
مصحف ثنوی دورادبار تائیں باقیال اقبال بنا گئی اے
بھئی اج پڑھیاں ساقی دامن نامہ ہوش نماز ادا گئی اے
جیل ناچ کیتے منتظر مجنوں فطرت تار دیدار کھڑا گئی اے
لیلی اگئی اے لیلی اگئی اے بے رنگوں رنگ لگا گئی اے
مجنوں پے سجد اکھے لے سجد ٹپ ٹپ چین گھیر گئی اے
بے پرواہ تھی بادشاہ لیلی قدرت حسن داناچ پہنا گئی اے
لیلی لا سینے آکھے جی ڈھول تیری گل مستانیاں کھا گئی اے

عارف بازی

گیا پھس منقار گنجشک اندراج شاپاز د زلال نول کی ہویا
پیر پیر تے جانے سن ناچ کر دے پیر نکدیاں نول کی ہویا
اسر نول کرناست کوکد لے خالی پیاں نے گوراں نول کی ہویا

چڑھیاں گدیاں جیوں ہوا اتی یکدم میاں چورال نول کی ہویا
لش گئے سن آپ گئی اے بھلا بچھو کھاں چورال نول کی ہویا
ہیسا بھلا وچہ صبح تک ماہ کامل کدھر گئے چورال نول کی ہویا

دور دور تک جنگل بار مجنوں سیلی تیریاں گولال نل کی ہو یا
دائم چھیل قرآن پے مے پند اچ مولی ہواں نل کی ہو یا

عامردا مجنوں نول گھر لے جاناں

درد مند فرزند دل بند باجھوں درد مند غریب دکھیاں عامر
وجہ پوئیاں لکھا دیکھ دندوں اپرو کچھ لیختہ زار عامر
آخر کار کلڑا دیکھ مجنوں زناں آہ فراق دی مار عامر
باہوں کڑکے تے تخت جگر اپنا گھر میں ٹھم آندا ناں پیار عامر
جی اوریت مسافر انت دیا پایا کو کدائے لگا تار عامر
دوب تار پیالے تار تار کر کے ٹٹے رول تار تار عامر

چپ چاپ مجنوں ہو یا نقش حیرت پیا تپیدا باب سردار عامر
دائم یار جیونکر سروں پار مجنوں اسے طرح ہو یا سروں یار عامر

مال دے جھیرے

مائی کالجے گھٹ قربان ہوندی میری جان مجنوں میری لہجہ مجنوں
حیدر مشکل کشا ہمارے مولاں سجھے مشکلاں ہوں آسان مجنوں
چنہ ہجر مثال بلال حبشی تیرا قلب سلیم سلیمان مجنوں
اگول آکھامیری رکار لیلی لیلی لیلی ہے درد زبان مجنوں
مائی آب طعام رکھ پیش آکھے کھا پی بہ کے دسترخوان مجنوں
کھا دے بچیا لیلی دادا سلائی لیلی نام سُنکے لگا کھان مجنوں

بچہ کدی تے مکھ دکھا دیا کر کیا مل مٹھوں سیا بان مجنوں
صدق وچہ صدیق عثمان گویا عمر عمر دیوانگ جوان مجنوں
اکواریست وار وچہ آوڑے ناں لاریاں میں قربان مجنوں
کھان پن دی بھی تارک ترک لیتی پیا جیوندا آخستہ تان مجنوں
سُن سُن بولیا نہ چپ چاپ لہیا مست اپنے وچہ دھیان مجنوں
ایوکانی مرضی نل کس لگا لقمے کھا دو چار لقمان مجنوں

اچھن خویش برادری آئی مراری ناہیں کسیدی کہے پچھان مجنوں
حسب نسب رنگ نسل تے پامتی چڑھیا اڈ تو حید اسمان مجنوں

کوئی دیر کوئی انجی انجی کو کے کوئی کہے انہوں انہوں مجنوں
بس لا انساب فی الاسلام و آئمہ کے دیا شرح قرآن مجنوں

اکفندی رانی مانی

مجنوں دھنسی اک مائی قلندرانی بیٹھ گئی وچہ پئی کر لاوندی سی
اویسے باندے نول لڑیا سگ بلکہ مویا ترپے نیرگا وندی سی
باندہ نال سی بڑا پیارا و ہاٹو پی چو لڑی ڈال بجا وندی سی
ای اہس تے ہو بے اس اوڑک نوال پنہنجہ عجیب جگا وندی سی
جو کچھ پیا جھولی ادرہ ادرہ تہ اوہنے نال ایہ پک پکا وندی سی

لاش بونے دی اُنے پاپلہ نمٹے نمٹے پئی وین الاوندی سی
 گیا اُسٹ نبامری دا وال سر تھول کھوہ وگاوندی سی
 بوجے بوجے نچا کڈا اوہنول ہنگپین غریبی کھاوندی سی
 اک مرد کر لے تے لکھ نوکر رسا او سٹے گل پی پاوندی سی
 ظلم الدنیائی نار داعم باند بندیل پئی بناوندی سی

فلندراتی اگے بیٹوں کی قریب

مجنوں کو کیا صدی نقل سچی ناہیں کوڑ دا ڈھونگ مسیامانی
 قصہ صادت میں حسہ بھی نہیں لبید اسکو کچھ تو میں جائیں کھامانی
 مینوں کدنے پخنے گاؤنے دے دتے عشق نے ول سکھامانی
 ایسے خاص انخاص اک گل میری ہیرے لیلی دے چل بھامانی
 اچھے سخی دھارے دی صفت کرباں گیت رنگ نگیدے گامانی
 فی البدیہہ فصیح کلام سکے کیوں نہ کہن فاضل مرحبامانی
 نول بھی رنج جہاں میں بھی جج پاساں پایہ دا عین لقامانی
 کرباں ناچ شریک اندے شہر اندر مینوں ککھ نہ شرم سیامانی

ایں مردے گلوں انار سا میرے گلے اندر جلدی پامانی
 بن کے لکھ چھ لوبے لوبے پنجنے دا میرے من چر دکنال چامانی
 ملسی خیر دولت تیری خیر موسیٰ راج تیج پر وار رجا مانی
 باندر بوز نے جان گے نخل تنیوں الیا کراں گاپٹ ادا مانی
 میں مشور ہاں ملک الشعر انجنوں نویں لواں کا شعر بنا مانی
 ڈھیر لگسن ہیریاں موتیاندے جتھے کراں گابول صدا مانی
 اکھیں مہرباں ہور ہر شے تیری گلی گلی بازار چھپرا مانی
 ابھو سیک سینے خاطر اک لیلی گھر و گھری منظور گدا مانی

رساگل میرے گول ہتھ تیرے جو ہیں چاہیں نچا کدڑا مائی!
منہ تے مل شاہی وکھیاں حسن شاہی فوق شوق دی اہورہنا مائی

بھاویں کڈاتے بھاویں چہ چوٹی سوٹی ماراٹھا بٹھا مائی!
دام و انگ قلندری رچھ بنکے لئے اپنا شام منا مائی

مجنوں ارجھ بنناں

اوتھے غلندی جائے نہ پیش جتھے عشق شیر برخونی گجداے
چوداں برس ننگے دیوانہ بنوں پھر دا جننگیں دورد ا بھجداے
نخن ماس کھاپی تروٹے ہڈی نچر نچکھا عشق نہ ا جے بھی رچداے
گھر گھر دی قلندری شان بکھوڑ وروکھ کدائے مل و جداے
ہو کے ننگ دھڑنگ مجنوب حشی پیا کلبا ندے پرے کجداے

نکی بدی تھیں گیلے گزرمجنوں رہیا پتہ نہ جج کو چجداے
رساگل منہ کالکھاں رچھ بنناں نام گالبا شرم تے لجدائے
کلی گلی چوپایاں دیوانگ ڈر داسو ہنا سا ننگ دیوانے نول سجدائے
چینیے چھڑے میڈے جاوے چک ہاں اکھ جج اکبر دیوں جدائے
گور وچہ بھی تڑپدے ہن عاشق دام فیصلہ عشق سن ججداے

نواں تماثہ

سیال گل کیتی لیلی شہر ساڈے اک نواں تماثہ آئیانی
اٹھے رچھ کوئی وکھری قمدائے نال قمتاں رب کھایانی
گلاں و انگ انسان دے کسے لیلی کدی ہسیا کدی کر لایانی
پڑھدا عربی ایات حیوان ناطق سنن والیاں نیر و گایانی
بوجے بوجے دیوار دیوار تائیں اوس چم کے سیس نوایانی
سینے لاندائے گلیا ندے لکھ چن چن بنیں عشق چراغ جگایانی

اک سچھ اک مائی قلندریانی رل کے اوپر رنگ بنایانی
پاؤے پائلاں ناچ اچرج کردا جنہاں وکھیا ہوش گواہیانی
تیر و تیرے داہیرا ہی لے تیرا اوس جس و تیرے پیر پائیانی
انج جا پدائے کسے ملک نوے ری عشق اتر کے لیس وٹایانی
لیلی لالہ لا لہ لا اللہ نال پیار دے مونہل فرمایانی
دور تیرے چبار ول چھکدائے کسے ریک چہ وک سدھایانی

ڈنڈا کتے مار قلندریانی اوہنوں در بدر پنجایانی

لیلی اسن لے اوہدی رباعی دلکش دامن مجنوں جس نام دھرایانی

مجنوں دی عربی رباعی

<p>اَقْبَلْ ذَا الْجِدَارِ وَذَا الْجِدَارِ ہر دیوار دیوار تے اکھ دلدی پایا پھیرا وَلَكِنْ حُبٌّ مَنْ سَكَنَ الدَّيَّارِ ادہ نگری بیت اللہ جتھے سبجال داپے ڈیرا مجنوں عربی</p>	<p>اَقْسُ عَلَى الدَّيَّارِ دِيَارِ لَيْلِي شہر لیلی دے در در تے گزر ہو یا حب میرا وَمَا حُبُّ الدَّيَّارِ شَغَفَنَ قَلْبِي دیوار ال دی حُب نہ دلوچہ لیامندی سب خاطر</p>
--	--

مجنوں دایلی دے وٹھے مجرا

<p>کھٹے شہر دے ہوئے سب نال کڑیاں شوق امنوں بھی ناچ وکھاندائے عاشق سچا نچا مارتاڑی آیا ویلڑا بارمنان دائے مائی مار سوٹا آکھے تھو بھولو وڈا گھر اہیہ سخی سلطان دائے بے پناہ ہجوم دیوچہ عارف عین لیلی دے عین بچا ندائے پچھے ڈور مائی بٹیا خیر مانگو خیر سنگناں کم دھیان دائے لیلی نظر وچہ نظر دا خیر یا عید دید سعید دی مان دائے سد اسکھ و تو سخیو بادشاہ ہو یا بھلا غریب حیوان دائے</p>	<p>وٹھے لیلی دے چھ دے وپ اندر پھیرا پیا عاشق پریشان دائے مائی ڈور پھیر کے کھیل شروع کیتا رچھ کھیل دیاں گھاتاں جان دائے اک دید بڑے سو سو کسے مجرے کوئی شرم نہ نفع نقصان دائے کسے ناچ مجنوں جاچ نال نالے نکلے وڈے نول نظر وچہ چھان دائے سر لیلی دے پیراں تے سٹا وندا چیتا رہیا نہ اتال اٹھان دائے ایسے منگے دے سینے شوق کو صرف لیلی دی نگہ دے اندائے مڑ مڑ کرے لعظیم دیناں سجدے سو سو شکر سرکار احسان دائے</p>
---	--

لیلی نل گوشہ چھم چھم کھلی رووے کیا حال میرے جانی جان دائے
دائم مجنوں کی بھی ادب سلام کر کے پھڑپڑا راہ سدھا بیا بان دائے

عشق منزل

<p>میاں عشق منزل بازی اوپری اے ہڑ مار دینے سونی کدے نے اُپر منبراں یار نہ پائے جھاتی ڈھو عشقی سولوی ڈھکدے نے انہماں عاشقانہی گل دُور سارے گل کیتیاں بھی ساہ کدے نے حالی مرد عالی قالی نرغے خالی کچے پھل رہندے غلطے کدے نے دائم انہماں اگے ملک جھکدے بنے ہڑے اک مولا اگے جھکدے نے</p>	<p>بہتر عاشقاں کھیا بھار سرتے انبر دھرت پہاڑ نہ جھکدے نے دولت حسن نے عشق دے چن تارے جھلن لکھ طوفان نہ لکدے نے راسی کفتیاں پن کے ٹے ہڑے ویکھ تیر تلوار نے رکدے نے ساہ کدے کدے کدے کدے جانے قبر انچہ بھی دیکھ نہ کدے نے جلی پن جو کلی دی وٹے کلی جزئی تاج محل نے جھکدے نے</p>
--	---

عشق شاہی

<p>کر کے ریس زار دھپس جانیں بھن اپنے آپ نوں کھانیاں دی کدی کھلنے نہیں اسرار وحدت بھندی نت جھپٹیاں تانیاں دی سو نہماں گو کدار و حال پردیاں نوں سینے رکے گھر اُپر انیادی پگئی مسجدیں مندریں دھوم اگو میخواراں دے باجیاں گانیاں دی رنج ہو گز تخت نہاڑے داہیر دھیری جھنگ گھبائیاں دی کھین پے مالا قاضی عشق باجھوں دائم شرع اکھینڈا نجیاندی</p>	<p>کوٹے لودے گھٹے عشق شاہی مٹھی کھیر نہ ابیر ملوانیاں دی جنہماں طوختیاں جھلیاں نے کی اوہ جانے چمک ٹانیاں دی بیڑے انہاندے پار جناب پھول پگی جنہماں نوں اس مہانیاں دی رند بھوڑے بھالکائی جاندا منڈی لاعرفان دے دانیاں دی عشق میں تے توں ویکھدے مت ماردا راجیاں رانیاں دی لگے پتہ نہ یار دیوانیاں داعقل پدی پھرے سیانیاں دی</p>
---	---

نخت ابن سلام دا خطیلی دے باپ

<p>یسی اللین سدا طلبگار ہو یا شہرہ سندیال حسن جمال والا یاقبنتی ملک امیر سر رخاں مرد توں نیک اعمال والا</p>	<p>نام نخت خوش نخت ہی شہرے دولت مال تے شرف اقبال والا خطا لکھ نہتہ فاسد دے گھلیو سو نقشہ کھچ پورا اپنے حال والا</p>
--	--

میرے حال تے کریں اہتین پکا کچھ نہیں میں قال مقال والا
پایس عزت عظمیٰ شان داعم سنیاں سخی توں پاک خیال والا

یہی بنت اپنی کر عطا مینوں سائل ہاں میں جہاں و جلال والا
بھریں جھول تال خوشی دے فصول و جن بول کھول دیں دل والا

یہی داناٹہ نخت ابن سلام نال ہوناں

قاصد پت مبارکال دنیاں نے غم فکر اندیشہ اسیاں
یہی لکدی تہہ اگر انتہا تے اوہ کمینہ کرم واو سیاں
میر جہنگیں لے تریاق ہاں ہی مینوں ناگہ فراق دے ڈیاں
داعم مار میرے متھڑاٹ وٹا ہتھوں لال تہہ دے کھیاں

کل نخت خوش نخت دی گئی مٹی نخت نخت جاگ کے ہسیاں
لے ہن پیاں گندھیں سیر کا جیاں کے کڑی آہیلی توں دیاں
پنچھی سورج مجروح دکھیا رڑی دانوں فکر دے بھرے پھسیاں
اڑیو ہور دنی میریاں پیاں نول لک ظلم تے ڈاڈھیاں کھیاں

یہی دے الم انگیز ہاؤکے

پاگ تے ساہ اس زندگی تے کی کرنے فی اکے ساہ لیکے
دیکھ پاک نگہ دے نال اوہنوں اسے یار دی پاک نگاہ لیکے
یار یار دی خاص گلزار حیرت و دوزخ ساڈ بازار فناہ لیکے
باجھوں چن جانی کوں پیش ہوئیں منہ کالڑاوجہ درگاہ لیکے
نین سپہ نیاں قلم میل رکھیں دل و بادشاہ لیکے

ایں دیاہ دے نخت گناہ نالوں مرجاہ فی تنے پچھاہ لیکے
سٹ دو تیاں دی سرسٹریاں سارے اکو مجنوں دل جلیدی آہ لیکے
یہی تال تال ہاں ہی دیوچہ قدماں سنے بت دے روح نون جاہ لیکے
کدھر کرنگی باجھہ سرکار ڈھولن دا دن داج تے مال متاہ لیکے
پہنچے ان سنیوٹے نجد و توں شمس دیش نہ رات سیاہ لیکے

سیاں اگے جھپڑے

مجنوں یار دے پیراں دی دھور آؤں شاں و اسو تاج تے تخت سبتو

میرے جاگدے بھاگ ستے جاگے ستے ہوئے نخت و نخت سبتو

اے ساہ یعنی راگہ ، اے ساہ یعنی نقش ، دم سہ شمس ، سورج ، استعارہ ہے محبوب کی طرف ۔

سُن کے کاج دی گل تاراج ہو یا دل زخمی نخت نخت سیو
پڑھساں کر بڈلی مصرقی عرب ڈلی لگی ضرب سے نخت سیو
مجنوں اک جال سینوں آہ کدھی دیسی ساڑ دیا دخت سیو

میرا حق حلال دامال مجنوں بہ نخت نخت کدوہ کر نخت سیو
دنیا دین و پھ دامن اقبال روشن حسن عشق دامنے اکو نخت سیو

سیاں دی نصیحت

پئی اُس سے تے سیدی سٹی سلی سر پھیراں سر تے سہ جہاہ نی
سے پئی گھر ساہیے قبر کالی خودی فخر چارویں لہ جہاہ نی
در دہرے دے پے بدل ندی ہن جو اندی بنکے وہ جہاہ نی
ہیوں باہر نہ منہ فکھان جوگی ہن چپکے کے اندر بہ جہاہ نی
کے صوئے تے نہیں ہن خیر تیری کچی مٹی دیے مورتے ڈھہ جہاہ نی
بھلے پاکھڑی دوئی نخت دامن رات اجدی پکڑے رہ جہاہ نی

درد مندی

ایہہ کی ہون لگانی ایہہ کی ہو یا دکن محل ویرے کالے جھاڑ سیو
اروناں تاروی میرے نین تائے تھکے یارتاں تار تار سیو
بیٹھا جہرے پہاڑ تے یا میرا میرے سریتے او ما پہاڑ سیو
بنی ڈھاہ دوئی نویں پاجی دتی تہی دی بنی بگاڑ سیو
لٹ گھتیاں تتری دیر دیر ہی اپن جیت پئی خونی دھاڑ سیو
مجنوں گھن کھڑا لکھ ٹڈی میں میری نہیں سی لکھ اناڑ سیو
اودھی بار اُجاڑ گلزار مینوں دے شہر ویران اجاڑ سیو
ایس ہون نالوں جھٹی نال ہون دی پاواں کلاہ چولی جلاہ ساڑ سیو
کفنی موت دی پکیوں ہن کے تے چارے پڑے ٹرائگی جھاڑ سیو
دوئی دہر کتاب دے وانگ دامن ورق ورق سٹاں پاڑاڑ سیو

لہ نخت نخت پوزے پوزے

ماں دھی دیاں روبروگلاں

ماں میری جان قربان صدقے بیان میں نوٹ لائے ہوئے نے
 ماں میری فی میری دل کے خوشہ ڈھولنے ڈھول بجائے ہوئے نے
 ماں چپ کر فی دیا کرم دانی اسال شرم جیا گوائے ہوئے نے
 ماں موت میری تسال مجھ کارن بالن باغدے بھٹے ہوئے نے
 ماں قیس اسرے اتاج میر جس دکھانے بھار اٹھائے ہوئے نے
 ماں سٹ میری میت قبر اندر بھرٹ رد فراق نے پائے ہوئے نے
 دھیے کیوں انگیار ڈنے من تیرے ماں دلوے مگر جگائے ہوئے نے
 انت الشافی پکانیں انگ دامن کوئی عمل نہ نیک کمائے ہوئے نے

دھیے میری میں قربان صدقے تیرے بالے کاج بچائے ہوئے نے
 دھیے میری دھکائی جنج فجری اسال سو دیوار سجائے ہوئے نے
 دھیے چپ کر فی دیا شرم دانی انگ ساک سارے گھر آئے ہوئے نے
 دھیے میاہ تیرا اسال تھکا کالن سنگ لنگدے داج نگائے ہوئے نے
 دھیے بخت خوش بخت مہراج تیرا بھندے شیشے اوں بھلائے ہوئے نے
 دھیے ساہوے جہاں میں بٹھو ڈولی میں سکھ سہاگ سہائے ہوئے نے
 دھیے کیوں توں شور مچائے ہوئے نے ماں عشق نے سب پڑھائے ہوئے نے
 دھیے خون پیوں کیوں ماس کانیوں ماں حکیم فرمائے ہوئے نے

بخت دی برات تے کڑیاں دے گیت

ساون ماہ سوہرا بنائے ٹھنڈی واڈے سنگ بسات آئی
 بیٹھا کھول خزانے سخی دانائے بھرن مجرا کائنات آئی
 شاندار دربار دربار شاہی اندر جنتاں بدی ذات آئی
 جندہ پائیاں مٹھے گیت گون آئی آئی برات برات آئی

سوہنا بخت خوش بخت دا گند سہرا ملن اپنی لین برات آئی
 ہوئی خیر سوا لیاں مانگتاندی سوہنی خیر دی گھر خیرات آئی
 پایا تاج معراج مہراج عربی بھیک واسو پنجاب گجرات آئی
 مرکز ابن سلام سلامیاں ادبوں پڑھن فطرت مناجات آئی

عالی ذات تے بابرکات سیو خوشی برات دی رات آئی
 لاٹ فرش تھیں گئی اے عرش اے عالم عرشی فرش سوغات آئی

سلی دا عقد ہونا

ہو وی خیر ایجاب قبول کر کے بھرنال جو اہراں جموں میرا لج شرم نہ ہی جہان اندر ٹی لج ڈب گیلے ڈول میرا مرساں گھٹ کے دیہن کے سٹ مرگھٹ سٹ کے بچنے کھول میرا مجنوں یاردی خاص ماناں میں پچا بول میرا پکھ تول میرا ڈروٹ کے کٹ جیوں حال تیرا ایویں حال وچوں گول مول میرا دام کرے فریاد فریاد سلی ڈولی دیکھ دل گیلے ڈول میرا	ہتھ داڑھی تے پھیر کے کیا قاضی سلی من لے سخن اڈول میرا سلی انگھ لپیٹ کے جھڑی صرتی ہائے نظر نہیں آند اڈول میرا شرع و الیہا شرع نول بھٹ کے تے دفتر عقد اوکھ کھال کھول میرا نال بت سے بت دا عقد پڑھ لے شرح قاضیا تیس دے کل میرا قاضی کیا سلی سب کچھ جانتا ہاں تیرناں ناہیں لاناں کھول میرا جاہ ساہو سے بس نکاح ایہو فتویٰ شرعدا جان نرول میرا
--	--

سلی دی ڈولی

باہو رنج پھاڑ دیا وایا وے ویری موت دی لگے فی یان ڈولی پانی پاپیاں مچھیا پاندے ہائے ویکھ ڈولی میر جیان ڈولی لاواں اک میں محل چاریاں نول میری لے چلو بیا بان ڈولی جتھے کسے بھی آ نہ سار لینی بڑی دور میری لگی جہان ڈولی کی سیر من تال مکان پیکے میری پتی اے لامکان ڈولی دام رب رسول دی اس اکو کل من عیلہا کان ڈولی	ہے ہن لیچے سلی رندری نول بے صہری کہاں لے ان ڈولی لکھ انہری ویکھ دکھا مجنوں لے ہن سلی دی لگے فی جیان ڈولی گلور کس گوری کھنی پاٹوری ہوئی گورے ول روان ڈولی روندی پاپاں کلڑی ماہ میں کہا پاپاے سخت طوفان ڈولی سیاں خوشیاں باپ نہ سنگ ساتھی سارے دتے نے توڈ تران ڈولی پڑھونا خیر دعا سیو پیر پیر تے لگی ڈران ڈولی
---	--

مجنوں دی یاد

پاپے خوش پروار تے ساتھ کورے ویکھ لیا بھوپھیاں مایاں نول	خوشی سکھ سہاگڈے ڈوب پیر سے تے ٹریاں چک ادا سیاں نول
---	---

لکھنے کوں سرکاری مہربانوں اندھاں غلامیہ پچاسیاں نوں
 مینوں مار کر دیاں ڈال دے لئی جان دے موٹے امر دے کوں چڑھیاں نوں
 براہ لولدے حق جو عاشقانہ بھاسا سنی نرگ بکواسیاں نوں
 دنیا دار شیطان تھیں دین جیونگر کنبن پاؤں دیکھ مریاں نوں
 داکم قبر دیو پڑی شور پاسی منہ پن کے قاسود واسیاں نوں

رہی سب پیارے می شرتائیں اکھیں کھلیاں سدھاسیاں نوں
 جی وے ایسا باراجاڑیاں اکھیں معاف قصور چا عاصیاں نوں
 لکھ دس دیاں دیکھ سب دور کر دے دار و دکھانے یاد شتاسیاں نوں
 اندازے تلی تے جان دھڑکے حال کرن نجات خلاصیاں نوں
 اپنے نام و اصحاب و اطراف دیوں بخش دھڑاس مریاں نوں

میلی سا ہوئے گھر

پتو کھچ آکھن کیو جی اے نوں اناں گھنڈا کھا کھاں دھٹے نی
 کرتی تے اپنا لاگ یکے سالوں مکھ دکھا کھاں دھٹے نی
 اتھے سنالیں گھر سا ہو لئی ہاں بول بجا کھاں دھٹے نی
 ایہ گھڑی پرکے لھنی اناں خوشی عیش مس کھاں دھٹے نی
 ابھے ساہ بھر بھر چھم چھم خون دھیں کچھ ہوش بجا کھاں دھٹے نی
 لیلی گھنڈیا کوڑیاں دیکھ آکھن ذرا نین ملا کھاں دھٹے نی
 رہی چمکدا داکم اقبال تیرا جنت سچ بجا کھاں دھٹے نی

گھر سا ہوئے تھری اناں ڈولی کڑیاں کنریاں کھاں دھٹے نی
 نجات لگنی نجات مہر جیتے ہاں شرم کھاں دھٹے نی
 بحدے ویر کیوں موندی پئی ہوئی ایں سر دھڑکے کھاں دھٹے نی
 اج پلڑی رات سہاگدی آجوں جوت جگما کھاں دھٹے نی
 گھر ورتے درو دیوار تیرا اپنا سسکم چلا کھاں دھٹے نی
 کتھے اکھیاں دی بھری ڈوبی دلدی کھول سنا کھاں دھٹے نی
 تیرا سن پراغ کتاب فوری رورونال بجا کھاں دھٹے نی

اک مسیاد کڑی

ایہ تے لیلی جے لیلی لوک نادی ایں سائے سدھی بھی نہاں نہیں
 رہی جھلدی گولڈے مہیاں دے ایس تیر زبان داکناں نہیں
 ایں اپنا لکھ نہ چھڈیا تے اہا لکھ بھی کسے نے کھناں نہیں

بولی اک نول بٹیا رنڈھی کڑیو پیاں سہو وٹھی نہاں نہیں
 ہر نی بچہ پار دے تیر دی جے حال ترٹ جی ایں پھناں نہیں
 روح جنگلیں دوڑا پھرے اہا بے حرکت اتھیوں نہاں نہیں

کیلی ہوئی دیوانہ سو گڑیدی اس ناگنی کسبوں ڈسناں نہیں
دائم جانداے اصلی حال اہسا نوں بھیاں بھی اس دسناں نہیں

بخت این سلام دی ناکامی!

بخت شبِ عروسی دی خوشی اندر پئی گو کدی شبِ ظلمات آئی بخت ہوسِ دوستِ راز کیتا لیلی بھیاں بختِ آفات آئی فطرت ہوئی کس دی ملک صورت کن ہٹ پیدی ملاقات آئی بکرم حیرت افزا صداچی ہیہات ہیہات ہیہات آئی لیلی بخت نوں سخت چھڑی ماری چھڑی دھڑکتی گھڑی عرفیاں آئی پچھے سائیں نوں اپنے مال اُتے رواقت اوکھے پانی جہات آئی	بخت اکھیاں سچ سہاگ مٹھی لیلی اکھیاں فردی رات آئی منگی ہتھ اٹھا دعا لیلی مہر کرم دچہ رب دی ذات آئی گویا قدرتِ یحییٰ اکبر توڑن کفر دے لات منات آئی خبردار امان نہ چھٹیر مہری اکو صورت ہوا صدا صوات آئی اس تھیں بعد ہو یا نامراد گنگا ناں کئی گل آئی نہ کوئی بات آئی دائم گزر گئی لیلی دی پل محشر صبح خیر دی عالی درجات آئی
---	---

المجاز قُطْرَةُ الْحَقِيقَةِ

المجاز اے پلِ حقیقتاں دا بنِ حق دی لنگیاں پار و جدی پرے بچھ کے پرای دی مچھ غفل ارج تے پئی ڈھولک لگا تار و جدی بیٹھا دچہ ستار جان والا اپنے آپ تے نہیں ستار و جدی و جدی جاتکے نے چمکا پنک و حلت جدی و جدی اپرا ر و جدی	و جدی اکھیاں طنطنے اکھیاں و پئی دلا نوچہ لاندی تار و جدی اہے سر تے حسن دی زندگی اے بہر سر تے عشق تار و جدی و جدی بادِ صبا دیاں لہجیاں دے سارے چمن دچہ پئی بہار و جدی دائم کھول کے لید کن کن کھاں کس دی نہری دچہ سنسار و جدی
--	--

مجنوں دے مایں سلیم دی نجد اُتے پھیری

ماں مجنوں دا نام سلیم نامی کوہِ نجد تے آپکار داے	پئی ہن بادِ یہ پیا سکون بادہ تیر عشق ہیا کڑی کار داے
--	--

کال پر پہنوں عجیب تیرا پتھر دہراتے بھوسہ نار داتے
 باپ قبر نیڑے دم بہاں اُتے تیری ٹال غریب دکھیا داتے
 چل او گھرانوں چل اُن واسطانی چڑھیا نشہ تنوں جنگل بار داتے
 مجنوں اکھیا لئی میں لے لیلال تنوں پنہ کی عشق اسرار داتے
 بلی اشہر اندر لیلی بار اندر جلوہ چمکدا پیا دیدار داتے

دولی پے گھر سا ہونے لگی لیلی جو بن مہکیا پھل بہار داتے
 میری بھین بھین دیا بچیا او بھاناں ورتیا رب جبار داتے
 مجنوں ہونے بھی لیلی نہ لئی آگھر گھری ہر کوئی طعنے مار داتے
 جھٹھے لیلال میری ہے لیلال پھر لیلال تے یل نہار داتے
 فَاَيُّهَا كَتُوْكَوْا فِیْہُمْ وَحِجَّہُ اللّٰہِ دَامَ نُوْرُ ظُہُوْرٍ مَّرْکَا داتے

سلیم دی حال پکار

دے دے پیا تنوں دسناں ٹال گلے گلے لیلی چلی گئی آ
 پتھر دلاں یاں سُنکے دھلے پتھر آج دیوں دھلے لیلی چلی گئی آ
 گھڑوں پکیوں مک گئی چوگ ادھی چل گھراں وے لیلی چلی گئی آ
 سُن اوسودائی وحشی دیوانے کھلے تیس جھٹے لیلی چلی گئی آ
 سٹا گور گوری چوری چوری گھٹے کھوج رے لیلی چلی گئی آ

پتے جھاڑ پھار تھیں اتھتے رسیوں کی پتے لیلی چلی گئی آ
 بے پرواہ دے کم نہ راہ ہوئی ہن کی راہ چٹے لیلی چلی گئی آ
 نہ کوئی خط پتر نہ کوئی لہری قاصداں کوئی پتے گھٹے لیلی چلی گئی آ
 آپ سیکھ ارم دے یام وے تنوں سٹ تھٹے لیلی چلی گئی آ
 پہن بیور بیور زور چن تارے بالی چھاپ چٹے لیلی چلی گئی آ

اودے واسطے واسطے واسطے پا جگر جان ستے لیلی چلی گئی آ
 دَامَ راہ کراہ نوں گاہ کے تے جہد راہ ملے لیلی چلی گئی آ

مجنوں دی صدا

بغیر مجنوں کی لیلی دے از جان مجنوں جانداے لیلی گئی تے نہیں
 نغمہ لیت پھلی مست تتر اُتے سارا بان داتے لیلی گئی تے نہیں
 میراں چہ منیاں جلوہ چمکے ہیا جسدی شانداے لیلی گئی تے نہیں

میرجاں جاندی میرجاں جاندی نعرہ جانداے لیلی گئی تے نہیں
 راز دان تائیں اصلی علم کلی راز دان داتے لیلی گئی تے نہیں
 تھیمبر لگوں فلک زمین اُتے پیا تان داتے لیلی گئی تے نہیں

حسرت بین غافل، شور و غل اپنا معنی خوان دئے یہی لگتی نہیں | دامنِ حسن منزل سگواں عشق موہری کا روانہ دئے یہی لگتی نہیں

رباعی

کریں پارے پرالوں شہبازا پرال والیا عجب پرواز تیری
یاد گردیاں سار توں آجائیں عمر لا یموت دراز تیری
ہر اک چپ و پیہ سونیاں چپ تیری ہر آواز دلیویہ آواز تیری
ڑگئے پھیر سلام امام صاحب پر دامنِ شرع اے بے نماز تیری

مجنون مست قلندر

کالی رات چمک مادی کچانے تے مارے چانے رات اندھیراں تے
کفر دین تے شک یقین کی نے کیئے بغض نے پیریاں تے
پگلی مجنوں تے کوئی ملی بھکھی مارے منہ کیجے دیاں بیریاں تے
پھونک منتر ایل ایل کر دے سہ سہ کدوں پیریاں تے
مجنوں مارے آہ نہ پود دھڑل بڑی آئی ہوئی آگمن گھیریاں تے
کدی ایس پاس ہوئے گزردا دم رونق و دی فقیر اندھے بیریاں تے

دیکھ زلف رخسار، الحمد للہ، گلہ رہیا نہ شام سویریاں تے
بہی لکھ توں جچدی حاج ہی نہیں کھوواں ڈونگیاں محل اُچیریاں تے
پہتی مست شراب قلندراں نے پانی پاکے تیریاں پیریاں تے
عاشق وصل فراق تھیں گئے گزے بھارونکیاں تے وڈیریاں تے
ہوسن دگ دھرتی چکنا چور جہڑے چھڈ ماہریاں پڑھے پھیریاں تے
صوفی پیانہ قال دی مار سیٹی مکر جال کھسار بیریاں تے

مجنون دی فریاد

سچ پہن نود ملوکانہ ہوئوں جھگڑنشین حسین سیلی
تیرے حسن دی ذات نے تھجا پائی ہے یاد نہ کفر تے دین سیلی

مجنون نجد پہاڑ تے کھلا کوکے کتھے لکیوں ماہِ حبیب سیلی
عینِ شین تے قاف نے قید کیا سود پڑھیاں نو دین سیلی

شد مد تیری لٹ کھرے شد مد زبردیر ادا مقام تنوین سیلی
 لیا بخت تینوں جل کے بخت تیرے بے نیاز ممتاز مبین سیلی
 علم عقل کنج شک دی مو آئی تیرے حسن داپیا شاہین سیلی
 مری بھی رکھ دے دامن طلب تیری مجنوں کھلا اقلب جزین سیلی

ساہواری کھر سیلی داحال

مجنوں یار دلوں شرمسار ہو کے سیلی ہار سنگار اتار یائے
 اڈی جوت جوت جوگن ہوئی رگن سوگن سوگن خاک نگار یائے
 بازی قول شطرنج دی جُبت سیلی پاسہ شرم حیا دا ہار یائے
 کالی رات طوفان تے قہر کپڑا عشق ملح تے تار یائے
 سر پیر تک بنی تصویر حیرت سکھ چین آرام و سار یائے
 خنجر لا دا لا الہ پڑھ کے زہری مار رقیب نول تار یائے
 وانگ لالہ بصری پاک دامن موڈی نفس شیطان دسکار یائے
 دامن دوس کوں بیلی درد لٹی رو دساہواری سال گزار یائے

چہیت

کوئل کو کو کو کدی میں کو کاں پی پی
 ہر جی میں ہر دیکھ کر کہنی آں جی جی
 ہائے کھیت لبید اکھیت ہو یا چہیت چنہ دھوڑ سیدی سائیے
 لڑکیاں نول کدیں دین وتن جنہاں آپ اہاٹیلے
 کوک سکھ ستے سارے شہر چوں کھاں مجھ نکاریں تائیے
 درد کلیجہ پاڑے اسس تھکی سی سی
 دامن جو جو ورتیاں کھول دسلاں کی کی
 مونہوں کچھ اولٹا بولیاں میں سوئی ہجر عذاب دی چاڑیلے
 درد سوگ سیاہیاں نت ہیل ہون روپ لوپ کاڑیلے
 دامن پٹیاں پٹیاں کون بچھے سبب تیغ فراق دی پاڑیلے

وساکھ

اکھیاں دی کی رو ندیل گئی لے بیری ڈوب
 ہوش نہ ہی سر میں تیرے گئے من کھوب
 کوئی چکھے تے کہنیاں اکھیاں گیاں چپ
 دامن پیا اچھا سوچہ کھڑا بھلا سب

سیاں سنگ مساکھ دسار کے تے ڈولی پانہ لئی اے سار میری
تیرے باجھ او مہراں حال دیا کوئی مٹھے نہ لوگ پکار میری
دسے بار تیری بار والیا اوبار گاہ عالی جنگل بار میری

جگ جیوناں لکھ شرمندگی اے مجھ زندگی باجھ دلدار میری
گل گل پکی گل چھری رہی گھر و گھری تے پار اورار میری
جاسی عمر سکیندیاں بیت داتم مجنوں بار سنے چہ پار میری

جلد ط

ڈھونڈال رات اندھیری نین دے دو بال
پنی تو نجد پار پر بیٹھے ڈیرے ڈال
جیٹھ جا اجاڑ پہاڑ چمکے میرے چوہدیں دے چتے چن مجنوں
تیرا مال اے لیس سنبھال کے میرا ن مجنوں میرا من مجنوں
دلاں ٹیلاں نوں لطفوں ہوڑ دین کیا چن نوں جہاں دو کمن مجنوں

اپنا آپ بسا یا پڑھ پیتم کی بھال
حال کہیو بے حال کا جا داتم اقبال
جیکوں چلے اٹھ رات کالی آواں حیر جلی کلسبن مجنوں
دسے ننگ محل نوں لاگ لادلاں جیتد مرغ تری کئی چن مجنوں
پھلی رات دی سنی صدا تیری قائم کھول کے ولید کن مجنوں

بار ط

کاگاپی کدیں کو جا موغب پہاڑ
شام کو شام جی شہر میں آبو چھوڑا جبار
بار ہوڑ تھکی مڑ مڑ تھکی اکھیں روں تھیں مل نہ مڑیاں نے
سینجاں ریشمی سا جاناں باجھ تیرے سینا نو انگ کلیجے پڑ دیاں نے
دوہا نو چہ ندیاں وگ فگ جگر وچوں سنبھالیاں نہ تھڑ دیاں نے

کیوتن من جالیا سخت مہینے ہار
سُن داتم کی بنیتی کریو نہیں اتار
چھدے درد فراق دے گرم بھولے شاخاں آس دیاں پاپ کو دیاں نے
شاغل وچہ قیام رکھیں کدی اٹھ دیاں تے کدی اٹھ دیاں نے
دام جہول دیاں جڑیاں نال تیرے اک پکت کمبیاں ہو دیاں نے

ساون

لیلیٰ روئی ویکھ کر ساون کی برسات

بن میں مجنوں باورے بیٹھ سہے دذرات

ہمکے ہی ہیں باغ میں کلیاں ڈالی پات
ساون سکھ دسےیں سواگ سیاں ہس ہس کے پیاں سنا دیاں نے
روندی رہو بے قسمے تہمتے نی مینوں طعنیاں نال جھانڈیاں نے
پیاں کالیاں کوٹاں ٹالیاں تے گیت گانڈیاں پائلاں پانڈیاں نے

دائم مل کر دکھی سے کچھ میٹھی بات
جھنڈی پاکے نال پار باندے پیاں خوشی دی پینکھ جھانڈیاں نے
گھر ساہو بے قیدی کشنی آل ڈھولہ میراں پیش نہ جھانڈیاں نے
پیلیاں نہار بیاں دآئم برہن کاتیاں کالجہ کھانڈیاں نے

بھادول

ساہن تری پیت میں عمر چکی اب بیت
سندر بیٹھے چھوڑ کر مسند راو مسیت
بھادول بجا بھڑکے ہو یاں ساہ ٹرکے پی کوکنی آل ساہ مجنوں
ساہ لہاں اُتے پڑھیا ساہ مینوں کوئی ساہ دانہیوں ساہ مجنوں
شاہد مینوں بھی دلوں بھلا بیٹھوں و دیوانیاں دے شاہنشاہ مجنوں

سانس گئے آنک میں گا غم کے گیت
دآئم نگر پویم کے دیکھی اُٹھی ریت
کدی آواں گلے لگاوناں سی کہیا ہو گیوں بے پرواہ مجنوں
توڑ جاو ندی نجد پہاڑا تے میری ادھری رات دی آہ مجنوں
دآئم امن امن مان پیلی گل پلڑا تے مونہ گھاہ مجنوں

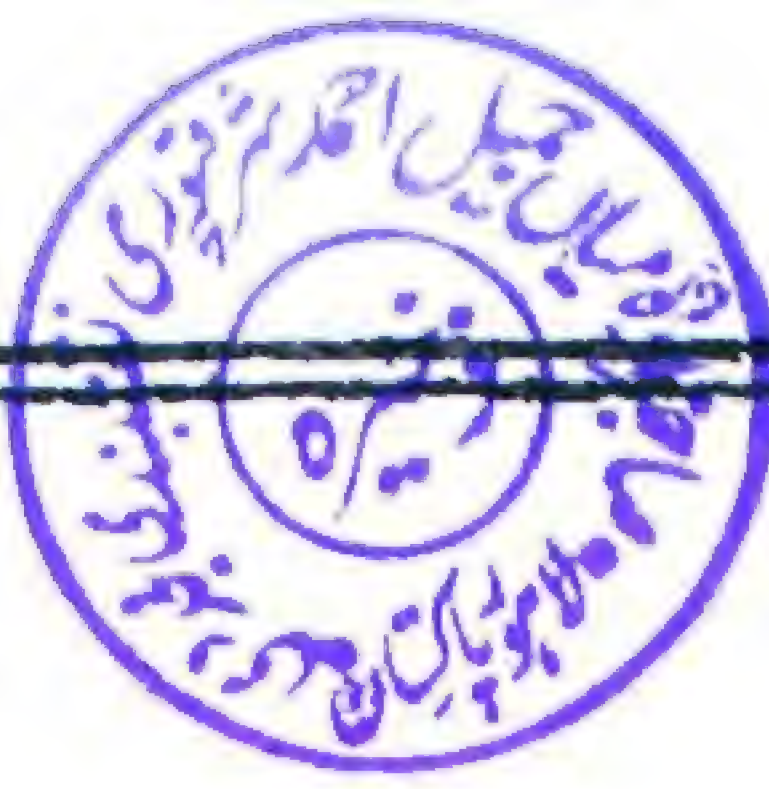
اسول

باندھے ہاتھوں پہر گھڑی داس کی اداس
من میں بس کر شام تے رکھیا جیا اداس
اسول آس تیری کدی پا پھیری میری مست دیوانیاں اوڈھولہ
پیلی شمع جمال کمال اُتے مڑی دانگ پروانیاں اوڈھولہ

پیتی رت فراق نے برہن کھا داس
دآئم میری لاش کو پھینکو ساہن پاس
بتی بار اندر وجھے ڈھول تیرے مجنوں بایر ستانیاں اوڈھولہ
اپنا آپ بھی بھل کے بھل باری بیٹھوں دکھ بیگانیاں اوڈھولہ

بہی گل میری تیری حشر تائیں اندر گل زمانیاں اوڈھولہ
دآئم دانگ ہو گیوں فقیر متا میری تاج شہانیاں اوڈھولہ

کاتک

<p>کون سنے دکھیار کی اونچی کوک کس پیاسے گرچنے میں چنچن ہو سب کاتک ماہ آیا ست ماہ گزرے آیوں ناں ہی آفتاب مجنوں کھانویں ٹھوکر لایاں پتھراں تے نازک بدن اوگل گلاب مجنوں پڑھے جگ سارا تیرے عشق دی میں کھلی ہوئی آن صاف کتاب مجنوں</p>	<p>ساڑو بستر پھول کے دیو آگ لگا داتم کاتک آگیا تو بھی ساجن آ اُس ہونٹ ہمارے اسطانی دکھ بھرنی رہی نہ تاب مجنوں میرے نین شراب کباب وہی کھاہ پی کباب شراب مجنوں داتم ربا کرم اے ترزق من نشاء بغیر حباب مجنوں</p>
---	---

مکھڑ

<p>بل گل پر دیکھ کر سیلی کرے پکار بن کو بھاگوں جو گنی ہار سنگار اُتار گھر مایا ہیں سر تے لکھ باہیں گونج و پھری دانگ کمر لاؤنی آں لکھ لکھ سرکار دی وجہ خدمت خط سینے دے خط کھاؤنی آں حال اپنے آپ دا ہو مکی اپنے آپ نوں آپ سناؤنی آں</p>	<p>واہ رے کمیں بہار کے مجھے چھپوئے رخسار شاید داتم یار کاتک بدھڑے دیدار آدن شاہ جمالانڈے گلے لالائی تھی پاؤ لال فال پاؤنی آں نام والیا کدی تے پا پھیرا تیرا نام مدام پکاؤنی آں بے پرواہ میرا بادشاہ مجنوں داتم بولدا نہیں بلاؤنی آں</p>
---	---

پوہ

<p>پوہ پاپن آ پڑھے درد ہجر کے تاپ ماتھا ٹیکے بھگتی ہر ہر مجنوں جاپ پوہ، پوہ پٹی کدھل پوہ پٹی سر لے غماندی کٹری رات ڈھولہ</p>	<p>پتھر بھی سن بہہ گئے لیل کے دھاپ! داتم بخش پر بھو جی مجھ پاپن کے پاپ گوری گوتھیں پاحیات اٹھال دس مکھڑا آبجیات ڈھولہ</p>
--	---

بھولی گولی دل دلی دی بھری بھولی بخش دیدی خیر خیرات ڈھولہ
پاکے گلے پر میدا ڈھول دامن لپی پڑھے تیری ساجات ڈھولہ

تینوں دیکھنی آں شجر شجر اند شاخ شاخ اند پات پات ڈھولہ
تینوں عربیہ آدم نے مصر وارال مٹھی مصری بات نہت ڈھولہ

مانہ

بن برسن کے جاگنے جاگن کبھی نہ ہو
دامم وہ گود مانئے جو ملنے ایک نہ دو
اکھیں نال چپاں اکھیں نور بھریاں اکھیں دلیا آؤ کھا اکھیں
اکھیں سکدیاں میریاں تیریاں نال لکھیاں نال ملا اکھیں
دامم لا الہ الا اللہ بادشہ فنا بقا اکھیں

جاگن جاگن کے جگ پہاگن جانے کو
جیتا مرگھٹ سور ہے جاگن جانے سو
مانہ مینہ دتن چم چم پنچواں دپیاں وگدیاں موج دریا اکھیں
بے پرواہ دلدار نمنا ریاں دُوب تاجاوں نا خدا اکھیں
ایہاں اکھیاں دل نول درد دتے درد دل دی ہن دوا اکھیں

بھگن

دکھ کی خونی دھانے کیتا سکھ کاناس
دامم تیج تہ بانسلی بلجے دھرت اکاس
میرا حین ایمان اے آجاسن باجن پکڑے قول اقرار والے
منزل کھڑن کے پیارے قافلے نول شاہ سوار کار مہار والے
آئے ہوئے نے صدر بازار دامن خریدار لچ صدر بازار والے

بھاگا بھاگ بھاگ بھاگ جائیں گے ساس
من کا انچل اوڑھ کر پرگھٹ ساجن پاس
بھگن پھری بہار نہ یار آئے مستوار سوہنے جنگل بار والے
کر سن دور اندھیرے دکھڑیے سورج گھڑیے چن خسار والے
اگے لکھیاں اچ پے چمکدے نے گوہر لعل یا قوت اسرار والے

ساتی سے دربار

آیا کون تے اٹھ کے گیا کھڑا ایس ٹینیوں بھی چند چھٹ جائے

بھر بھر جام تے جام پاؤندار ہو میرا نشہ نہ ساقیا ترٹ جائے

جنبتِ مستی دا چھڑ طوفان ایسا خیمے عقل تے ہوشد پٹ جائے
ایسا کون اے چک مسیت وچوں مینوں پہہ تہجانی دے سٹ جائے
خطہس کے کھنوں اٹھا پردا اکھیں میریاں تھیں اٹھوٹھٹ جائے

گھٹ بھڑیل پڑھے خوار جہیا بھردا موت حیات دگھٹ جائے
ایسے چورتوں کراں قربان شاہد بھڑا ہستی دی بستی نول لٹ جائے
ایسا مار قاتل دامن ہے زندہ بھانویں ماں دی عمر گھٹ جائے

شرابی کبابی ربابی

ہے شراب کبابی نال لازم ساقی چنگ رباب بھاد دیویں
سیکش پین دی حد مکا دیسی توں پلان دی حد مکا دیویں
صدقہ آیتے نام داسا تیا اولال پری دامنہ دکھا دیویں
اُپر درمیانہ شہید اپنا بے غسل بے کفن دفنا دیویں

صبح موسم بہار تے دامن مٹھی سخی داتیا کرم کما دیویں
تیرے سامنے ملال کالج ساقی دم آستری نگہ فرما دیویں
کہہ بند صراحی دھپہ لاش میری اکھیں دھپہ پیلے دے پاد دیویں
پین لنگدیاں قدم شرابیاں دے میری تکی جہی قبر بنا دیویں

اُپر چاٹر تسم دے پھل سوہنے نگہ ڈال سپراغ جگا دیویں
دامن فاتحہ دی جگہ قبر اتے عیج شام شراب چھنکا دیویں

امیر عامر دا مجنوں نول ملن نجد تے آوتال

روز و باپ عامر کہیا ہوئی مدت مجنوں گھراں و تے پھیرا پیا نہیں
آیا نجد اتے انت کول مجنوں کوکے بھار غمدا جاندا پیا نہیں
عامر نام میراں ہاں باپ تیرا کیوں توں ادب آداب بجایا نہیں
عامر کے میں کون پچھاں مینوں کیوں پچھیا اتے بلایا نہیں

بھاداں آپ میں ملن فرزند تائیں چیتا اوں بے تئیں آ نہیں
تیرے وانگ کچھ اپنے پاپاں نول رنج کدے بھی کسے بھلایا نہیں
تیرے پچھنے نول اسیں تیرے ہاں تیرا وحشیا جیو ترسایا نہیں
بڈھے باپ ہزار پکار کیتی مجنوں سجدیوں سلس اٹھایا نہیں

ذوالمجنون سلام سنون دا بھی اگول کوئی جواب فرمایا نہیں
مجنوں وانگ جنون دے دس اندر دامن کسے بھی سین پکایا نہیں

مجنوں دی مستی

مڑ مڑ باب کو کے بچہ مان چھا وال تنو پیا پیا دے تاندا میں
مجنوں کہیا سرست ہاں مڈ تاندا دفتر ساٹے کے ستن سناندا میں
اگل تپہ ناہیں خبر کے کولن ایں کول پر دا چال کیل کولن مکناندا میں
لئی جدل دی جان بچیاں لپی جانول رہیا نہ جان بچاندا میں

اکھیں کھول میں کولن بچیاں تے سہی بڑھا باب میں تجھ جواندا میں
پھوٹی عمر تینوں کدھرے دیکھیاں تینوں بچناں نقش انساں میں
جدل دیکھیاں نام نشان والا رسا کپتیا نام نشان دا میں
دائم ہاں مجنوں تانا بڈنا ہاں لپی باجھ نہیں کسینوں جاندا میں

مصور دی تصویر

تیرے میکشاند نصب العین ساقی حقیر بھی نہیں تو قیر بھی نہیں
حال تال زوال کمال بھی نہیں اجمال بھی نہیں تفسیر بھی نہیں
طفل و پیر بھی نہیں طالب پیر بھی نہیں دانگیر بھی نہیں دنگیر بھی نہیں
سعدہ حج نماز زکوٰۃ کلمہ زمزمہ زم زم نہ محریہ بھی نہیں
قتل عام بھی قاتلا کرے جانا ایں تیرے ہتھ دیوچہ شمشیر بھی نہیں
ایہ شروع تے ایہ اخیر میرا شروع بھی نہیں اخیر بھی نہیں

تحریر بھی نہیں تقریر بھی نہیں تدبیر بھی نہیں تقدیر بھی نہیں
شمس قمر تارے دن رات بھی نہیں ظلمات بھی نہیں تنویر بھی نہیں
بیل گل بھی نہیں مینا گل بھی نہیں بڑگل فقیر امیر بھی نہیں
ہر شے دار کے تے تیرا ہو جانا ایہ جو بھی کوئی ہمد جاگیر بھی نہیں
تیرے قیدی اک پیر نہ چاسکدے کوئی پیر اندے دیوچہ بھیر بھی نہیں
دائم دانگ مصور دی لاج تائیں کھی ایہ جو بھی کسے تصویر بھی نہیں

امام حسینؑ دا شوق مبارک

ابن تفسیٰ ابن دے شوق اند پھن جگہ کٹری اجل نہ مجنوں
پکا نجد پہاڑ تے لاڈیرا دکھ درد سیر تے سہہ مجنوں
یسی لپی پکار دار ہے دائم لپی باجھ نہ موہوں کچھ کہہ مجنوں

فاطمہ دے لال دی محبوں نال ملاقات

پڑھ کے تجھ تے شاہ حسین کہیا السلام علیکم اے یار محبوں کدی ہتھ جوڑے کدی پیریں کدی کسے سجدہ نال پار محبوں میں فرزند ہاں سیدہ فاطمہ و امیرانا رسول مختار، محبوں ہیں حسین عاں ندھ دا دودھ بھائی ہادی اکائی پکی سار محبوں	اگول شاہ حسین دے مکھ وٹوں تاڑتاڑ دیکھے لگاتا محبوں سید کہیا پچھانیاں نہیں مینوں ویکھ ویکھ مڑ مڑ بار بار محبوں باپ شیر خدا، تے حسن بھائی آباں میں مینوں عاشق زار محبوں دائم سندیاں سار سر کاڑتاں روکے کہن لگتا بقیار محبوں
---	--

محبوں دی تصویر منزل

محبوں آکھیا ظاہر حال شاہا بن علی حسین ضرور ہیں توں تیرے مین نے لیلی دیاں انگ نیناں اندرستیاں مست محبوں توں بیشال حضور دے نور و چول بے مثال حضور دا نور ہیں توں سُن کے مرجا شاہ حسین کہیا محبوں وچہ درگاہ منظور ہیں توں معنی دانیال وچہ مختار ہیں توں حوت بینا نوچہ مجبور ہیں توں	پریں نام تے نسب دانہیں شاقف پیمانہ دین شعاع طور ہیں توں لیلی ذات قدیم دا نور پھراوے نور دا نور ظہور ہیں توں لیلی لا الہ الا اللہ حشمہ فیض دا فیض گنجور ہیں توں نیرا وچہ مجاز مقام عالی یاد پہنچ گیا بڑی دور ہیں توں سچے عشق دیاں پکتاں نال دائم مشہور تا یوم النشور ہیں توں
--	---

سلام شاعر بغدادی دا محبوں دی زیارت واسطے آوناں

کرتے نامی نظامی دی ترجمانی نظراں قلم تے قلم دے پیر دیاں نڈیاں فیض دیاں جاری اج جھتوں حضرت غوث الاعظم و شہید دیاں ایسے شہر اک نام سلام شاعر و دھماں شہر بشہر شہیر دیاں عارف پان مکتے حوت حوت چوں عاشق لذتال لہن تحریر دیاں	سوہنا شہر بغداد عراق اندر جس تے رحمتاں رب قدیر دیاں میراں حسنیٰ حسینی دے ہتھ لاجاں ولی قطب ابدال فقیر دیاں اپنے وقت دالک الشعرا گویا جھکاں شعر بشہر تاثیر دیاں کدھر وں سنیاں سلام کلام محبوں متاں ماریاں گیاں لگیاں دیر دیاں
--	---

رند ہے رقیق القلب شاعر کانگاں چاٹریاں شہاں دنیویاں!
وحشی حال سلام آویں کیا سکاں قیس دے لُرخ تنویریاں

عربی مرد قلندری کراں زاریت بھلیں کالجے شوق کثیریاں!
دیکھاں چل سبب العصر دَام بے نظیر سطرال بے نظیر دیاں

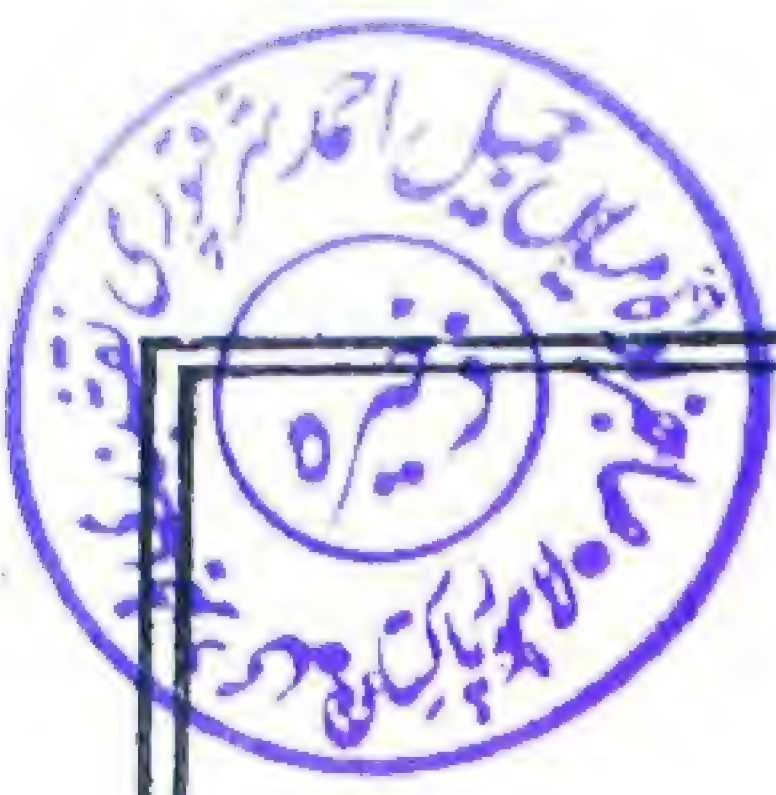
سلام بغدادی دی مجنوں نال ملاقات

بے آرام سلام آںوں پیاں پھیراں کڈں آناں وقت دیدار دے
دل پیو سو نجد پہاڑ تے ڈیرا میں مجنوں عاشق زار دے
شوق صدق لقین دے پار بیرے اوڑک آنیرے نگہ مار دے
ڈیرا دیکھ مہیب رند خوئی از شتر تخبیں تیغ اولار دے
ایسے بُت دے بت بیوش وحشی اجا کوئی نہ انہاں تھیں مار دے
ہتھ جوڑ سلام کلام کردا، شوق جاگیا عالی سرکار دے
سر پرچہ اجڑوں کلام سُنیاں عقل حلم تے ہوش سب ہار دے
میں شعر ازبانیدے سب ڈٹھے بحر اپدی بحر اسرار دے
مجنوں اکھیا یار ہن جان بھی دایوں شجیاں نفس بگھار دے
حیدر جدی سٹ تے روندے ہاں سادا شعر نہ سوچ چھا دے
جس قیس تھیں کیتاے چا مجنوں فیض لہی دے سن جھلکار دے
سو نہ لہی دی پتہ نہیں شاعری دامو جانوچہ دریا اسرار دے

ہو کے شتر سوار بغداد وچوں ملک عرب دے دل سہار دے
ہو کے وجد چہ نجد نول منہ کر کے پندھ پیر آیا جھگل بار دے
اس پاس شہینہ مرگ بگھیاڑ چلیتے تے وچکار اسن مستوار دے
مجنوں گویا بس اوس میاں مٹھا جھنڈا ہبہ عشق پیار دے
ادبول جھک سلام سلام کر کے تحفہ نذر نیاز گزار دے
میں و سنیک بغداد عراق داماں ذوق میوں بھی شعر اشعار دے
اک اک سخن جناب اکھا جاندا خون لی جاندا سمجھدار دے
میں اوہ قلم چھاں جس تھیں لکھدے ہو کیف تہ اور جذبات افکار دے
ایسی داد آزاد بیداد کجھن ایہہ طریق اٹھا دنیا دار دے
سر تے تریاں بلیا ورتیاں نے باہر درد آیا اندر وار دے
میوں لہی نے قلم پکڑا لی ہوئی لے بندہ خادم اک شہی دہار دے
میں تے اوہا بلایا پیا بولناں ہاں میرا بولناں بولناں بار دے

ماہی شعر نہیں آہ سحر گاہی مصرعہ مصرعہ حیوں وار تلوار دے
الشعر تلامیذ الرحمن دَام لطف و کرم صاحب بخشہار دے

سلام بغدادی دی عرض

بڑا شوق اے آپ کلام اپنا پڑھو اپنی پاک زبان وچوں
آتش باز دوچار اشعار مجنوں پڑھے غیر مطبوعہ دیوان وچوں
اپنی گل تے آپ سنان والا بچے کون مڑ سوز طوفان وچوں
رب وچوں انسان جھلکار دتے لائیاں ریال رب انسان وچوں
وحدت دُریتیم نکھیر لئی اے چھان چھان کے ہر دو جہان وچوں
مجنوں کیا بغداد دیا بیلدا اور کچھ لدھائی مخز کھیل وچوں
دائم لکے میان تلوار ڈردی جدد قلم نکلے قلمدان وچوں

قبلہ عرض اے ذرا بکھیر دیو گوہر سخذے درج دہان وچوں
مجنوں اکھیا سامنے مٹیہ میرے گزر جا کھاں کفر ایمان وچوں
کیا لنگھ آسمان زمین وچوں ہوئی پار زمین آسمان وچوں
قاری سامع دی بدھ مت ماری دس لامکان مکان وچوں
یہی ذات بمثل سجان اللہ پانی جان میں اپنی جان وچوں
پایا پھر سلام سلام رتبہ سو نمازہ اک اذان وچوں
یہی لا الہ الا اللہ پانی رمز واللہ قرآن وچوں

اپنی کہانی اپنی ربانی

ابو جان کے اسی نہ ہوئے جھٹے سانوں جھلیاں عشق مجبور کیتا
سُن او قلب سلیم سلام ماہی کیتی عابری فخر غرور کیتا
دانہ چکھ بلی دا چھوٹ جنت ڈیرا تپدے وچہ تندور کیتا
اساں پڑھدیاں پڑھدیاں درس اندر لکھے نینا لگے نو کیتا
اساں کدھکے پیراں تے چند رکھی لیلی سامنے رخ پر نور کیتا
علم عقل شعور تے پاؤ گھٹا سارا کم ایہ موج سرور کیتا

کدے کدے کہانیاں چھڑ دیئے بھلے واسطے بھلا دستور کیتا
ای جھٹے شہ دریا ٹھکے پار پیرا ست دے پور کیتا
ایہ بھی پتہ ناہیں اسال کی کیتا کیتیاں نیکیاں اکے قصور کیتا
سینے چاہ سنی کہناں زمانہ بندی اٹھ راہ کراہ عبور کیتا
ایہاں بے پروایاں بادشاہاں جوہی اکھیا اسال منظور کیتا
لامکان مکان تے انا انت ڈیرا لنگھ لگے بڑی دور کیتا

لے بلی - ہاں کرنا تسلیم کرنا - سٹہ لامکان - جس کا کوئی مکان نہ ہو - یا جہاں کوئی مکان نہ ہو - استعارہ ہے

بجانب انت باری تعالیٰ کے سٹہ مصنف - ۲۵ رمضان جمعۃ الوداع بوقت چاشت مرقوم شدہ دالم اقبال دائم واسو

اسیں تھیں میاں ہو گئے مجنوں اپنی ذات کے جدوں ظہور کیتا
 اوسے نجدوں آندڑا دجدا ند جس طور نچلے کے چور کیتا
 دسین جا بغداد دے داسیاں لوں ملک عرب تے کرم حضور کیتا
 ساقی دے کے آبجیات دآئم مجنوں غیر فانی مشہور کیتا

سلامتی

کامل پیر جوان تسلیم کیتا سن کے پاک کلام سلامتی دا
 اپنی قلب خزن تسکین کٹی پتیا سچ کے جام سلامتی دا
 دلاں ٹٹیاں داد دلاں ٹٹیاں فلول جاپنیا سلامتی دا
 کافر کو گدے بیٹھ بہشت اندر ضامن دین اسلام سلامتی دا
 پیر چم کے ادب سلام کردا پاکے ادب سلام سلامتی دا
 مجنوں آکھیا لئی جانیر ہووی انعام اکرام سلامتی دا
 اکھیں ویکھیا لئی سائیں پیا اکھیں ڈٹھا اک غلام سلامتی دا
 میں بھی نہیں رہناں تول بھی نہیں رہناں قائم رہیگا نام سلامتی دا

سلام دا بغداد وچہ آوناں

نت نویں بہارے خشک گلشن خزاں ماریاں دل فریاد دیاں
 چہر دور دے سفر سرور اند جوہاں ویکھیاں شہر بغداد دیاں
 محفل میل سلام کلام پڑھیاں کیتیاں تھیں استاد دیاں
 مرجہاں مجنوں مرجہاں مجنوں دیون داد کلیاں بارغ داد دیاں
 رنزاں پاسلام سلام کیتا بے پرواہ عاشق نامراد دیاں
 بندے بندے تک آکھیا جیو آئیاں سینے کا تیاں تیری یاد دیاں
 پڑھ پڑھ قلمی دیواندے شعر عربی آہیں بھٹیاں دل ناشاد دیاں
 پھر پھر شہر شہر سلام روندا رمز پاسرور مواد دیاں
 بحر و جہ دیال جان دیاں جل لہراں آہیں سندیاں خانہ برباد دیاں
 دآئم مجنوں دا ہر یا مشہور طالب دھماں جگ جویں شیریں فریاد دیاں

۱۔ بارغ داد، بغداد کی معنوی صفت ہے، یعنی داد کا بارغ، داد کے معنی ہیں امداد
 ۲۔ بحر و جہ۔ بغداد عراق کا مشہور دریا۔
 ۳۔ مصنف۔

زید کون ایں؟

زید کون ایں؟ دسے دوستاں نوں نظم و ضبط نظامی جیوں دسیاے
محرم حال پورا مجنوں یار داسی اک جان ہو جان چہ رسیاے
کیوں نہ عاشقانہ بلی ہوں عشق ناگ عشقے زید نوں دسیاے
زینت زیب تھیں روپ سنگار زینت پاکے حجات دل زید دا کھیلے
اُجڑ گیاں دے مال پیار پاکے دَام کون جھڑا سکھی وسیلے

ایہہ زید اے؟

زید دہل تھیں یکے نجد تائیں بلی مجنوں دانکیاں ہونیاں دا
بھیٹو آونیاں دا کیر و جانیاں دا اسٹی سہیاں سنگی روناں دا
بدھے ہتھ رہندا اٹھے پر حاضر دھواں سر نہاں پر ایں تے دھونیاں دا
حسن عشق دیاں جوڑاں جڑیاں دا محرم ہندیاں اتے کھلوناں دا
دنے عشق تھیں کھیت پکانیاں راتیں کھوہ برید جوناں دا
دَام ہنجاں مار پر وندیاں دا طرغ لاندیاں دا داغ دھونیاں دا

لسلی دا زید نوں فرماں

لسلی زید نوں سد فرمان لگی جاہ دے نجد پہاڑ تے جاہ زیداً
اُٹیا جدوں دی سہو رانی ایں میں آیا کنہ سکھدا ساہ زیداً
کڈن نل چڑھ سی کڈن گزرنی ایں دکھا نالڑی را سیاہ زیداً
اک خط لکھ دینیاں رو بھریا پو لندیاں بارے راہ زیداً
کوٹھی کنبدی اے سٹاں پندیاں نے سینے چہ دھڑا دھڑا زیداً
بیٹھا نجد پہاڑ دے مست ہو کے بادشاہ مجنوں بے پرواہ زیداً
کاغذ قلم دوات پکڑا مینوں ماراں درد فراق دی آہ زیداً
شالہ کرے قبول حروف کالے دَام یار دی ماہ نگاہ زیداً

سلی دا خط لکھناں

میرا لب تے توہیں رسول میرا سخی پادشاہ سچی سرکار مجنوں
 راج بھاگ تے بخت سہاگ توہیں سر دتاں میرے تاجدار مجنوں
 تیرا نجد پہاڑ لے عرش اعظم تیری بار بہشت بہار مجنوں
 خدمت سپہ ارج خط پہی لکھتی آں تیرا نام چت رچتاں مجنوں
 لگ لگ چھاگ پریم دی لے روم روم وچہ تیرا پیار مجنوں
 ڈول پالیکیا رقیب عالم ڈاڈھار نیال میں زار زار مجنوں
 ماسی چاٹ رقیب شیطان تائیں نعرہ لا الہ دا مار مجنوں
 نظر کرم جناب حضور دی لے کشتی ہوئی طوفان تھیں پار مجنوں
 میرا توہیں لجا میرا توہیں ماوی میرا توہیں والی مددگار مجنوں
 مستوار سکار یا پیار یا وے عالی مرتبت ذی وقار مجنوں
 تیرا کرم ہووے ہووے شرم میری میں مجبور تے قول مختار مجنوں

توہیں دین ایمان تے رچ کعبہ مہربان شافعی بخشناں مجنوں
 میرے جانے پناہ گتہ تیری سجدے پئی آں وچہ دربار مجنوں
 ادبول عرض سلام گزارنی آں سنجہ جوڑنی آں سو سو وار مجنوں
 اکو جی دزانت پئی وجدی آوچہ قلب دے طلب دی تار مجنوں
 کوڑی جنم دی میں رنج کیوں کھاں میں بھی ہاں مجنوں تیرا مجنوں
 گھر سا ہووے قبر دی رات کالی سٹے ہار سنگار اتار مجنوں
 سروں ٹلی بلا نجات پانی کھلے عشق دے آن اسرار مجنوں
 تیرے پاک جمال دی سیک اندک گئی آں درد بازار مجنوں
 میرا واسطے سختیاں جھلیاں فی گھر بار پر واروسار مجنوں
 جوگن ویں کر کے حاضران ہوسال گل پلڑا کیس کھلاں مجنوں
 ہمہنوا آہستہ سہذاں دامن تیرا قول تے میرا قرار مجنوں

سلی دا خط

یسی اسیل نہار پکاری آکدی آو والیا بار دیا
 تیری بار دتوں بار بار وکھاں پھیرا پاو والیا بار دیا
 پڑھدی رہنیاں شعر پرورد تیرے دردنا او والیا بار دیا
 ناہیں تا عطا کر دید کا سہ سینے تا او والیا بار دیا

دکھاں بالڑی گالڑی گولڑی نول گکے لا او والیا بار دیا
 نینال جھڑی لانی جھڑی چادھرتی تیرا چا او والیا بار دیا
 چھاں تیرے دیوان نول دیوانی بار ہا او والیا بار دیا
 تیرا لکھ مہتاب نور شید خاور پڑھیا او والیا بار دیا

تیرا نور علی نور روشن جا بجا اور والیا بار دیا
ہال ہال اچھی محرم حال جانی آشنا اور والیا بار دیا

لادو اور مجروح پی کو گدی آ لادو اور والیا بار دیا
دائم کی دس سال جو جوورتیاں نے میرے بھا اور والیا بار دیا

سلی دا خط

وَكُلُّ عَيْدٍ عِيْدٌ عِيْدٍ حُبِّ وَلِيْلِي

عشق سلی داد دعویٰ دائم کردی خلقت ساری
میں تے سیاں حجاباں چہ لگی ہوئی اُن عالمگیر چوہے حجاب ایں توں
تشنہ دلانے لئی سکون کامل چشمہ فیض دانیہ مآب ایں توں
زلف لیلیہ القدر دی گو داندر عریاں تن پُر نور مہتاب ایں توں
عقل فکر تھیں دو مقام تیرا بے انت تے بے حساب ایں توں

وَلِيْلِي لَا تَقْرُ لِيْ بِذَلِكَ

اے پر سلی بن مجنوں دے نہیں ہوندی اقراری
اکھیں دایاں واسطے پیراٹھے کھلی ہوئی اسرار کتاب ایں توں
چہرہ پٹھکے تے کدی اُتر دانیہ لم نزل ابدی آفتاب ایں توں
دیں شب بیدار تے توں روز روشن میں ماں خار تے گل گلاب ایں توں
رنگ باد سیح اک نظر تیری مائی چمن دعا لیحجاب ایں توں

قطرہ بخش بحر بیکراں کرنائیں میرے سا قیاوہ شراب ایں توں

ہوئے بند سوال سوالیاں دے دائم لا جواب جواب ایں توں

زید دا خط لے کے مجنوں دی خدمت چہ پہنچیاں

لائی مہر آئے اکھیں رو دنیاں دی بلکہ خلتے تے والسلام سلی
اٹھ دھڑیا نجد پہاڑ تے چھڈ ٹر پدی بے آرام سلی
شالہ خیر دی خبری دے قاصد کیتا ساہوے گھر مقام سلی
ایو خط بھی پڑھو تے پاؤ مطلب شالہ پے اقبال ددم سلی
ہر مضمون سکون صراحی شیریں سطر سطر بھریا وصل جام سلی

زید خط پڑھ کے کیا اللہ اللہ اوہانام مجنوں تیرا نام سلی
مجنوں زید نوں آوندیاں ویکھ کے آگے گھیاے گلہ نام سلی
اتنے وچہ آ زید سلام کیتا حضرت یاد کردی صبح و شام سلی
خط چم مجنوں آکھے حال صدقے خاص فیض کیتا فیض عام سلی
مجنوں جانے وارے حرف حرف تارے وچہ چمکدی تاہم سلی

اندھن روشن خط وخال صورت سوہنا نام انعام اکرام سیلی | رہوئیں شہر سیدے اندر بارے بھی پئی ہوئی تیری دھوم دھام سیلی
 زید میاں جواب بھی لئی جائیں از سنگ سوئے گل اندام سیلی
 دَامِ قلم پھڑکے مجنوں پیا پھڑکے میں غلام سیلی میں غلام سیلی

مجنوں دا خط لکھناں

دیواں کی خطاب القاب تینوں بے نظیر تے بمیشال سیلے
 میر عشق لیگیا کمال اُتے تیرا حسن جمال کمال سیلے
 گاواں پیاداراں تیریاں چہ باراں گزے کوہ چگل باراں سیلے
 سونہوں بولنے دی مینوں نہیں علجت ہال ہال کوکے میرا حال سیلے
 پھیرا پاجا محل نشین ہو کے کدی نفرت یم سنبھال سیلے
 آجا آجا مست نر کا کو کدانی مست چال سیلی مست چال سیلی
 بسجن دے جہان کدی دیواں تیری زلف چول اکیواں سیلے
 رستاں یاد است د درمیاں نین کھید دے جیڈیاں ڈال سیلے
 یاسین یاسین یاسین سطرال تختی لکھ دے ساں پال پال سیلے
 ہو کے بھلیاں تیری تلوار جھٹی علم عقل دی سٹ کے ڈھال سیلے
 غزلیات تے کئی دیوان لکھے مارے طبع نے جوش اباں سیلے
 تیرا نام لیکے تیرے آسے تے یاری چھال چہ لہر اچھال سیلے
 دُور دُور دُور دل آئی خلقت شعر سن سن بادشاہ امیر کنگال سیلے
 کئی کئی مُرشد کوئی کئی ہادی سجدے پے کے کرن سوال سیلے

لازوال اے دَامِ اقبال تیرا لازوال سیلی لازوال سیلے
 تیرا حسن کامل میرا عشق کامل ہنوا ہمد ہم خیال سیلے
 شکرے کیتوئی یاد دیوانے نفل خط لکھ پیار دے نال سیلے
 جھنڈے لائے نست ملنگ مجنوں اگین نجد پاتے بال سیلے
 کج تنگ منگرے وحشے نول پردا بخش تے گھنڈا ٹھالی سیلے
 تیرے قدم دی خاک توں مارے گمراہ عزت نوات مال سیلے
 حاصل کرے نویر ہیل مینی برکت میں چشمہ تیرا مال سیلے
 الف لام بنکے لائے مال دین یمیم حے آتے یمیم دال سیلے
 حسن عفتدے جاہ و جلال ذاتی ذوالجلال سیلی ذوالجلال سیلے
 کراں بھال تیری تیری مہر باجھول تیرے مجھ دی کی مجال سیلے
 اکو جہا جینوں دارے دورہ دن رات سہال سیال سیلے
 کئی کرم بھلیکھڑے سمجھ بیٹھے مینوں قسطے غوث ابدال سیلے
 روم شام ایران عراق دلوں زارین آدن نیک فال سیلے
 میں تے لکھ ناہیں میری شکل چول اصلی کدے تیرا جمال سیلے

بستی مجنوں دیوار استغفار و چہ تیری نظر کیتا لا لال سیلے

میرا نہیں میرا یوں ناں میرا تیرا تیرا اسیر دامن اقبال سیلے

مجنوں دا خط

کیتے ناچ بوبے بوبے رچھ بکے دندے کنڈے تے جھل فنداں دے
چھو بستیاں بار پانی پھر عادی ہوئے ہاں کھنداں کھنداں دے
جبر گئے ہاں لگدے گئے لا بوبھا ہیں بھالیاں و تگ بھنداں دے

میٹھے تھے ہاں تیرے شر بخلنے کھاٹرے چھو بستیاں کھنداں دے
چھو دھریاں نوں باہر نرس گئے ہاں جھل پے بکڑے اندراں دے
چھل چھل دوئی دامن صاف کیتا چکر چاڑھ استاد نے جھنداں دے

مجنوں دا دورا

جھٹھے مار یائے کسے چک پیوں ناں کوئی دیوں تے ناں کوئی رات اوٹھے
ناں کوئی مسجد نہ جرن نہ تھانہ ناں کوئی بانگ نماز صلوات اوٹھے
ناں حساب کتاب نہ جنت و نہ ناں کوئی شرمیدان عرصات اوٹھے
نہ کوئی درد نہ کوئی دھا اوٹھے فشی کاغذ نہ قلم و دوات اوٹھے

بنکی بدی انا انت تہ و بالاناں کوئی چپے ناں کوئی بات اوٹھے
عاشق عشق معشوق نہ وصل فرقت ناں طلحات ناں آبجیات اوٹھے
کفر دین نہ شک لقین کوئی انبر دھرت نہ دھپ برسات اوٹھے
لکھ لکھ نہ سرے پیر کوئی رہیا لکھ نہ پاندیاں بھجات اوٹھے

ناں کوئی طالب مرید نہ پیر و مرشد ناں تنزل ناں باہم درجیات اوٹھے
اؤ در ہو دامن جبر و دھرت ناں کوئی بندہ نہ ربدی ذات اوٹھے

مجنوں دا خط تے لبیاں داں اٹھیں

خط قیس دا زید لیا دتا سیلی پڑھ دیاں سار نشانہ ہوئی

ترت ویکھ پرتا باد شط بھلتی بٹری نکر دیا تھیں پاد ہوئی

اے مہند ایک آتشیں کبر ہوتا ہے سماں سے گزرتا ہے آگ لگ جاتی ہے اے جندراں جمع ہے جند کی پنجابی میں: یعنی خزاں جس پر چڑھا کر لکری کو
صاف کر کے رنگ دینے پڑھاتے ہیں اے انا انت میں تو۔ اے عرصا جمع سے عرصہ کی یعنی قیامت۔ اے مصنف

پراسرار اشعار ستارے دے بہار بہار بہار ہوئی
ستوار سرکاری گولڈی آل اوہا کرم منظور دربار ہوئی
کیا یادہ گنگوں سی خط مجنوں سینے لائیکے مست خمار ہوئی

نہید قاصد اوسے تیرا بھلا ہووے ہر بخش کے شکر گزار ہوئی
لاجواب جواب جناباے لیلیٰ فطریوں بے کنار ہوئی
دائم یار دی یارنی لایاری یار یار دی دچہ بچار ہوئی

مجنوں دی ماں دیاں تان، تسلیم عالمی مجنوں فن خیر دیاں

مجنوں مجنوں پکاری ماں مرگئی ہائے نہیں اب گھر الٹل مجنوں
لوٹے منے تے آخری دیکھ لیندا اچھلا ہو پھر داباری جھل مجنوں
پھر دا کو کدا بھال دابا رہنگل کتھے لگ لہیوں اج کل مجنوں
ال گئی آسکدی قبر اندر سینے دچہ یکے تیرا سل مجنوں
چھڑا پٹھراں دی توشکے مارے نین دریا اچھل مجنوں
ماں نال ل کے زندا شہر آیا ہووے غشی اندر گھڑی پل مجنوں

فن کردیاں کرن افسوس لکی پھر دا جنگلیں ماردا ٹل مجنوں
ٹہیا قل پڑھا سلیم ماں لکھے ہوگ کتھے بیٹھا شل مجنوں
انت نجد پہاڑ تے دیکھ بچھا لکھے اکھدا سنیں ادکل مجنوں
جہنوں جہنیاں رکھیا ئی دنگ مویاں امیدی قبر دیول تے جھل مجنوں
کو کے اکھوں کچھ دسدلے گیا گل اندر جھل بل مجنوں
دائم ماں دی قبر تے ان ڈگاشت استخوان کھڑکی کل مجنوں

مجنوں ماں دی قبر تے

میں بھی نہیں بہاں توں بھی نہیں بہاں غانی دنیا اک چلیدی ہلال میں توں
مائے میریے میں قربان جواداں طوبی اجنتی رکھدی چچاں میں توں
کہیں حبیب قصو سارے آخر کمرے پت دی ماں میں توں
میروں نہ تدفین میں ہو یا زندی ہی گھر گھر تھاں میں توں
تحت بات بیچہ دچہ فکر میرے کردی فطرت اہی نہاں میں توں!
ہو یا کی تیرا قبر اندر میرے نئی زندہ جواداں میں توں

جاگن فالٹے جیوندے پھر د بھرم وہم تے شک گملاں میں توں
تیراں مچھ قدامت جنت باغ مائے مہربان عیاں نہاں میں توں
میری بھال اندر سداری رلدی جنگل بارگلاں گراں میں توں
آہوں نجد پہاڑ تے وار کتنی مائے جاں صدقے میری جاں میں توں
تیری دعا نہیں منزل تے گیاں آساں پاریاں میرا دواں میں توں
سو سو ادب سلام زمین ایتے دائم برکتاں دا آساں میں توں

مجنوں دی قبر تے زاری

<p>مائے میرے میں قربان جاواں کہنوں دلائے حال سناؤ ساں میں ہال ہال کر حال فریاد لیکے رور و قبر تے پیا کر لاؤ ساں میں ہن کون دیوانے دی بھال کئی کہنوں دھندے زخم دکھاؤ ساں میں ارغنون مثال کرنگ اپنا پھیر آہ مضراب دجاؤ ساں میں دینا کے کافر کافرئی آکھے پے پے چہ سجے ج پاؤ ساں میں</p>	<p>شہزاد ہن سیر اسیردا کی روند جنگلیں جان گواؤ ساں میں ادھی رات دی نیکے عاویے ہن یاد کنوں لائے آؤ ساں میں اصلی ارج ہو یا مجنوں خاص مجنوں مائے مار مکر مر جاؤ ساں میں لیکے نیکہ نہیں جد چھہ قبر توڑی چشمال نال اک سرک بناؤ ساں میں پھل چاہر درود سلام والے دائم در زچراغ جگتاؤ ساں میں</p>
--	---

مقولہ مصنف

<p>بے چہ پیارنا ہیں اوہنوں دیاں بھی تپہ لگدا نہیں پیار کی اے بیل باغ بہار دی قدر جانے کی کھجدا زار غ گلزار کی اے حسب نسب لنگ رہے وکھجداے دلق پوش کی آٹا حیدر کی اے جنہاں پچہ دریا دے ڈبناں اوہناں واسطے پار اورار کی اے بے حساب تے بے شمار ہترے جانن کی حساب شمار کی اے</p>	<p>جہدے کول ہی لکھ نہیں کی جانے میاں نقد کی اے تے ادھار کی اے جو بھارنا ہیں مڑ مڑ اکھداے خبرے اکھدا پیا بیمار کی اے جتھے جگدے لیا او تھے رہے چان کین چوہدری فقر و دار کی اے العشق نارا اندر مڑے جڑے انہاں واسطے زنگی نار کی اے دائم عشق تہیں بچھپا ذات کی آ موت کدی نہ بچھپی نار کی اے</p>
---	--

بیلی دے باب دی فایت آزادی تے این سلام دی موت

<p>گھر سا بولے بیلی دے گیاں خبراں بیلی روندی ہونڈی آئی اے اندر سہیاں سہیاں سہیاں سہیاں موت مانی منہاں چھا گئی اے اسنوں کی چارہ کفن دفن با بھول سنگت مل کفنا دفنا گئی اے</p>	<p>مویا بیلی دا باب امیر سرور پے شہر چہ گوک کہا گئی اے گلاں کیتیاں تہ تی نزاع ویلے ابہ گل بابل بینوں کھا گئی اے جھٹلی واخراندی بابلا دے سیلی شترخ غریب کوما گئی اے</p>
---	--

اودھ رنجت رقیب فوں ڈٹ پندے لیلیٰ بندہ جان جلا گئی اے
گھر لیلیٰ فوں لکھ طلاق بھیجی لیلیٰ نگدیاں پھل پھلا گئی اے
مویا ابن سلام دوماہ پھول مرگ نیتد ہمیش سٹلا گئی اے

نہ میں کم اودھنے ناں اودھ کم میرے مجنون پارتے دک دہا گئی اے
زندہ بادا بادا زاد لیلیٰ کرم ربدی ذات کما گئی اے
دائم امر ربی کچھ روز گزرے ناں لیلیٰ دی بھی بستر چا گئی اے

غمرہ لیلیٰ

ہو گئی درتیم تہیم لیلیٰ دکھی پہراٹھے زار و زار روندی
نہ اودھ ناں نہ باپ نہ ناز خترے دیں جو گناں کس کھار روندی
سخت بالیاں ہجر فراق بھائیں باہیں رکھ سرتے آہیں بار روندی
ناں تے مونی نہ جیوندی دردنی گوک گوک گل گل گیل بار روندی

ڈاروں وچھری کونج کراٹ پاپا بچے دیکھ محل پیار روندی
ستے ہار سنگار اتار کے تے جلے ندی کر کے تار تار روندی
وکیو آسہیلو میر لو فی مضطر غمرہ بے قرار روندی
سارا دن روندی ساری رات روندی جیسا بے بندی بیمار روندی

سکھ چین آرام غصیں گئی گزری عمر دکھاندے وچہ گزار روندی
دائم بار دی بار دل منہ کر کے بیٹھ بوسے دبوچہ بیمار روندی

زید دا نجد تے مجنوں کول آوناں

زید نجد تے قیس فوں آن کیا کوئی غم اندہ بن کھاوے ناں
پاپے موئے ہو گئی آزاد لیلیٰ چم وچہ الم سکاوے ناں
لیلیٰ اک اک لڑی رہی گھر وچہ بدھے جاوے شہر دلاوے ناں
ہے افسوس رقیب دی موت دا بھی ایویں پس کے خبر داوے ناں
سوت ساں لیلیٰ پیدا آوئی ایویں پیرا پھرے جاوے ناں
پیش دے بد اخوت کھائیے اندر عیش دے یاد بھلاوے ناں

میں خوشی تے سکھ آگئے تے روواکھو میر وکھاوے ناں
مر گیا رقیب نصیب جاگے گھڑی نیک آگئی گھراوے ناں
ایاں دوڑ رقیب دی موت دس مجنوں آکھیا ناز وکھاوے ناں
ڈیرے رب رسول تھیں زید میل دشمن میرے تے خوشی متاوے ناں
دیوے سکھ تے ہوئے ہور نیویں دھون ونگ فرعون اٹھاوے ناں
چنگے کسینوں بھی مندا کن ناہیں کر کے کڑاں دوزخیں جاوے ناں

لُطف گوڑی دایکے سچ اُتے منجھوں ہن نہیں ہوندا کی اکھاں
یہی اہلی پکارا انت رہناں کدی رکن نہیں ہوندا کی اکھاں

پڑھکے عشق پہاڑ دیاں چوٹیاں تے تھلے ہن نہیں ہوندا کی اکھاں
دائم من کے اک بان وچوں دوجا کس نہیں ہوندا کی اکھاں

تیرے عشق دی اک دنیاں لہی دفتر عقل تے ہوش داسٹریا ہویا
تیرے باجوہ دیدار نہ نکدلے سرچھپن سودا دا وڑیا ہویا

اللہ جاندا ہے تیرے کھنکھنے لئی دم آخری لبیاں تے اڑیا ہویا
دنیا دین وچہ کوئی پردہ ناہیں دائم دامن سرکار دا پھڑیا ہویا

عقل زج نہ فیصلہ کوئی کیتا رہیا پیش مت پیش بے تے میں
ہو سب محتاجیاں جھپٹ گیاں بدصالح جہاں عشق دی تے میں

معنی پاندیاں حرف تھیں شرم آئی رہیا بھلیا اُتے تے میں
دائم الف استاد دی نال برکت یا پڑھیاں پڑھیاں تے میں

مقولہ مصنف

گھڑی گھڑی پیا کون ل گھڑی انگوں لا گھڑی ہاؤندی جاوندی آ
باگ بجاگ بلی تو پہراٹھے پی سرے تے دھول دجاؤندی آ
اغنی کینچنی پھپکے اخیاننیل مارتاڑیاں نارچ دکھاؤندی آ
راہیں پوسا فرادور دیا او جڑ ملٹری جوہ ڈراؤندی آ

دُنیا گھڑی دی گھڑی آموج میدہ کوڑی کوڑی کنگھڑ کاؤندی آ
دنیا نار مردار فی التا ز ظلم نرت ظلم تے ظلم کھاؤندی آ
شیر زندہ دل کرن شکار زندہ ایہ مردار کئی مرے کھاؤندی آ
پہلاں لاہ پوشا کیاں ہن کفنی پی مورکھا قبر بلاؤندی آ

اتوں ویکھ اسمان دی اکھ سوہی پی اٹوے مینہ برساؤندی آ
دائم چپ کر نجد پہاڑ اُتے لہی محل نشین پی آؤندی آ

یہی نجد پہاڑ تے آگئی اے

یہی کہیا بلا کے بانڈیاں نول اٹو بندری چند گھڑی آگئی اے

اکھیں نکدیاں نکدیاں سب سنگت اکھیں میٹ کے خال کا گئی اے

پچھلی رات آج تیں دی پاک صورت میری بچی ہوئی شمع جگائی اے
 آیا ویلہ ایلی دی حاضری داندت ماراواز بلا گئی اے
 بن عٹن لیلی بیٹھی وچہ جھلے پیر خیر دا اونٹنی چا گئی اے
 سنگ جاندیاں جاندیاں باندیاں نل لیلی گیت پریت نا گئی اے
 ملیں آ مجنوں ملیں آ مجنوں پے اپڑی کوک کہا گئی اے
 دایم دیکھے مجنوں ناعشق کامل لیلی نجد بہار تے آ گئی اے

چلو چلیے نجد بہار تے مینوں یاد پایے دی کھا گئی اے
 اوہدی اکھ سناری لال رتی نشہ چاہر کے مست بنا گئی اے
 محل سے لیاؤ سنگار ڈاچی مغز عشق دی دھم ہوا گئی اے
 باری بار دالی بارگاہ باری سدھی باروں اک ٹھا گئی اے
 حد نجد اندر ہوئی وجد اندر ڈگی محملوں ہوش گوا گئی اے
 ملیں ملیں اوسجناں واسطانی کوچ کوچ کوچ مچا گئی اے

لیلی مجنوں نجد بہار تے

دیر آید بہ آید سجان اللہ ہوئی قسمت خوابیدہ بیدار میری
 کھلی گل دیر آید درست آید طبع گئی اے پکڑ قرار میری
 التم اقدام وچہ مجھو ہوا صدقے جواں لیلی غمگسار میری
 لیلی توں لیلی ایٹھے آ گئی ایں ایسی حیرت فروش رفتار میری
 کریں محبت میں عقل نہ رکھداں ایہہ دیوانگی وچہ لکار میری
 تیرے سامنے عقل سودا مٹی اگول بس تو بہ استغفار میری
 ناہیں کا کہنے بان دا گوش جہا گیتی گوش خاموش پکار میری
 ہن توں جاناں تے نہیں ناں کی جاناں جاناں طبع نازک تیرا میری
 ایہہ میں کی کیا تو بہ توں کتھے تیری اک تے سو ہزار میری

مجنوں نکدیاں سار شاہ ہویا بیری ہوئی جناب تھیں پار میری
 فی التا خیر آفات کثیر اکھن الیں قول تھیں صامت انکار میری
 التکا فی من الرحمن صادق اس تانیر وچہ مضمیر بہار میری
 شیر وچہ تھیں بھڑو کرو سجدے ہو لیلی جے اچھی سرکار میری
 ایہہ بے ربط جھلے بے ترتیب فقرے جھلی کھلی گل گفتار میری
 جے میں کہواں سودا جنوں مینوں ایہہ بھی عقل دی سوچ وچار میری
 جاناں ہوش ڈاکون بھوش با جھول اندر ہوش دے ہوش خار میری
 فرقت فرقت وصل وصل کی اکھاں فرقت وصل پیر قاتل توار میری
 آپے کیتائی اپنے دانگ مینوں مست چٹھم اے وچہ خمار میری

اے دلے ان دونوں مصرعوں میں حضرت مولانا مرشد دوم علیہ الرحمۃ طاب اللہ ذراہ کے ثنوی شریف کے پہلے دفتر کے ان اشعار کی

ترجمانی ہے۔ ۷ محرم این ہوش مجز بے ہوش نسبت ۶ مرزاں رامشتری مجز گوش نصیت مصنف

اج تول نجد پہاڑ تے آئی ہوئی اہل ملک ناز لیلی تا جدار میری
تیری دید مراد مقصود منزل سدا عید سیدی شاندار میری

نیرے ہتھ چٹاں تیرے پیر چٹاں تیری خاکوں جند بہار میری
گھر سبج تے لیٹ کے شعر لکھ لکھ سکے ہیں کہ داد کم بار میری

سلی دیاں گلاں

مجنوں میریا نیک نصیب ساڈے قسمت نیک تے نیک بات ساڈی
کانتی لوح محفوظ تے رہیا لکھدا ہر اک گل ساڈی ہر اک بات ساڈی
حسن عشق والا رہی غیر فانی ایہہ اعجاز ساڈا کراہات ساڈی
لیکے نسل تھیں سوئیا ابدائیں ناہیں نکلی جیہی کائنات ساڈی
ہی دھوم رہی سارے چین اندر شاخ شاخ گل گل بات بات ساڈی

پڑھیا وصلدائیں المنیر ندی ٹکی لمیں فراق دی رات ساڈی
دھین سُنن والے عقل قلوب دوس دو صورتاں تے اک ذات ساڈی
پھر پھر خضر بھی براں تے دھچکے جلاں ہی ٹھونڈا سدا حیات ساڈی
سجھاں ساڈے تنہا لے لے گئے پئے جہاں غما بوہی ٹھٹی جھا ساڈی
دائم قبر دیوہی پئے کرین عاشق بال دیوے ملاقات ساڈی

سلی دا گھر آوناں

آئی گھراں نوں موڑ ہمارا لیلی خوشیاں مان قربان ہو کے
مجنوں یار دلدار دی یاد اندر زندگی مل گوشت پریشان ہو کے
اے سہا بھری دھچکے دھڑکیں بند زبان ہو کے
گڈی انگ پی ڈولدی ٹور باجھوں جامہ بھاری حال پران ہو کے

دیکھ شہر نوں تیتیاں ہوئی مشکل ہوئی مشکل کسان ہو کے
اوہا گھڑی جنگی جانی کول جدیں جھڑی دھڑکتے بے زبان ہو کے
کدی کھول باہی دیکھو دل باہی اٹھ دوڑی کدی جبران ہو کے
انت کہ قائم بار دایا او مر سال جو سال تیری امان ہو کے

مجنوں دے باپ دی وفات

ہو یا دکھی ہمارا چار عامر علی منجری کوک کہا کر کے
میں بھی گھٹ یعقوب تھیں نہیں رُناں لگی یوسف تقدیر جدا کر کے

بڈھے باپ دے نال اخیر عمرے جنگی پچاگیوں وفا کر کے
اوپرے پتہ باراں میراں مجنوں ادھ بھی لیا درگاہ صدا کر کے

او میں نت بچلی راتیں کراں سجدے تیرے حق و چہ نیک دعا کر کے
 بچہ وقت و ہاؤنڈا جہاؤ ندائی اک وار تے آخدا کر کے
 مینوں بچیا تہ نہیں بچنا میں مگر بھی پیوناں زہر دوا کر کے
 تخت جگر ترزند و لبند مجنوں تینوں لیا ہی باپ گدا کر کے
 خوشی داسیا جہاڑ دیا کی لدھڑا بلیا داس چا کر کے!
 مانتا بن بن غم کھاؤندی انت کھاؤناں پیاندا کر کے

تو کھاں خوب حساب کتاب کیتے کیوں جلدول داس شربہ پا کر کے
 ایہ پارینا ز جہاڑ دے دی پڑھی کدی نہ کسے قضا کر کے
 کی کڈھنا تیں میریاں ہڈیاں تھیں کی لہجیا جورو جہا کر کے
 میرے بارغ امید تھیں نس کیوں دست ملن دی بندھیا کر کے
 ایسے حال آگے موئی ماں تیری پل پائی دا نہیں ستا کر کے
 انھیں نہیں دسایاں پھر بھی کن تہ کن اکوار تے لول ملی کر کے

لے اوہ بچیا ساہ غریب راہی لد چتے فی صفن صفا کر کے
 روح پھیر سلام پرداز کر گئی داتم عمر نماز ادا کر کے

مرثی و چہرہ مرثی

مرثی ویکھ کے مرثی نول روں لگی مرثی ناں جہاں پائی جہاں مرثی
 منہ مرثی دا ویکھنے آئی مرثی کھنی مرثی نول جہاں پہنائی مرثی!
 مرثی پٹ کے مرثی دی قیر کڈھی مرثی رکھ مرثی اُتے پائی مرثی
 مرثی واسطے واسطے پائے مرثی پھرے مرثی نول مرثی تے چائی مرثی

رکھ مرثی نول مرثی دے تخت اُتے مرثی خوب نہائی دھوائی مرثی
 مرثی چلے مرثی نول ٹری جاندی گروں کسے دہائی دہائی مرثی
 مرثی ول مڑ پرت کے گئی مرثی مرثی ول مڑ پرت کے آئی مرثی
 مرثی ہس دی اے مرثی رو نوندی اے عقلمند مرثی نے سو دائی مرثی

ایتھے مرثی پئی مرثی نول کھاؤندی اے ایہے مرثی نے پئی اڈائی مرثی
 داتم انہاں دی دھوم لولاک اند جہاں عشق تھیں پاک کرائی مرثی

سلیم عامری دا مجنوں کول آوناں

ماں مجنوں د امیک سلیم نامی کوہ نجد نول اٹھ سدھار یا تی!

ڈھونڈ بھال تھاراں غالل آگے پچھتے قیں نول ویکھ لکھار یا تی

پتھر دلا دیوانیاں بے ترسا کیا وطن پر دار و ساریائی
 بسے لال مجنوں میر لال مجنوں دم آخری نام چناریائی
 دنیا چھٹکے جنگلیں لاڈیرا کھڑا کلیا محل اُساریائی
 لا رُحْبَانِيَّةَ فِي الْأَمْكَارِ ^۱ ٹھکے نامیں سچے کوڑناریائی
 اوہدی قبر تے قاتلا ویکھ جاکے جنوں مکھ چھپکے ماریائی

چل او گھرانوں لیلی دا واسطائی عامر باب صال گزاریائی
 نیکی بدی دیا ویر یا ستوارا دھارن جگ لیل فکھار دھاریائی
 پاک لک لنگوٹے تھمتھ کا سہ سہر سواہ دایک کھلاریائی
 اَلْاَنْكَاسُ مِثْرِي وَ اَنْكَاسُ مِثْرِي ^۲ قصب پاکے مں کسدا کی سنواریائی
 مجنوں سدیاں باپدی موت رنل اتے پتھراں میں پکاریائی

عشق تیراں ای بھلیاں لے دس کس نوں پار آتاریائی
 دایم سنگ ستیم دے شہر آکے گود پدے دِگ پکاریائی!

مجنوں باپ دی قبر اے !

پردا پوش مزار دے چہ ہویوں قدس باغدے شہی شہباز بابا
 مجنوں پت تیرا مجرا بھرن آیا چھیر صدق یقین دے ساز بابا
 ٹوپی پافلندی مست ہویوں تیراں منزلال دور دراز بابا
 یاد پندیاں اتھوں مہندیاں نے تیرا دونے سوز گداز بابا

باسے سب جہاں پناہ کعبہ قبلہ پد غریب التواز بابا
 وچھی جنت فردوس چہ سچ تیری عقلوں پارے تیری پرواز بابا
 کریں نذر نیاز قبول میری توہیں فخر میرا توہیں نماز بابا
 تیری نگہ تمہیں پاک سخاک میری ایو بندگی ایو تماز بابا

تیری آہ دی نجد پہاڑ تے بھی کنیں پندی رہی آواز بابا
 دایم کھول کے رکے نوں کی دساں میری زندگی اے تیرا راز بابا

۱۔ لا رُحْبَانِيَّةَ فِي الْأَمْكَارِ یعنی اسلام کے دائرے میں ترتیب نہیں جس طرح اکثر فقیر سادھو کپڑے ناز کر
 بھست راکر جنگلوں میں سادھی لگا کر بیٹھتے ہیں یا چٹہ کشی کرتے ہیں۔ اسی بارے میں حضرت روم کا قول ہے
 مصلحت در دین با جنگ و شکوہ مصلحت در دین عینی فارو کوہ (مستغف)

مجنوں پھر نجد اُتے

مجنوں کیا آبادی وہ پہ کڈل جھری وانجد پہاڑ تے دگدی اے باد بار وچھا وندارب باری ایٹھے ہوس دی ٹھگنی ٹھگدی اے وچہ نگریاں گھپ اندھیر لے لٹ بناں سوہ قلیدی جگدی اے مجنوں نجد پہاڑ تے آن بیٹھا وڈی شرم نقیری دی بگدی اے	ایس بادیہ پیرا دیوانی طبع شہر دیوچہ نہ لگدی اے اوہ وسیع میدان عرفان ایٹھے ہون جو کوڑی لہنی جگدی اے اسوچہ جو جھڑیا پیرل سڑل سڑا دینا نارتند دسی لگدی اے دائم ننگ ننگ تنگ تنگ مجنوں ناہن خبر زگ سوگدی اے
---	---

نجد دا نظارہ

کوہ نجد دا جبرت رہا منظر مست مٹی وچہ مست نگاہ مجنوں آس پال ہجوم دندیا ندی بھر مہر دا جاسے پناہ مجنوں ہو گیا اخیر تصویر منزل پیر چکر راہ کراہ مجنوں اوہنوں موت حیات مہذات دس بیٹھا میل دصال تے آہ مجنوں دائم اپنے آپ دا ہو محرم ہو یا لیلیٰ تھیں بے پرواہ مجنوں	شہینہ مرگ چینیے جھک جھکتے دھین پشوا اپنا عالمجا مجنوں لکھے اپنی رعایا دے سر سایہ جنگل بار سندا بادشاہ مجنوں روز روشن دی نہیں پناہ کزاناہیں وکھارات سیاہ مجنوں
--	---

لیلیٰ دا بیمار ہونا

ل کے بار لول نجد پہاڑ اُتے پرت گھراں قس جڈل دی آئی لیلیٰ ساری رات رو رو کردی لے زاری لے لے دی پادما لیلیٰ ڈگے ہوہیوش زمین اُتے دکھاں مار کے ضرب اڈائی لیلیٰ لہو جگر نے رگ رگ اندراگ ہجری لگ جلائی لیلیٰ	مجنوں مجنوں سکار دی ہوئی مجنوں جھٹی لکلی اے سودائی لیلیٰ دم سرد کلیجے درد مار و جباری پنڈ فراق دی چائی لیلیٰ ہوئی سخت لاچار بیمار اورک مرض الموت بجی تے پائی لیلیٰ سیاں بانڈیاں وکھیریاں ہوئیاں لکھ کلبے ہتھ گھیرائی لیلیٰ
--	---

میرا بچن محال سہیلوئی گل دلیدی کھول سنانی سیلی
دائم مجھ نول حشر دے لوتہ تائیں کسی مجنوں دی ساری خدائی سیلی

فریادیلی

بلیں والیا نجد ہپاڑ دیا ہن تے نبض بھی ہونوں لگ گئی آ
بن کے ہنوں نماڑی جان جانی سیری کھیاں گراہوں پہ گئی آ
آیا زلزلہ سخت امید والی کوٹھی ڈھندڑی ڈھندڑی مہ گئی آ
کھا کھا ڈیکیاں فکر دیا اندر بڑی آس والی تھلے بہہ گئی آ
تیرے باجھ پیار یا بچناں کجاگ بیونیدی ایجھ بہہ گئی آ
ایہ تے کسیدی اگے دی موتی پئی اے ہنوں کچھ کے توت یہ گئی آ
کر کے میر خدائے آسرے تے سیلی سرکے ساریاں سہہ گئی آ
گدی حشر نول ہون گے میں دائم روح جانیاں بت نول کہہ گئی آ

فریادیلی

میر یا سوہنیا سرید یا سائیلوے کدی قبر اتے پھیرا جا جاویں
میں نہیں لکھدی شمع جگا جاویں میں نہیں لکھدی چل پڑ جا جاویں
کل قبر تھیں کر گئی لاش مجرا ایہہ بھی گل تے بار آزا جا جاویں
مرگ ناگماں پائی غریب سیلی آپ لکھ اتے کنتہ لہ جاویں
بتوں قبر دیوچہ بھی ٹھنڈی سی میری قبر تے قدم کجا جاویں
پرتن تکر یاں منکر نکیر قبروں سوہنا سوہنیا لکھ دکھا جاویں
کر کے کرم حساب کتاب ویلے جہات پائیکے بخش بخشا جاویں
نعرہ لا الہ داما کے تے دائم شہر خموشاں دے آ جاویں

روح دی اڈاری

ساہ ساہ بھرتیاں ساہ لوالی بازی ہادی ہادی ہادی اے
شمع بجو گئی اے محفل اٹھ گئی اے راک ٹک گیا ترٹ تار گئی اے

نخک دل کھن بیل دُب گئی اے رند کھن بیل پار گئی اے
عقل اکھیا بنی وگاڑیو سو عشق اکھدا ذات سنوار گئی اے
اپے صاہ بن پئی اے راہ لمیں آپے لہوڑے کوٹ سار گئی اے

لٹی سامنے موت قزاق ہٹی پے شہر بازار پکار گئی اے
مقل اکھدی ٹری اے پن کھنی عشق اکھدا کن دیدار گئی اے
بج درج پراہونی چھیل نڈھی رنج کھیڈ وکھا چھنکار گئی اے

اِنَّا لِلّٰہِ اپنا فکر کر لئو گزری اوسدی جھیل گزار گئی اے
بُت پنجرہ مٹی تے سٹ داعم بسل شرح اڈاریاں مار گئی اے

کوہِ نجد تے مجنوں دی ہیرت !

تیرا یا کھڑے صیاد مخنی بیا تر پدا طیر خیال اے کیوں
اج سارے دیار و جود اند پئی ہوئی اُچی مال مال اے کیوں
ککھیاں کانیاں نوں کوئی مار پھونکل نڈا پیا سوارے مال اے کیوں
فرقت پئی وصال دے گلے کردی آباد چھ جلال جمال اے کیوں

مجنوں اٹھ کئے اکھدا گل کی اے ہوندا اصل نہ پیا سوال اے کیوں
کوہِ نجد نوں کبنی کھی لگی نالے رنگ اسماندالاں اے کیوں
عقلت کوئی پردے مٹیہ گلال کردا پیا دیوارے نال اے کیوں
ہو گئی منتہم میعاد زبان بندی آیا قال اند میر حال اے کیوں

درد غم الم شمشیر لگے ہوئی چور قرار دی ڈھال اے کیوں
کوکاں ماردا نجد پہاڑ و لے میناں آؤندا داعم اقبال اے کیوں

زید دایلی دی وفات دی مجنوں نوں خبر دیاں

زید نجد تے قیس نوں آکھیا لد گئی آنوش تقدیر سیلی
تیری وچہ دنیا کالی رات پاکے اُتر گئی آید منیر سیلی
یار دیوں چھوڑ دیا دیوں تیرا رخ بدلیا رخ تنویر سیلی
ہن الشا پر داز مقسرا اوپیا لکھ بسیط تفسیر سیلی

ویں ہو گئے کھلے کیس گلوچہ کنتی دفن اخیر کفسیر سیلی
او بیمار دکھیا راجا چار مجنوں چھپ گئی آ خاک اکسیر سیلی
حین صبح ویٹے تیری صبح صادق لمیں ساہ پئی آرا کھیر سیلی
عشق پاک تیرا اوہا پاک قعتہ طبع پاک تے پاک ضمیر سیلی

تیرے نام تائیں اس جان دتی تیرا لیکھ نام انجیر لیلی
 لیلی کون لیکھئے باجھ مجھوں ہیری لاندال جاگیر لیلی
 گیا چل تقدیر دا وار کیکر اوہ تے آپے تیج تقدیر لیلی
 کدی کو کداسے تے لکھ باہیں میں دگبیر لیلی میں دگبیر لیلی
 کدی اپنے سچیاں طالبوں جانے چھڈناہیں دگبیر لیلی

مجھوں سدا یاں مارا سیں تھہراری تھہری مٹ میر لیلی
 کیوں مست فقیر بنا میںوں ٹری ہو فقیر امیر لیلی
 انج نہیں امید سی زید میاں ہووے چھڈا زاد اسیر لیلی
 میں غلام تیرا صبح شام تیرا میں فقیر لیلی میں فقیر لیلی
 میں بھی نجد پاٹے نہیں رہنا جیکر توڑیونی ہیر اسیر لیلی

ہو یا سک میں جند کرو جندگی شاید حال دے جند کرو لیلی
 دامن دار پیار تے لیا جھوٹا تیری چم کے زلف زنجیر لیلی

مجھوں والہ الم انجیر ترانہ

مجھوں درد انجیر کا رکتی ایہ جہان کتھے اوہ جہان کتھے
 اوہ زمین کتھے آسمان کتھے اوہ تخلیق کتھے نے یزدان کتھے
 کتھے نور باری کتھے نفیس قاری پاری لیلی فارخ قرآن کتھے
 اوہ دور مجازی دی دید بازی تے اوہ نینا نوچہ نین ملان کتھے
 اچھی گلی اندر تھہر کھان کتھے تھہر کھاکے سہیں جھکان کتھے
 لکھ منہ کا لاجھو لوڑ چھین کے میر در بدر تارچ و کھان کتھے
 رت گئی گندی اگے آئی ہوئی اے اوہ مین کتھے اوہ مکان کتھے

الفوں لیکے تے داستان اپنی یے تائیں میں کراں بیان کتھے
 اوہ استاد کتھے اوہ شاگرد کتھے اوہ درس اوہ پڑھن پڑھان کتھے
 قلم گھڑ دیاں اگلی قلم کرناں لیلی لیلی دی مشق پکان کتھے
 اوہ اس کے ناز و کھان کتھے میرا رو کے حال سنان کتھے
 پیر چم کے لیلی دیاں کتیاندے وحشی کمد اویک سدان کتھے
 میرے باپ دا وچہ تلاش پھناں میرا لھندیں چھپک جھان کتھے
 ہستی ساڑ کے بھافراق اندر پیا کو کناں حال ویران کتھے

کتھے کراں ظاہر میں فقیر کتھے لیلی ملکہ معظّمہ دی شان کتھے
 ہائے کتھے اوہ سدا آباد نگری دامن توڑ پدا خانہ ویران کتھے

سایاں یاد آئیاں

مجنوں نجد پہاڑ تے کھلا دوائے تال سوپ سنگاریاں یاد آئیاں
 مجھل مجھل پندیاں کھڑے چننے زلفاں عطر چھینکاریاں یاد آئیاں
 رشک گل رخسار دہان شیریں گلاں پیاریاں پیاریاں یاد آئیاں
 دریا بگیز فریادِ سحر گاہی نیم شب دیاں زاریاں یاد آئیاں
 مارے مٹھا تھہ دریا دیوانگی واحد دل بکیناریاں یاد آئیاں
 دائم الف تھیں لیکے تے تائیں کی دیسے سہاریاں یاد آئیاں

مجنوں دی آخری تمنا

مجنوں کو کد اوچہ درگاہ اُچی میرا اک منظور سوال ہووے
 جگہ کلمے دی کنن دے صدر اُتے خوش لکھیا قلم کمال ہووے
 میری لاش مجروح خدا کر کے دفن پیاں دیاں قضاں دے نال ہووے
 مراں جدل مراں دریاہ اُتے دناں عاشقاں نوچہ اقبال ہووے
 لا الہ دی جگہ تے سجھ لیلی لیلی لیلی پال پال ہووے
 دائم لوکانوں ملن بہشت حورال منوں لیلی داپیا جمال ہووے

کوہِ خب نال دو گلاں

اے نجد پہاڑ سلام ہو دی مہلا عمر دیا محال میرا یاد
 تیرے سنگ سنگ اسود واکھ جھال سنگا میرا پاک پکیر یاد
 اہال پھیر سلام دھما منگی جدول منہ پیاریاں پھیر یاد
 دائم چلے ہاں غنٹے تھیں اسیں تھلے اُچی کوک پہاڑا پھیر یاد

مٹھے مٹھے مواتے

ہال اوئے ٹوٹیاں لوٹیاں آسمان لٹکے فی چور ٹیریا او
رَسَاظَلَمْنَا الْفُسَا، ہائے ساڈیاوڈ وڈیریا او
کیوں کسیدے کرنا ایں پیاترے اپنے آپ دی لئی بتیریا او

گنڈل مار مارو اشد ہا زہری کائنات ہستی تائیں گھیریا او
کدی تیر بھی موڑ مہار پلےیں غدی لت پاسکھ سویریا او
اَفَمَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَجَبَهُ رُحِلَ حَانَنے ول ہنیریا او

تیر اکلیا انت اغیر مٹی ایویں پھل نہ پیا پھلیریا او
آسن جھڑے قعر سافلین دآم مہتھول چھٹیول عرش ہنیریا او

کوہ نجد تھیں مجنوں دی روانگی

اللہ اللہ اجمار تھیں شہر وئے تیس عاشقانہ شہر یار چلے
اساں مٹیاں ہی اوتھے چلنا میں چٹھے مٹیاں کے سردار چلے
سنگی سنگی سنگ چھڑ جانے جے سویر سو سانگ تلوار چلے
سجھتے ہواں میدان وئے چھڑ کھنڈاں غار اندھار چلے
میرجاں یادی عشقی لہر جتھے اوتھے عقل دی کڈل و چار چلے

مرگ شیر گھیاڑا ہٹا ہال چھینے پاہرے ہرن روند زار زار چلے
اساں پرت نہیں آؤناں بار اندر چھڑ بار ساڈی سرکار چلے
دوڑ دوڑ کے زید نول ساہ چڑھیا سو کے مست باہی سر پا چلے
بدھ امر دے رج طواف کارن اُپر لپی دے پاک مزار چلے
وکیجے جانگی فوج نول ڈرے شہری سدھ سدھ سواں بھی مار چلے

دھشی مقتدی پیر امام مجنوں پچی نیت نماز گزار چلے!
دآم یسلی دی قبر تے جھڑے موہند ہنجول اکھیاں تھیں لگاتار چلے

مجنوں یسلی دی قبر تے

مجنوں گوکہ قبر نول چم کے تے بیوں میں گلو گڑی پاسلی

آپ لڑی نندے سول ہی ایں میر زخم جگا جگا لسیلی

نگ توڑ کے تے لنگھ پار گبول مینوں ڈوب کے شوہ دریا سیلی
 وڈی بے ادبی عاشق کیوں تیرا پڑھے فاتحہ خیر عالمی سیلی
 نسیمات سلام ہزار واری کراں سیس جھکا جھکا سیلی
 آکے تیرے مزار تے حج پایا کیسے دیر دی یاد بھلا سیلی
 جھولی دیکھ میری نجش ہوئی تیری خیر خیر دیدار دا پاسی سیلی
 میرا رون نرا میرا رون ناہیں پے روندٹے انھں سما سیلی
 ہسی چمکدا دلاندے شیشیا نوچہ تیرا پاک چہرا و الضحیٰ سیلی
 وحشی بارے بھی درتے ہو حاضر کر دے پئے خدا خدا سیلی
 توہیں درد تے توہیں دوامیری ایس درد دی درد دوا سیلی
 ایس خاکے بھاگ بھی جاگنے سن آئیوں خاک پوشاک سجا سیلی
 پڑ حال تیرے مناقب تے نعت تیری نیری حمد تے تیری ثنا سیلی

بول بول سیلی بول بول سیلی بول بول میں رہیا بلا سیلی
 بخشہار دے لئی دُعا کرنی ایڈی ہو رہی کئی خطا سیلی
 تیری خاک میری مقصود منزل تیرا نام میرا دعا سیلی
 سو سو شکر ہزار الحمد للہ ہو گئی عشق نماز ادا سیلی
 جگول و کھرا رون دیوار پڑے ادا عشق تے دل بکھا سیلی
 کلیاں گل رون بلبل زار رو دے نالے روند رسی باد صبا سیلی
 زلفاں ملیۃ القدر سبحان اللہ فرش عرش خوشبو دھا سیلی
 ابتدا میری انتہا میری ابتدا سیلی انتہا سیلی
 خبرے کی آہیں بن کے کی آہیں پس دھپ دیں وٹا سیلی
 نور ذات انت ربی انت بی پردہ خاک دا کھیا چا سیلی
 تیری شان عیان دیوان میرا غزلیات کلیات صفا سیلی

تیری نظر تھیں ملک الشعر امجنوں تیرا فیض روشن جا بجا سیلی
 شہنشاہ دو عالم سرکار راجی دایم کون فقیر گدا — سیلی

مجنوں دی وحشت

قبر مچھ کلاوڑے لے کے تے چالی روز زناں عاشق زار وحشی
 پیٹتے شینہ نہ بگھیاڑا ہار لے لے اس پائ لوندے گھیر مار وحشی
 بھگاتے مزار دلدار لے تے بٹھیا اپنا آپ دسا وحشی
 جاگن سون نہ پین نہ کھان کوئی سرا پاجیرت مستوار وحشی

دیکھ دیکھ وحشی سرسٹ بیٹھے مجنوں وحشت و ملک سردار وحشی
 مویا جیوندا کسے نہ پتہ کیتا ایسا دیوانہ سروں پار وحشی
 گیا ڈھیری نے مٹی دی ہو ڈھیری سیلی لیلیا پکار پکار وحشی
 دایم موت حیات تھیں گزیرے کتے کتا رہا طواف مزار وحشی

سلام بغدادی دی حاضری

قیس پیر استاد دی یاد اندر صبح و شام رہندار ماؤندائے
صحبت مرد دی بیٹھناں صدر رحمت مرد تھوڑ لال بناؤندائے
پنڈے دور سے پیر دا چیر اوڑک اُپر نجد ہاڑے آؤندائے
کدھر گئے اتھوں پیسے چاسو ہننے آس پاس نگہ ڈراؤندائے
دور دل ہیا اک نظر عیال عربی اچھی مار آواز بلاؤندائے
چالی روزہ سے ری قوت ہوئی مجنوں خبر سُنکے بستر چاؤندائے
موسے جیوے دی کوئی نہ سارا گول اوہ کچھ نہ آؤنداجاؤندائے
انت قبر تے دیکھ سرکار مجنوں پیر دل لاؤعلین دگاؤندائے
مجنوں کوئی نہ پت جواب نہ صرف تھوڑا جہاں سر ہلاؤندائے
مجنوں سین اٹھا نگاہ کیتی باہیں چا کلیجہ سے لاؤندائے
چہرہ دیکھ سلام نول وجد ہو یا رور و زین دریا چلاؤندائے

صبح شام سلام بغداد اندر شعر شعر تے نیروگاؤندائے
اُکھ کراں سرکار دی چل زیارت لویں بیڑا پیاوہاؤندائے
ہو کے شتر سوار پیار سیتی کوہ نجد نوں داگ اٹھاؤندائے
تعالیٰ بیچہ کال دیکھ جناب دیاں کلا کوں دیوانگ کر ملاؤندائے
جہاں تھوڑا تے جانی بیچہ سے سن چم چم کے ادب بجاؤندائے
بھائیادیں کتھے مجنوں یاد ہوئی اگول حال عیال سناؤندائے
اوہی قبر تے شہر چہ جانیٹھاوشی یار بھی سنگ لیجاؤندائے
دنداشہر دے دل سلام آیا پیا نگر نقیص جیو گھیراؤندائے
سلام غلیم استاد صاحب ہتھ بھڑداسیں نواؤندائے
میرے ہو سلام مژدار دجی یا قبیلہ بلند الاؤندائے
اچھی آکھیاں بغداد دیا بلیا لو مجنوں مرحبا موبوں فرماؤندائے

کیا صبر مجنوں ہتھ پھیر سرتے سن کے عمل سلام کماؤندائے
دائم وقت اخیر دے عاشقان تھیں بھلے محبت والا فیض پاؤندائے

مجنوں دے کلام نول سلام دا جمع کرنا

دست پیش سرکار استاد مجنوں نیوں نیوں کے عرض گزار دائے
شعر آپدے بنی غذا میری مقصد اہو خادم بے قرار دائے

کر کے دھو سلام مزار لیلیٰ اول فاتحہ خیر بکار دائے
جوین تسنوں لیلیٰ عاشق نیوں نیوں آپدے سخن اشعار دائے

کراں آپ داجم کلام سارا گنج منج کمال سرکار داسے
دوزخ ہو بیٹھ کے کیا مجنوں مینوں پیار یا تیرے پیار داسے
لوے کئی ہزار اشعار مجنوں لکھ لکھ اور تک قلم ہار داسے
لاکلام کلام الہام سارا کر کے جمع دیوان سنوار داسے

تسی بولویں لکھدا جادواں ہاں بمشال مخزن یادگار داسے
لے مٹنشا تاریاں لاسج سج مویاں مچھریاں لکھ داسے
مصرے مصرے سلام سلام کردا سر با مخفی سیر مار داسے
لکھ لکھ اگوں قلمی کئی نسخے اندر دیں پردیں کھار داسے

آیا شہر بغداد مراد پاکے رہیا نذر تحسین دی تار داسے
دائم شعر کلام دوام زندہ مخزن غیر فانی عاشق ناز داسے

حضرت مجنوں دی حالت

اپنی بلی پیاری دی قبر اُتے روندار ہیا مدت پرالم مجنوں
بناں بارے جیوناں عیب ڈواڑا درد مجنوں زنا غم مجنوں
کیوں ناں میرے لیلی بولدی نہیں کی کر بیٹھائے ایدم مجنوں
دودور و مزار تے پیار نہا مست دانگ جمودے جم مجنوں

اندر زلفت محبوب دی ملن کارن تک مکمل ہویا ویدم مجنوں
پیادانگ کند مزار اُتے کھا داسل پیوں بیچ دغم مجنوں
لیلی اکر باہوں کچھ تے قبر اندر جاوَن غم سارے ہوشم مجنوں
ڈیسیلیاں اندراں پیال دسن پر ہر کچھیں لے دم مجنوں

ہو گیا مجسمہ روح نازک گیا جیوندا ملک عدم مجنوں
قبر چم آکھے زرع دم دائم تیرے باجھ لیلی اکرے کم مجنوں

ملک الموت تے مجنوں

ملک الموت تے نزعے تے کیا پل جنتیں آیا بلان ہاں میں
مجنوں آکھیا بار نہ چھیر مجنوں سحر لیلی دیو پوہ غلطان ہاں میں
لیلی باجھ مینوں جنت بھا دوزخ لیلی چلے تے مگر زان ہاں میں

کرے گل کوئی کسے ناں اپنی لگا اپنا عمل کماں ہاں میں
لانے زور توں لیلی دے امر باجھوں ننوں کدی دیوندا جاناں میں
دائم مر کے بھی ملک جی نہیں مرنال لا موت زندہ جادو امان میں

مجنوں دی وفات

بیلی قبر تھیں حسد سے بال دیوے ہر کھجرات کو پھیلی سات پائی
مدت قبر تھے پی ہی لاش اوہدی روح روح وچہ ذات مچہ ذات پائی
تینوں لکھ مبارکال عاشقا او دربار تے نیک برات پائی
انت لیلی انت لیلی اکھ مجنوں اصل ہو گیا بھانویں وفات پائی
بیٹھے بیٹھے زندہ لڑے ہوئے قہیری ایپر دریاں کسے سجا پائی
لیہ لیلی دے اپنا سٹ پنجر مجنوں دھوم و شہر شہت پائی
اکھیں الیاں ربدیاں رحمتاں می پاک خاک تے ہوندی برسات پائی
و آتم عشق حضور دی دیکھ منزل قلمدان وچہ قلم دوات پائی

مجنوں دا کفن دن

ہائے کوک اچی سکھ و سدا نول مچل جان چلیے قبرستانیاں
لنگھ آئے کوئی کاروان او تھوں دھیں دھدی نال نچدانیانداں
اکہ قبر تے دیکھ کرنگ آدم ڈب گئے نے وچہ حیرانیانداں
لاش مجنوں دی دیکھ اک کن لگایا جان میں نال نشانیانداں
مویا پیا لیلی دی قبر اتے کر کے حتی ادا درباریانیانداں
جھڑک کبیا بلا کے شہر مال نول ایو راہ ہونداں مسلمانیاں
نکلو باہر ایہ گھات کی پی ہوئی اے اندر وٹے ہو کوں زمانیاں
آئے زبیدیہم تے ہور بلی روو اوڈ گئے ہوش قغانیاں
جدھر گئی لیلی او دھر گیا مجنوں جانی جان اوڑ ک ل بانیانداں
رمدی کے مسافر دی پی میت جھو لے جھل گئے پریشانیانداں
لاش پھٹے ہوئے ڈھیر دریاں د پھٹ سج وچہ پیشانیانداں
کڑے خونی ایہ اتنے خون کیتے ہر مال شہیاں مرگاں بیانیانداں
ایہ نے مجنوں جے نجد پہاڑ والا بدھے عشق نے مڈھیرانیانداں
ٹٹی پتنگھ تے دھرتی پیا پٹھا جھوٹے لیکے اکھیں ستانیانداں
ایسے عاشق دی لاش مڑ بے وارث اتھے ہوئے ہوال نادانیانداں
او مجنوں دی لاش دیکھو چڑھے ہوئے سورہ پ قربانیانداں
انکے عاشقا صادق شیر مردا صدقے تیراں بے سامانیانداں
قبر لیلی دے قدمالوچہ کڈھ اکھن ٹن حرف نہ دگیاں کانیانداں

لہ نجانیانداں۔ یعنی نجد شہر کے وہ کاروانی تھے مجنوں کی شہر آفاقی سے بھی واقف تھے۔

بہ مصنف

غسل کفن جنازیوں ہونے کا سامی رکھ دے گل یستہ باندے
 دو ہاں قبراں لوں میل کے اک کیتا محرم ملے نے راز نہا باندے
 عاشق آپ سوار دے کم اپنا زندہ باد اعجاز لاثا باندے
 اللہ والے نہیں محتاج دائم دنیا داراں دیاں مہربان باندے

سامی دے درتے

زندہ باد سرکار دامیخانہ مسال پینچیاں مر کے - پلاساقی
 پیر پامو یاے سخته دماغ میرا ہتھ مہرے تے دھر کے پلاساقی
 ڈب ڈب فکڑ فکڑاں دے دھچکے نلے ندی نیاندی تر کے پلاساقی
 آباں ت مڑ جاندی ترک کر کے چھڈ کے ہستی دے ترکے پلاساقی
 لب دے نام شراب دانام لیکے منہ میرے مل کر کے پلاساقی
 دائم بادہ گلگول جزا اللہ یونا چشم بھر کے پلاساقی

مجنوں تے فرشتہ

مجنوں لوں چہرے قبر فرشتے اچھیا جد بھائی
 مجنوں کفن اٹھایا سر توں جاتا سیلا آئی
 کیا فرشتے او دیوانے میں چھپیا رب تیرا
 مجنوں آکھے قسم لیاں دی نہیں بچھا تا کائی
 کیا فرشتے کون تیرا رب حکم بچین دا مینوں!
 جے میں اکھاں تیرے تائیں میں ہاں او ہاں بندا
 میں ہاں حسب بندہ بھائی اس نہیں کھپیں جا کے
 جے اس کیا تیرے تائیں مجنوں بندہ میرا
 کون تیرا رب کسدا میں بندہ کی ہے عمل کما فی
 قدم فرشتے دے پھر چھپدا اچھی کرے دھمائی
 توں کیوں لیاں لیاں کر کے پانوں شور اپیرا
 میں جاتا ج قبرے اندر میری سیلا آئی
 مجنوں کہہ جاہ در صاحبہ اوہ دے سچ تنیوں
 اوہ منظور کرے نہ اگول حال ہو دے پھر مندا
 میں ہاں جھوڑے اوہ پچا دے سچ فرما کے
 میں اوہا اوہ میرا دائم کی اتھے کم تیرا

اُنٹ الکیے

اُنٹے گور وچہ منکر نکیر بچن من ربا ۱۰۰ اسال نوں دس میاں
ملک اکھ دے پچھار ب تیتوں مجنوں کہیا میر کچھ نہیں دس میاں
کھل سامنے رب دی ذات پئی ہو رب کٹر اس دس میاں
مجنوں کہ اُنٹ لیلی اُنٹ لیلی اسیلی اسی اسیاں پیاس میاں
لیلی باجھ کوئی حرف نہ سکھائے لعل لعل گئی لیلی دس میاں
دائم منکر نکیر جواب مندے گئے کن پیٹ کے نس میاں

لیلی تے مجنوں دا عشق

لیلی مجنوں دا سنگ اے رنگ لیلی پال گئے نے انگ پرانیانہ
او عشق حجاز شہباز شاہی باباں گھو کرال پچھ دیرانیانہ
ہرے عشق سہموردی لاٹ اُتے مل گئے نے وانگ پرانیانہ
درد سوز گداز آباد دیرے فقرال عاشقال مرث دیوانیانہ
کیتی سیر قلزل انداز نی نشے جڑھے جہاں کرخ پیمانہ
عاشق کٹر قلزل کے عشق سیتی بیٹھ ہو اندر دست خانہ
بھنڈے محل گئے عربین اتے شرق غرب تک رزانیانہ
گل دلیانہ دی ہندی گل رہی گزربان گے لکھاں نہانیانہ
اوہ کی جانے عقل سیاں نال ہرے بیٹھے عشق مینانیانہ
بازی قلم لیکھے مجنوں یار ہوری بک رنگ گئے وانگ کانیانہ
رکھ دوواں جہانناں دیہ پوشن سدا تاج تے راج ستانیانہ
دائم وحی جبریل امین ہوری مانگ عشق شاہی گھرانہ

کتاب دا خاتمہ تے عرض حال

نیرال سوچھتر اے سن ہجری خاص رحمتاں دے اجدال دیاں
روزہ کھول نیا زماں لوگ کرسن خمیدہ فطر دے بدر ہال دیاں
شہر و شاعری دی سدھ بدھ ناہیں کوکاں اُپیاں اپنے حال دیاں
حضر عشق جتوندے دپ اندر جھلکاں دیاں حسن جمال دیاں
دن تربیہ تالیخ رمضان دی آرائیں آمدال ماہ شوال دیاں
ہوئی ختم کتاب دوپہر دیلے پیاں پوریاں عرض سوال دیاں
اتل لیلی نے مجنوں نام لیلے پیاں اکھیاں نہر اچال دیاں
لیلی کون اتیجے مجنوں کون اتیجے کہنوں سنیاں کہدی بھال دیاں

جو کچھ ہے میں آپ نیرنگیوں پر سب خواب خیال دیاں | اکمل پتیلندریاں چہ قدم پیاں دونوں نیرنگیوں دیاں
حضرت مولانا روم دیاں نورشہاں دلاں چہ پایاں طوعے بال دیاں
دائم صورتوں اپنی وچہ بیٹیک پیاں ویکہ جلال اقبال دیاں

قطعہ تارخ از مصنف

بیا ساقی بدہ بادۂ گلگون
مرحبا، آمد گویو شمع
صدائے کاشف اسرار مکنون
نہے تارخ تصنیفیں کتابے

مرا محفوظ دار از جور گردوں
سفیر معرفت سیلی و مجنوں

اے جلال اقبال سر حضرت مولانا روم کا اصلی نام محمد جلال الدین ہے اور علامہ اقبال کے روحانی مرشد ہیں۔
ان دونوں پاکبازوں کی تصویریں سیری بیٹیک میں (بہال میں منیہ کر لکھا کرتا ہوں) سامنے دیوار پر جلوہ افروز ہیں۔ میں ہوں بھی ان کا
افنی اعتقیدمند ان کا کلام جہاں بھر کے لئے مشعل راہ ہے۔

۱۲ مصنف

تاریخ قصہ سیلی مجنوں

از تاجیک سید ساد شاہ، نقوی البخاری سجادہ نشین دربار سرکار حاکم العارفین و ڈائریچہ اذالہ ضلع گجرات پاکستان
 مشفق من صوفی دایم با صفا ایل عجائب ہم غرائب در سفت
 داستان سیلی و مجنوں دلربا شد ہویدا گنج اسرار نہفت
 سال تصنیفش حامد نقوی نظم نورنگین ہجری سال گفت
 ۱۳۴۶ھ

قطعہ تاریخ

از قلم: ملک محمد رفیق رفیق نوال کوٹ لاہور

دایم اقبال دایم بہر اہل ذوق و شوق و زبانی لطف نوشتہ زخاموشی گنجت
 قصہ سیلی و مجنوں گفت در نظم فصیح ای خوشاد در جام نو وی بادہ گلگون بخت
 ۱۳۴۶ھ

ساڈیاں ہور کتاباں

150	دائم اقبال دائم قادری	کسبل پوش
120	دائم اقبال دائم قادری	بانگِ بلال
100	دائم اقبال دائم قادری	شاہنامہ کربلا
150	دائم اقبال دائم قادری	سوہنی سرکار
70	مرتب پروفیسر ڈاکٹر عصمت اللہ زاہد	کلامِ مونس
100	راجہ سلطان محمود ملنگی	سدھراں دے پھل
120	راجہ عبدالوحید قاسم	سجریے بور
100	راجہ عبدالوحید قاسم	تریڑاں
120	راجہ عبدالوحید قاسم	بھلیاں یاداں
100	راجہ عبدالوحید قاسم	مٹھے میوے
500	مرتب محمد صدیق دسیال	جموں کشمیر دے موتی
75	مرتب محمد صدیق دسیال	کلامِ ضامن

مقصود پبلشرز، فسٹ فلور سرور مارکیٹ، چوک اردو بازار لاہور

0301-4387251-0333-4320521